ناول: د میني سمندر

لیکوال: عبدالله بو موزة

ژباړه: فضل جان (فضلي) ابواصف

نشرکونکې: خواجه زی خپروندویه اداره. https://t.me/pashtoonovels0

پښتو ناولونه

خواجه زی خپروندویه اداره

HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0

@shuhab09

@Shuhab09

د میني سمندر ناول

اول توک

لیکوال

عبدالله بو موزة

ژباړن

فضل جان فضلي ، ابو آصف

t.me/twinkling4

د ژباړي تاریخ
1405/3/15

د واتساب او تلګرام شمیره
+93708482100

نشر کوونکي اداره
کتابات الذهب

https://t.me/fazaljanfazali

ترتیب کوونکي
خواجه زي صاحب

@Shuhab09

"بِسمِ أآألَلّهِ أآألَرحَمَنْ أآألَرحًيم"

سریزه:

الحمد لله رب العالمین، والصلاة والسلام علی سیدنا محمدٍ وعلی آله وأصحابه أجمعین.

کتاب د علم، پوهې او تجربو هغه خزانه ده چې د انسان فکر روزي، ذهن ته پراختیا ورکوي او د ژوند په بېلابېلو برخو کې نوي افقونه پرانیزي. ناول هم د ادب له مهمو او اغېزناکو ژانرونو څخه دی چې د ټولنې حالات، د انسانانو احساسات، ستونزې، هیلې او ارمانونه په زړه راښکونکې بڼه انځوروي.

دا کتاب چې اوس ستاسو په لاسونو کې دی، په اصل کې په عربي ژبه لیکل شوی ناول دی. ما هڅه کړې چې د هغه محتوا، مفهوم او ادبي ښکلا تر خپلې وسې پورې په روانه او ساده پښتو ژبه وژباړم، څو پښتو لوستونکي هم وکولای شي له دې اثر څخه ګټه واخلي او د کیسې له پېغام، خوند او ادبي ارزښت څخه برخمن شي.
د ژباړې پر مهال مې کوښښ کړی چې د لیکوال اصلي موخه او د کیسې روحیه خوندي پاتې شي، خو لکه څنګه چې هره ژباړه د دوو ژبو او دوو فرهنګونو ترمنځ د اړیکې یو پل وي، ښایي ځینې نیمګړتیاوې هم پکې موجودې وي. له درنو لوستونکو څخه هیله لرم چې دغه نیمګړتیاوې په ورورولۍ او نېک نظر سره وارزوي او خپلې ګټورې مشورې او وړاندیزونه له موږ سره شریک کړي.

زه د الله تعالی شکر ادا کوم چې د دې اثر د ژباړې توفیق یې راکړ، او هیله لرم چې دا کتاب د پښتو ادب او مطالعې د مینه والو لپاره ګټور ثابت شي او د هغوی د علمي او ادبي ذوق د پیاوړتیا سبب وګرځي.
په پای کې د ټولو هغو کسانو مننه کوم چې په هر ډول یې د دې اثر په بشپړېدو کې مرسته او هڅونه کړې ده.

والسلام

ژباړن: فضل جان فضلي

کندهار – افغانستان

۱۴۴۷ هـ ق / ۲۰۲۶ م

(د ناول د لیکوال خبری)

دا کتاب خپلې خوږې روح او د خپلې خوښې کرکټر "خلود" ته ډالۍ کوم؛ هغې کرکټر چې د دې ناول د لیکلو پر مهال یې زما ټول دردونه په ځان کښې راټول کړل، او هغه ټولې وېرې یې له منځه یوورلې چې فکر کوم شاید یوه ورځ ستاسو څخه د چا مخې ته هم راسي.

د ژوند رازونه ډېر دي خو اصل یې لږ دی. زموږ په زړونو کښې د هغوی شتون کومه مانا نه لري؛ که موږ باور پرې وکړو او که یې ونه کړو، خو حقیقت هیڅکله پټ نه پاتې کېږي.

عشق لېونتوب
سور مرگ د خوښیو په منځ کښې لکه یوه سره مچکه وي، لکه د نېزو په منځ کښې ښېرا، د خبرو په منځ کښې زهر، د دردونو په منځ کښې درواغ او په سهار کښې یو ناڅاپي د چاقو گزار وي!

دا ناول زما له احساساتو ډک دی؛ ما دا هغه وخت لیکلی چې غوسه وم، خفه وم او مینه مې یادېدله، هیله لرم چې د لوستلو پر مهال دا احساسات تاسو ته هم درسیږي. له هر هغه چا څخه مننه کوم چې زما لیکنې لولي او خوند ځیني اخلي. زما لپاره د لیکنې اصلي هدف همدا خوند اخیستل او ساتیري ده، او تاسو زما د لیکلو اصلي انگېزه یاست.

زه هغه ښېرا یم چې په مینه دي اخته کوم، او روح دي په قتل اخلم!

قوي باد او طوفان پسونه تیت او پرک کړه او هغوی له خپل شپون څخه لیري وتښتېدل. یو سپین رنګه ګېورېښتانتو سپی ورپسې منډې وهي ترڅو هغوی هغه جهیل ته بوځي چې اوبه څیني وڅښي. پسونو ډېر ژر اوبه وڅښلې. شپون یو شپیته کلن بوډا دی چې سپین کالي یې اغوستي، ګڼ وریښتان او اوږده سپینه ږیره لري او تر ښی سترګې لاندې یې د زخم نښه ده. سپی بیرته بوډا ته ورغی او بوډا اسمان ته وکتل چې وریځې په راټولېدو وې.

بوډا له ځان سره وویل: یا ربه، د خیر کړه. هغه خپل پنځه پسونه وکتل چې د هغوی په وسیله د خپلې ناروغې ښځې او لور نفقه برابروي. بوډا ستړی و او سپي ته یې وویل چې د تګ وخت دی. سپي په غپا د پسونو د بیرته ګرځېدو اشاره وکړه.
کله چې بوډا خپلې خیمې ته ورسېد، لور یې وبلله چې د سپي غپا یې اورېدلې وه. لور چې پلار ستړی ولید، ورغله، لاس یې ور مچ کړ او پر تندي یې ښکل کړ. هغې وویل: «پلاره، خیمې ته ځه، پسونه زه په آخور کښې بندوم.» پلار یې پر سر لاس ور تېر کړ او دعا یې ورته وکړه. نجلۍ په خندا پسونه د لمر او باران څخه خوندي ځای ته بوتلل او سپي هم ورسره منډې وهلې.

نجلۍ د پسونو د ځای پر دروازه غټ قفل واچاوه. سپي ورته وکتل او غپا یې کړه، نجلۍ ورته وماتل او پوه سوه چې هغه خپله جایزه غواړي. هغې ورته وویل: «راځه چې نننۍ جایزه دې درکړم.» سپي غپا کړه او تر هغې مخکې پخلنځي ته وتښتېد. نجلۍ ورپسې ورغله او د ببګا غوښو پاته هډوکی یې راوایست؛ سپي په خوشحالۍ ټوپونه وهل. نجلۍ ورته وویل: «دا غواړې؟» سپي په زوره وغپلو، نجلۍ هډوکی ور وغزاوه او سپي په خوند خوړل پیل کړه.

دا ښکلې نجلۍ چې اتلس کلنه وه، خیمې ته روانه سوه. هغه ډېره ښایسته، منځنۍ قد، سپین رنګه، اوږده تور وېښتان او پر بارخو یې یو کوچنی خال درلود. د هغې خندني او نسواري سترګو هر څوک حیرانول او د ملاک په څېر ښکلې وه.
کله چې خیمې ته ننووتل، خپله مور یې ولیدل چې له درده یې اوازونه ایستل. پلار

يې ورته وويل: «خلود، دلته راسه.» هغې په وېره وويل: «سمه ده.» او ور نږدې سوه.

پلار يې ورته وويل: «نن دې مور د الهفوف سيمې روغتون ته ورم، ډېر ليرې نه دی، هيله لرم چې مور دې ډېر ناوخته نه سو او ته د کور پام کوه.» خلود خفه سوه، مور ته يې وکتل او ويې ويل: «يوازې د مور جوړېدل غوارم، بل څه نه غوارم.» بيا يې پلار ته وکتل او ويې ويل: «ستا د سلامتيا په هيله هم، ما ته تشويش مه کوه.» پلار يې پر سر لاس ور تېر کړ.

پلار يې ورته وويل: «شاباس... تر لمر لوېدو مخکې پسونه جهيل ته د اوبو لپاره بوزه، ناوخته کوه مه او زما ټوپک دې تل درسره وي، پوه سوې؟» خلود په خندا وويل: «پر دواړو سترګو.» هغه پاڅېدل، له کونجه يې ټوپک راواخيست او د پلار څنګ ته يې کښېښود. پلار يې د خپلې ښځې نبض وکتل چې ډېر کمزوری و او حالت يې خرابېدو. هغه پاڅېد، د ښځې لاس يې ونيو او خلود ته يې وويل: «د مور چادر دې راوړه، روغتون ته ځو.»

خلود په منډه د مور چادر راواخيست. په داسې حال کښې چې مور او پلار يې په پټه خبرې کولې، خلود يوازې دا جملې واورېدې: «بايد ورته ووايو!»، پلار يې وويل: «اوس نه، هغه به يې ساتي لکه څنګه چې تا د هغې لپاره قرباني ورکړه.»، مور يې وويل: «هغه تر ما زيات د خونديتوب حقداره ده، هيله لرم چې يوه ورځ يې هم مايوسه نه کړي!»

خلود ورغله، مور ته يې چادر ور واغوست او د هغې لاس يې ونيو ترڅو په تګ کښې مرسته ورسره وکړي. مور يې ورته وويل: «هوښياره اوسه.» خلود سر وښوراوه او ويې ويل: «تشويش مه کوه، ژمنه کوم چې ښه به يم.» د مور پر مخ د سختې ناروغۍ او ستړيا نښې وې، خولې يې راغلې وې او ډېره کمزورې ښکارېدله. هغوی د يو زاړه او کوچني "جيپ" موټر په لور روان سول او پلار يې مور په موټر کښې کښېنوله.

پلار یې د موټر چابي واچوله او سلف یې ووهه، خو موټر لومړی ځل چالان نه سو. دوهم او دریم ځل یې هم هڅه وکړه خو ګټه یې ونکړه. پلار یې سخت په غوسه سو او په زوره یې پر ستیرنګ لاس ووهه او ویې ویل:
پلار یې وویل: «یا الله، راسره مرسته وکړې.» هغه څلورم ځل هڅه وکړه او موټر چالان سو. پلار یې وخندل او د خیمې څخه لیري لاړل. خلود هغوی ته کتل ترڅو چې له سترګو پناه سول. خیمې ته په لاره باران شروع سو؛ خلود په خندا ننووتل، د لمانځه جاینماز یې اوار کړ، د لمانځه کالي یې واغوستل، سجدې ته لاړه او په لوړ اواز یې دعا پیل کړه.

تر لمر لوېدو یو ساعت مخکې، خلود له خیمې ووتل او د پسونو د ځای قفل یې په چابي خلاص کړ. سپی یې څنګ ته ولاړ و، خلود دروازه خلاصه کړه او ویې ویل: «راوباسه یې.» سپي په غپا پسونه بهر کړل او د جهیل په لور روان سول؛ خلود هم ورپسې وه. تر لسو دقیقو وروسته جهیل ته ورسېدل. پسونو د غره د خوړو اوبو څښل پیل کړه، خلود هم کښېناستل او لږ اوبه یې وڅښلې. ناڅاپه سپي په زوره غپا کړه. خلود پسونه وشمېرل، هغوی پوره وه.

خلود وکتل چې سپی یو داسې شي ته غپېږي چې هلته پروت دی. کله چې ورنږدې سوه، په وېره کښې ډوبه سوه؛ هلته یو مړی پروت و چې بدن یې لا خراب سوی نه و. هغې فکر کاوه چې شاید هغه مړ نه وي، نو ورغله او ویې ښوراوه، خو هغه حرکت ونه کړ. خلود سخته ووېرېدل او پوه نه سوه چې څه وکړي. سپي په زوره غپلو، خلود بې اختیاره په لوړ اواز چیغه کړه: «خوله بنده کړه!» سپی خاموش سو، لکۍ یې ښکته کړه او ودار سو. خلود د مړي لور ته له کتلو پرته سپي ته وویل: «پسونه بیرته آخور ته بوزه.»

سپي پسونه بیرته د هغوی ځای ته روان کړه. بل لور ته، خلود د هغه مړه ځوان چې معصومه څېره یې لرله، لاس ونیو او په ډېر تکلیف یې د خیمې په لور راښکود. په لاره کښې غټو ډبرو د هغې کار سخت کړی و، خو تر پنځو دقیقو وروسته په دې

@Shuhab09

وتوانېدل چي هغه خيمې ته ورسوي.سپی بیرته راغی او د خپلې مالکې (خلود) سره يې د ځوان د جسد په راښکلو کښي مرسته پيل کړه. کله چي خيمې ته ورسېدل، مړی يې د خيمې په منځ کښي کښېښود؛ خلود هغه په وېره کښي پرېښود او پوه نه سوه چي اوس څه وکړي.

لومړی څپرکی (الفصل الأول

هغه په مړو سترګو ولاړ و او داسې ورته ښکارېدل لکه په يوه خالي دښته کښي چي وي، ناڅاپه د خطر يو عجيبه احساس ورسره پيدا سو خو پوه نه سو چي له کومه ځايه دی.
عبدالله له خوبه راويښ سو، ځان يې په خولو کښي ډوب و او داسې حس يې کاوه لکه څوک چي يې څاري. ده خپلې خونې ته وکتل؛ د لومړي ځل لپاره يې هغو عجيبو نښو ته پام سو چي پر چت وي، خو زيات اهميت يې ورنکړ. داسې احساس ورته پيدا سو لکه په يو نوي ځای کښي چي وي؛ په خونه کښي يو غټ تلويزيون، د نادرو کتابونو ډکه الماری، يوه کوچيانۍ ډوله کوچ او پر هغې يو خوراک مکروني د سرو بانجانو له ساس او غوښې سره ايښي وو، چي د ده د خوښې خواړه وو او خدمتګارې ورته چمتو کړي وو.
هغه له کټه پاڅېد، يو شين کتاب يې وليد چي تر بالښت لاندې يې کښېښود، کټ يې په خندا ترتيب کړ، بيا يې د خوراک کاسه راواخيستل او د خونې له دروازې ووت.
هلته يو اوږد دهلېز و چي ډېرې خونې پکښي وې او هرې يوې خپل ځانګړی رنګ درلود.

د خپلې خونې دروازه يې بنده کړه او روان سو. په منځ کښي ودرېد او هغې غټې ژېړې تالندۍ (چهلچراغ) ته يې وکتل چي ځلېدله. بيا تر اوږدو زينو په هوساينه کښي کښته سو. کله چي کښتنۍ طبقې ته ورسېد، هلته يو بل غټ تالار و چي په

منځ کښې يې په سرو زرو اوبه کړل سوې غټې تالندۍ ځرېدله. هغه د پخلنځي په لور لاړ او کاسه يې په بې پروايۍ سره پر مېز کښېښودل.
ناڅاپه د چا نرم اواز راغی چي ويې ويل: «عبدالله، دلته څه کوې؟»
عبدالله لومړی شا ته ونه کتل او صرف يې وخندل، خو کله چي يې مخ راواړاوه، د ځان مخې ته يې يوه ښکلې مېرمن وليدل چي د عمر نښې پرې ښکارېدې؛ هغې ګرد مخ، تاو شوي تور وېښتان او غټې عسلي سترګې لرلې...
عبدالله هغې ته ور نږدې سو، بيا ليري سو او هيڅ ځواب يې ورنکړ. مېرمنې بيا ورته وويل: «زما زويه، غواړې چای درته تيار کړم؟»

عبدالله ونه درېد او په کښته اواز يې وويل: «يا، مننه.» مور يې په خندا ورته وويل: «سمه ده، څنګه چي دي زړه وي.»
عبدالله دباندې ووت؛ د لمر تودې وړانګې او تازه هوا ورته راغلل. هغه يوې غټې باغچې ته وکتل چي ښکلې اصول، ګلان او قيمتي موټران پکښې وو. کله چي يې سم پام وکړ، خپله مشره خور "جود" يې وليدل چي سپين کالي اغوستي څو خدمتګارې ورته ولاړې وې؛ يوې يې وېښتان جوړول، بلې يې نوکان ور پاکول او دريمې د مخ ميکاپ ورته کاوه. عبدالله ور نږدې سو، زړه يې په زوره زوره درزېدل خو په خندا يې ورته وويل: «سلام، جود.»
جود په ارامه خپل مخ راواړاوه، کله چي يې سترګې په عبدالله وېدلې، په خندا سوه او سر يې ورته وښوراوه. بيا يې خدمتګارې ته وويل: «ځه زما ورور ته هغه چای تيار کړه چي خوښوي يې.» هغې په مکارۍ سره وخندل او ويې ويل: «هر څه چي غواړي، ورته ويې کړه.»
ناڅاپه له ليري د يو سړي په غوسه اواز راغی چي ويې ويل: «جود، دلته راسه!»
جود ژر پاڅېدل، خدمتګارې لږ ليري سوې او جود په وېره کښې وويل: «وای خدايه! هغه خبر سو!»
جود په منډه د هغه اواز په لور لاړه. بل لور ته، خدمتګارې عبدالله ته ورغله، لاس يې ونيو، بيرته يې کور ته دننه کړ او پخلنځي ته يې بوتلو. عبدالله د مېز څنګ ته کښېناست او خدمتګارې ورته وويل: «صاحبه، نن څه خورې؟»

د عبدالله مخ ناڅاپه تریخ سو خو بیرته په خندا سو. خدمتګاره د هغه پر دې عجیبه چلند بېخي حیرانه نه سوه، ځکه هغه د عبدالله د مزاج له بدلونونو سره بلده وه. په دې وخت کښې عبدالله تر شا د قدمونو اواز واورېد او یو بوی یې حس کړ، نو ویې ویل: «سلام حمد، غواړې چای راسره وڅښې؟»
حمد بې له دې چي ځواب ورکړي، په منډه ورغی، یخچال یې خلاص کړ، یوه مڼه او کیله یې راوایستل، په خپل جبب کښې یې واچول او سمدستي ووت. عبدالله په ټېټه اواز وویل: «ښه، داسې ښکاري چي حمد راسره چای نه څښي.»
خدمتګاره ورنږدې سوه، پر اوږه یې لاس ور تېر کړ، بیا لاړه او اوږه یې راوایستل. یو داسې لوښی یې راواخیست چي په منځ کښې یې هګۍ، تېل او د وانیلا پوډر سره ګډ کړل. هغې خپل لاسونه په غټ جوش سره ومینځل او د عبدالله د خوښې خوراک "پان‌کیک" یې ورته چمتو کړ. تر لسو دقیقو وروسته یې د رنګارنګ کېک څلور طبقې د هغه مخې ته کېښودلې.
عبدالله په ډېر شوق سره د کېک په خوړلو پیل وکړ. کله چي یې سر پورته کړ او خدمتګاره یې په خندا ولیدل، خپل ځان یې کابو نه کړای سو؛ له ځایه پاڅېد او خدمتګاره یې غېږ کې ونیول او څو ځله یې ورته وویل: «مننه، مننه.»
ناڅاپه تر شا د چا اواز راغی چي ویې ویل: «کاشکي دي خپله مور هم داسې په غېږ کښې نیولای، اې بدبخته!»
عبدالله د اواز لور ته وکتل، سر یې ورپېد او خپله مور یې ولیدل چي ور نږدې سوه او ویې ویل: «نن مور د تل په څېر د غرمې تر ۲:۳۰ بجو وروسته چکر او خیمې وهلو ته ځو، ټول باید د تګ لپاره تیار او چمتو اوسئ.»

مور یې خپل لاس پورته کړ او پر وېښتانو یې ور تېر کړ، بیا پخلنځي کښې پر یوې چوکۍ کښېناستل او په لوړ اواز یې وویل: «زما په خیال وخت راغلی دی.» هغې خدمتګارې ته وکتل چي لږ وېرېدلې وه، او ورته ویې ویل: «ترڅو ته زما د زوی خوښېدونکی پان‌کیک ورته چمتو کړې.» خدمتګارې په خندا وویل: «سمه ده، دا دی.»
مور یې په خندا د خپل زوی مخ ته کتل چي د خپلې خوښې خوراک یې پای ته

رساوه. کله چې عبدالله خلاص سو، له چوکۍ پاځېد، لاسونه يې په ځانګړي صابون ومينځل او د مور له څنګ څخه تېر سو. مور يې په خندا ورته کتل او په سختۍ يې د پان‌کيک مړۍ تېرول لکه چې خوند يې نه ورکاوه. عبدالله ورته پام ونکړ او لېري سو، خو لا څو ثانيې نه وې تېرې چې په کور کښې يو ناڅاپي د غوسې نارې تېرې سوې: «دا څه دي زما د زوی لپاره دي پاخه کړي؟ خوند يې بېخي خراب دی، هغه به دا څنګه وخوري؟!»

عبدالله خپل لوند لاسونه پر غوږونو کېښودل، په زينو پورته سو او خپلې خونې ته لاړ. د خونې دروازه يې بنده کړه، پر کوچ کښېناست، سر يې وښوراوه او په خپل زړه کښې يې په سوچونو کښې وويل: «ايا زما انتخاب سم نه دی؟»، «مور مي ولې نارې وهي؟»، «ايا هغه له ما څخه خفه ده؟»

هغه له کوچه پاځېد، په سترګو کښې يې اوښکې راغلې او د کړکۍ لور ته لاړ. باغ او غټو ونو ته يې کتل؛ پام يې سو چې خدمتګار د کور غټه دروازه خلاصه کړه او د يوې داسې ښځې هرکلی يې وکړ چې ملا يې کړوپه وه او يو ماشوم ورسره و. هغې ښځې د ښځو غټ مجلس ته قدم واخيست او د عبدالله مور هم هلته وه. عبدالله له ځان سره وويل: «زما مور به د دې ښځې او د هغې د ماشوم سره مرسته وکړي.»

دا خبره د هغه ذهن ته راغله. له کړکۍ لېري سو، غټې الماری ته ورغی او د هغه شين کتاب په لټه کښې سو چې په ياد يې و، خو ژر يې پيدا نکړای سو. خولې پرې راغلې، تشويش يې زيات سو او بې اختياره يې کتابونه راغورځول. کله چې يې کتاب پيدا نکړ، د ذهني فشار له امله يې خپل سر واهه او په لوړ اواز يې چغې وهلې: «کتاب چيري دی؟ هغه شين کتاب چيري دی؟»

خپل لاسونه يې پر سر کېښودل، ځان يې ښوراوه او دا جملې يې تکرارولې. په داسې حال کښې چې دروازه قفل وه، د چا لخوا پر دروازه د ټک‌ټک اواز راغی. ده چغې نه بندولې او د دروازې وهل نور هم پسې تېز سول. دا د هغه د خور "جود" اواز و چې په پرله پسې ډول يې ويل: «عبدالله، سا واخله... سا واخله. عبدالله، ما ته ووايه کوم درې شيان دي چې ته يې پېټولای نه سې؟ ما ته يې ووايه.»

د عبدالله چغې کمې سوې، د زړه درزا يې تېزه سوه او پر دروازه د جود ګزارونه هم

لږ سول، خو د هغې خبرې روانې وې: «کوم درې شیان دي چې پېټولای یې نه سې؟»
هغه د خپل سر له ښورولو څخه ودرېد، په ارامۍ د کوچ لور ته لاړ، کښېناست او په لوړ اواز یې ځواب ورکړ: «لمر، سپوږمۍ او حقیقت.»
جود په خوشحالۍ وویل کله چې پوه سوه ورور یې ارام سو: «شاباس زما وروره، بالکل سم دي وویل.» په داسې حال کښي عبدالله په یاد سو چې کتاب یې چیري ایښی و؛ له کوچه پاځېد، اوښکې یې پاکې کړې، کټ ته ورغی، تر سپین بالښت لاندې یې لاس کړ او کتاب یې راوایست. هغه وخندل، کتاب یې کلک ونیو، بالښت یې بیرته سم کړ، پر کوچ کښېناست او په لوستلو یې پیل وکړ...
هغه په ډېر غور سره لوستل او جملې یې څو ځله تکرارولې ترڅو یې په ذهن کښي پاتې سي. ناڅاپه پر دروازه د ټکټک اواز سو، هغه له ځایه پاځېد او دروازه یې خلاصه کړه؛ خپله مور یې ولیدل چې ولاړه وه او په مېنه یې ورته وویل: «ژر کوه، نیم ساعت وروسته ځو. ایا ته تیار یې؟»

هغه هیڅ شوق ښکاره نه کړ او ویې ویل: «ډېر نه، زه په شګو کښي لوبو ته ډېر لېواله یم.» مور یې وخندل او ویې ویل: «دا ځل به زما ګرانه یوازې ته په شګو کښي لوبې کوې، موږ پر تا باور لرو او بل ځای نه ځو.» هغه غلی سو او پر مخ یې خندا راغله.
عبدالله د موافقې په توګه سر وښوراوه، دروازه یې بنده کړه، خپل مېز ته ورغی او په مېنه یې د کتابونو پر ځای ایښودل پیل کړه. د ځینو کتابونو د لوېدو له امله د هغوی بیرته ترتیب کول سخت وو، خو ده په خپل ځانګړې هوښیارتیا سره دا کار وکړ. کله به یې چې کوم کتاب راواخیست، د هغه موضوع به یې په لوړ اواز تکراروله: «دا د تاریخ کتاب دی چې د اندلس د فتحې په اړه غږېږي.» بیا به یې د تاریخ په الماری کښي کښېښود. بل کتاب یې راواخیست او ویې ویل: «دا د رواني ناروغیو په اړه دی.» او د طبي کتابونو په الماری کښي یې کښېښود. دا کار تر اخري کتاب پورې روان و، کله چې یې اخري کتاب کېښود، له ځان سره یې وویل: «پنځه دقیقې پاتې دي!»
هغه په مېنه دروازه خلاصه کړه، په زینو کښته سو او سر یې ښورېدی. کله چې بې

له ځپلو دباندې ووت، د ځان مخې ته یې یو تور قیمتي موټر ولید چې ولاړ و. ورور یې په غوسه ورته وکتل، د هغه پښو ته یې وکتل او ویې ویل: «بیا بې ځپلو؟! ښه، تشویش مه کوه، زه داسې بوټان لرم چې ستا په پښو کیږي.» ورور یې له موټره کښته سو، د موټر شاتنی بکس یې خلاص کړ، یو جوړه بوټان یې راوایستل او عبدالله ته یې ورکړه.

عبدالله په اول کښي دا بوټان نه خوښول، خو د ورور وېرونکي نظرونو مجبور کړ چې بې له کوم اعتراضه یې په پښو کړي. دوی د موټر شاتنۍ دروازه خلاصه کړه، خور یې "جود" هم موټر ته پورته سوه او دروازه یې بنده کړه.
مشر ورور یې چې سټیرنګ ته ناست و او په ارامۍ یې موټر چلاوه، وویل: «مور مي چیري ده؟» هغه په هینداره کښي وکتل؛ جود په خپل موبایل کښي مصروفه وه او څه یې لیکل. کله چې خلاص سوه، سر یې پورته کړ او په ځواب کښي یې ورته وویل: «هغه د هغو ښځو لپاره یو کار کوي چې کور ته راغلې وې. همدا چې خلاصه سي، د پلار او څو خدمتګارانو سره به راسي... تشویش مه کوه، هلته د خیمې او خوراک هر څه چمتو دي.»
مشر ورور یې د کور د غټې دروازې څنګ ته موټر ودراوه. یو غټ او کلک خدمتګار چې سر یې کل کړی و او تور کالي یې اغوستي وو، راغی او دروازه یې ورته خلاصه کړه؛ ورور یې پر اېکسرېټر پښه کښېکاږله او له کوره ووتل. څو دقیقې لا تېرې نه وې چې لوړې ودانۍ ښکاره سوې، عبدالله په ډېر شوق او پام هغو ودانیو ته کتل او د جود او مشر ورور جګړې ته یې هیڅ پام نه کاوه.
مشر ورور یې جود ته په غوسه وویل: «ته ډېرخي احمقه یې! څنګه دي یو سپین ږیری سړی پرېښود چې له ډېرېور سره ټکر وکړي او هغه دي پرېښود چې لاړ سي؟! ولې دي پلار ته احوال ورنکړ؟!» جود اسوېلی ویوست او په مسخرو یې وویل: «بیا هم داسې خبرې کوې لکه د موټر د جوړېدو پیسې چې ته ورکوې!»
جود خپل لاسونه پر نس کښېښودل او پوه سوه چې غټه غلطي یې کړې ده، خو بیا یې هم خپلې خبرې ته دوام ورکړ: «ته یوازې د هغو پیسو ګټه خورې چې پلار دي له خپلو جایدادونو، اپارتمانونو او شرکتونو څخه ترلاسه کوي... هغه اصلا پر تا باور نه

@Shuhab09

لري، ځکه ته يو ککړ او چټل انسان يې!»
ورور يې پرې نښوده چې خپله خبره پوره کړي؛ په زوره يې برېک وواهه چې له امله يې جود مخته لاړه او د مخکښنۍ چوکۍ سره سخته ووهل سوه. خو عبدالله يوازې لږ وښورېد او هيڅ زيان ورته ونه رسېد، ځکه هغه د خونديتوب کمربند تړلی و...

مشر ورور يې له موټره کښته سو او د شاتنۍ دروازې لور ته ورغی چې عبدالله ورته ناست و، هغه يې خلاصه کړه، د خپلې خور "جود" وېښتان يې په غوسه او زور سره ونيول او هغه يې پر ځمکه راوغورځول، په داسې حال کښې چې سخت په غوسه و، ويې ويل: «ښه، زه ککړ يم؟! ها... زه ککړ يم؟!! اوس دي هغه پلار راسه چې پر ما باور نه لري او تا دي له ځان سره بوځي، اې لعنتي ښځې.»
جود کښته سوه، خپل موبايل او د قيمتي مارکې کځوړه (بکس) يې راواخيستل...

دوهم څپرکی (الفصل الثاني)
صحرا
مشر ورور يې عبدالله ته په غوسه وويل چې له موټره کښته سي. عبدالله په وېره کښې کښته سو او غټې خيمې ته ننووت، چې هلته ډېرو خدمتګارانو هرکلی ورته ووايه. يوه خدمتګار د اوبو ډکې کوچنۍ کاسې راوړې او عبدالله ته يې هم يوه ورکړه. عبدالله له ځان سره په لوړ اواز وويل: «حمد ډېر په غوسه دی، بايد څوک خبرې ورسره ونکړي!»
عبدالله بيرته بهر ووت او خپل ورور حمد ته يې وکتل چې په شګو کښې يې ځای کيندلو او يو غټ قطی يې راوايست چې مايع پکښې وه. عبدالله ورته پام ونکړ، خپل بوټان يې وايستل او پر تودو شګو کښېناست ترڅو د شګو تودوخه حس کړي. بيا د خيمې تر شا لاړ، کښېناست او په شګو کښې يې د خپلو پښو د پېتولو لپاره کنده وکړه. کله چې يې پښې پټې کړې، شاوخوا ته يې وکتل او له ليري يې د موټرانو يو غټ کاروان وليد چې خيمې ته راورسېدل.
له يوه موټره يو کلک او بې وېښتانو (کچول) سړی کښته سو؛ دا د عبدالله پلار و چې د موټر بلې دروازې ته ورغی او د عبدالله مور يې کښته کړه. پلار يې سخت په

غوسه خیمې ته روان و او جود ورسره وه چي ژړل یې. پلار یې په لوړ اواز چغه کړه: «حمد چیري دی؟!!»
عبدالله له ویرې خپل لاسونه پر غوږونو کېښودل او ښورېدی. ناڅاپه د ده پر شا د چا نرم لاس کېښودل سو او په ډېر ارام اواز یې ورته وویل: «صاحبه، غواړې یو لیري ځای ته چکر ته لاړ سو؟» عبدالله چي د خدمتګارې اواز واورېد، ارام سو، خپلې پښې یې له شګو راوایستلې او پاڅېد. خدمتګارې د هغه لاس ونیو او لږ لیري لاړل، عبدالله مسخره خندل. تر لږ مزل وروسته خدمتګارې پرېکړه وکړه چي د خپل صاحب سره خبرې پیل کړي.

خدمتګارې ترې وپوښتل: «ایا د پلار غوسې خفه کړې؟» عبدالله وویل: «هو، ډېر زیات.» بیا یې د هغې لاس کلک کړ، خو خدمتګارې د درد سره وویل: «ستا کورنۍ مینه درسره لري، ته ولې کرکه ځیني کوې؟» عبدالله ورته وویل: «شر او خیر دوه موازي کرښې دي چي هیڅکله سره نه یو ځای کیږي، ما نن همدا په کتاب کښي لوستي دي.»
خدمتګاره د هغه په خبره پوه نه سوه، نو د موضوع د بدلولو لپاره یې وویل: «ته هغه پان‌کیک ولې خوښوې چي زه یې درته پخوم، او د مور پخلی دي نه خوښیږي؟» عبدالله وویل: «هر شی ستا په خبر ښه نه وي، سدني.» خدمتګارې چي نوم یې سدني و، په خندا وویل: «لس کاله کیږي ستاسو په کور کښي کار کوم، خو ستا له غږې پرته بل چا زما په نوم نه یم بللې او فکر کوم هغوی مې اصلا نه پېژني.»
عبدالله د هغې لاس پرېښود او ویې ویل: «یوازې ستا پېژندل ما ته بس دي، ته زما تر ټولو ښه ملګرې یې.»
ناڅاپه تر شا د چا لوړ اواز راغی؛ یو لنډکی سړی چي د خدمتګارانو کالي یې اغوستي وو، په منډه راغی او سدني ته یې وویل: «تاسو باید بیرته ولاړ سئ، د پلار او زوی ترمنځ سخته جګړه روانه ده.»
سدني عبدالله ته وویل چي دلته پاتې سي او په خپله له هغه سړي سره د خیمې په لور لاړه. عبدالله پر ځمکه کښېناست، په شګو کښي یې لوبې پیل کړې او د وخت په تېرېدو پوه نه سو. هغه د خیمې څخه لیري په دې دښته کښي د ازادۍ او خوندیتوب

احساس کاوه، ځکه په کور کښي تل بندي و؛ نه يې ملګري لرل، نه بهر وتلای سو او نه هم ښوونځي ته تلی، ځکه هر چا به مسخرې پرې کولې او پلار او مور يې کور ته د ننه د ځانګړو ښوونکو په وسيله درس ورکاوه. په دې وخت کښي هغه ته د خپل يوه ښوونکي سره يوه پېښه ور په ياد سوه...

هغه ته په ياد سو چي يو ويشت کلن ناځرګند ځوان ښوونکی چي د زده‌کړې د ستونزو تخصص يې لاره، د ده خونې ته ننووت. هغه خپل بکس پر ځمکه کېښود، کوټ يې وايست او په ارامه اواز يې له عبدالله څخه وپوښتل چي کوټ چيري کښېږدي؟ عبدالله ځواب ورنکړ او صرف پر کوچ يې خپل لاس وواهه. ښوونکي کوټ پر کوچ کېښود او درس يې شروع کړ، خو عبدالله په خپلو خيالونو کښي ډوب و.
د درس په منځ کښي د هغه خور "جود" بې له ټکټک کولو خونې ته ننووتل؛ هغې لنډ کالي اغوستي وو او په لاس کښي يې د "کوکيز" بسکټو کاسه وه چي غوښتل يې ورور ته يې ورکړي. ښوونکي چي هغې ته وکتل، د څو ثانيو لپاره حيران پاتې سو. جود په وارخطايۍ کښي وويل: «سلام»، خو له لاسه يې کاسه ولوېدل، ماتې سوه او د هغې خاورينې ټوټې د جود پر پښه ولګېدې. هغې لومړی درد حس نکړ، او عبدالله هم په خپل بل نړۍ کښي ورک و او هيڅ غبرګون يې ونه ښود. وروسته ښوونکي وويل: «سلام، زه خالد الطرفقي يم، د ناروغانو ځانګړی ښوونکی.»
جود خپل لاس پر خوله کېښود او په مسخرو يې وخندل، بيا يې وويل: «زه ستا اسنادو ته هيڅ ارزښت نه ورکوم، دا ټېخي چټيات دي.» خالد مځکې ته وکتل او ويې ليدل چي د جود له پښې څخه وينه بهېږي، هغه په وېره کښي وويل: «يا الهي، ستا له پښې خو وينه ځي!» جود چي مځکې او خپلو پښو ته وکتل، لومړی وارخطا سوه، خو د سخت درد له امله شاته ولاړه او په زوره يې چغه کړه...

خالد د رومال په لټه کښي سو، په داسې حال کښي چي عبدالله لا هم په خپلو خيالونو کښي ډوب و او هيڅ پام يې نه کاوه. خالد د عبدالله د کټ څنګ ته يو سپين رومال پيدا کړ، د جود لور ته ورغی او هغه يې د هغې پر ټپ کښېکاږه؛ خو له امله يې د کاسې ماتې ټوټې د هغې په څرمن کښي نورې هم د ننه سوې او جود بيا ناره

کړه. خالد ورته وویل: «تشویش مه کوه، هر څه به سم سي.» جود په غوسه وویل: «د څه شي تشویش ونکړم، اې احمقه؟! زما ښځه لیري سه مخکې تر دې چي حمد دي ووېني!»
ناڅاپه د خونې دروازه په زور خلاصه سوه او د جود له شا سره ووهل سوه، جود پر خالد باندې راولوېدل او دواړه په بد حالت کښي پر ځمکه پراته وو. په دې وخت کښي حمد ننووت او خپله خور یې له یو پردي سړي سره په دې حالت کښي ولیدل. عبدالله لا هم تلویزیون ته کتل. حمد بې له دې چي په کیسه ځان پوه کړي، په غوسه ورغی، جود یې لیري کړه او خالد یې راواخیست، په دېوال پورې یې وواهه او پر مخ یې څو غټې سوکونه (کلک ګزارونه) ورکړل. جود له ځایه پاڅېدل او په منډه خپلې خونې ته وتښتېدل. حمد خالد چي مخ یې په وینو لړلی و، پر ځمکه راوغورځاوه او په زوره یې چغه کړه: «اې د لعنت ځویه، زما له خور سره دي څه کول؟!!»
خالد هیڅ ونه ویل، او عبدالله له وېرې خپل لاسونه پر غوږونو کېښودل او لړزېدی.
حمد چي د غوسې له امله لیونی سوی و، د خالد وېښتان ونیول او هغه یې د عبدالله له خونې څخه دباندې په دهلېز کښي راښکود. د دهلیز فرشونه د جود او خالد په وینو سره سول. حمد هغه په زینو کښي په زوره کښته وغورځاوه چي څو ځله واوښت.
په دې وخت کښي د دوی مور له پخلنځي څخه ووتل؛ هغې ولیدل چي حمد د خالد وېښتان نیولي او هغه راکاږي. مور یې د حمد لاس ونیو، هغه یې لیري کړ او په لوړ اواز یې چغه کړه: «دا څه کوې، اې احمقه؟! دا ستا د خور ځانګړی ښوونکی دی!»
حمد خپله مور شاته کړه او په لوړ اواز یې وویل: «لعنت پر دې! زه هیڅ اهمیت نه ورکوم!» عبدالله دا هر څه لیدل، د خپل ورور حمد تر شا ولاړ و او خپل لاسونه یې پر غوږونو ایښي وو...

عبدالله چي کله د سر پر سر د لمر سخته تودوخه حس کړه او دوه ساعته پلی ګرځېدلی و، پرېکړه یې وکړه چي کښېني او ارام وکړي. شونډان یې وچ شوي وو، پر ځمکه کښېناست او د ماشومانو په څېر یې په شګو کښي لوبې پیل کړې؛ کنده یې کړه او خپلې پښې یې پکښي پټې کړې. تر لسو دقیقو وروسته یې تر څنګ د یو شي

@Shuhab09

د ښوېدو (خوځېدو) اواز واورېد. په پیل کښي یې پام ورنکړ، خو اواز نور هم تېز سو؛ دا د مار د "فش‌فش" واضح اواز و چي هغه یې په تشویش کښي واچاوه. له ځایه پاڅېد او له لاسونو یې شګې وڅنډلې، خو ناڅاپه یې د خپل لاس په ګوته کښي د چیچلو سخت درد حس کړ. کله چي یې مخ راواړاوه، یو غټ او ډارونکی مار یې ولید چي د باندې ولاړ و او سخت غړونه یې ایستل.
عبدالله خپل لاس پر ټپ کښېښود او په منډه یې پیل وکړ. مار هم ورپسې و او د هغه نښې یې څارلې. عبدالله په داسې حال کښي منډې وهلې چي په خپل ځان نه پوهېدی او نه پوهېدی چي څومره وخت تېر سو. د هغه ټول بدن له وېرې او ډاره لړزېدی، په داسې حال کښي چي هغه پخوا هیڅکله له مارانو، لړمانو یا بل داسې ژوي څخه نه و ډار سوی، ځکه تر اوسه یې په حقیقت کښي نه وو لیدلي.
سر یې وګرځېد او د زړه درزا یې ورو سوه. هغه نه پوهېدی چي برخلیک یې چیري بیایي. د لومړي ځل لپاره یې شاته وکتل؛ مار نور ورپسې نه و او لیري سوی و. په لږ فاصله کښي یې یو متوسط جهیل ولید، په زړه کښي یې خوشحالي پیدا سوه، خو سر یې خوړېدی، شونډان او مری یې پوره وچ شوي وو. هغه یوازې د یو څو څاڅکو اوبو غوښتنه لرله ترڅو بېرته ساه واخلي. تر څو دقیقو وروسته جهیل ته ورسېد، د اوبو څنګ ته پرېووت او خپل لاس یې ور وغزاوه ترڅو اوبه وڅښي، خو ویې نشو کړای او بې هوښه سو...

دربیم څپرکی (الفصل الثالث)
د ځوان مخ بېخي شین او مړاوی و. خلود پوه سوه چي یو څه ستونزه شته، د هغه بدن یې وکتل او د لاس پر ګوته یې د مار د چیچلو ځای پیدا کړ. هغې په منډه یو سور دسمال راواخیست، د ځوان د لاس تر چیچلو ځای پورته یې کلک وتړی، بیا کښته سوه او په خپل خوله یې د هغه له ټپ څخه د زهرو او وینو په راکشولو او توکلو پیل وکړ. دا کار یې څو ځله تکرار کړ ترڅو زهر وچیبړي. بیا لاړه، خپله خوله او ژبه یې ومینځل.
کله چي خیمې ته راغله، ویې لیدل چي ځوان په ځان کښي لړزیږي، سر یې مځکې ته وهي او ډېر ډارېدلی دی. خلود د هغه مخ ته نږدې سوه؛ هغه یو عادي ځوان و.

غوښتل یې د هغه لاسونه کلک ونیسي ترڅو له لړزېدو ودرېږي، خو ووېرېدل چې پلار یې پر داسې حالت رانسي، ځکه که پلار یې هغه له دې پردې ځوان سره ووینې، شاید ویې وژني! هغې دباندې وکتل، د پلار د موټر پته نه وه، نو سا یې واخیستل او د هغه لاسونه یې کلک ونیول. په دې وخت کښې د ځوان له خولې وینې راوتلې ځکه خپله ژبه یې چیچلې وه.
خلود د یوې لرګې په لټه کښې سوه چې د هغه په خوله کښې یې کښېږدي، خو هیڅ یې پیدا نکړې، نو خپل لاس یې د هغه په خوله کښې کېښود. عبدالله بې اختیاره د هغې لاس په زوره وچیچلو، خلود درد تېر کړ او لږ ساعت وروسته د عبدالله هوش راغی، خپل بدن یې کابو کړ، د خلود مخ ته یې وکتل او په منډه یې وپوښتل: «ته څوک یې؟»
خلود ورته وویل: «زه خلود یم، ما ته د مار له زهرو وژغورلې او خپلې خیمې ته مې راوړې. زما پلار شاید هر وخت راسي، نو باید سمدستي له دې ځایه لیري سې!»

عبدالله خپل سر وښوراوه، عصبي حالت یې خراب و او ویې ویل: «زه عبدالله د رائد العجاج زوی یم، د خپلې کورنۍ د خیمې څخه ورک سوی یم.» هغه له ځایه پاڅېد چې له خیمې ووځي، خو ناڅاپه ودرېد، خپل سر یې په زوره ونیو او چغه یې کړه: «ودرېږه... ودرېږه! یا الله دا څه درد دی!» بیا بېرته خپل عادي حالت ته راغی، خلود ته یې وکتل او ویې ویل: «د هغه څه لپاره چې وسول، بښنه غواړم.»
هغه له خیمې ووت، سر یې ګرځېدی خو غوښتل یې لیري سي. ناڅاپه ورته هغه مار په یاد سو چې چیچلی یې و؛ له ډاره یې خپل لاسونه پر غوږونو کېښودل، په لوړ اواز یې چغې پیل کړې او پر ګونډو شو. خلود په وېره کښې ورته کتل، عبدالله په ژړغوني اواز ویل: «نه غواړم خپله کورنۍ له لاسه ورکړم.»
خلود ورنږدې سوه، کښېناستل او په نرمۍ یې ورته وویل: «زه پوهېږم چې د کورنۍ د نه لیدلو فکر څومره ډارونکی دی.» عبدالله چغې نه بندولې، خلود ورته وویل: «زه هم ستا په څېر یم، هره ورځ په دې وېره له خوبه پاڅېږم چې کله پاڅېږم څوک به مې څنګ ته نه وي.»
عبدالله لږ ارام سو، خلود ورته وویل: «ستا ژوند د کورنۍ په ورکولو سره ښایي

سخت سي، خو ژوند دي له لاسه نه ورکوې.» عبدالله په خپګان سره وويل: «زه يوازې دا غواړم لکه پخوا داسې روغ رمټ ژوند وکړم، اوس پوه نه یم زه څوک یم او د بلې ورځې د ژوند لپاره هيڅ هيله نه لرم.»
هغه له ځایه پاڅېد، د خلود سترګو ته یې وکتل او ویې ویل: «نه پوهېږم... نه پوهېږم ايا زه به ښه سم؟» خلود ورته وماتل او په خندا يې وويل: «ته په خپل قوي حالت کښي يې، ژوند به بېرته هغه څه درکړي چي هيله يې لرې، خو بايد د تقدير د سختيو په وړاندې ټينګ ودرېږې.»
عبدالله غوښتل ځواب ورکړي خو سر يې وګرځېد، شاوخوا يې وکتل چي يو شی ونيسي خو هر خوا يوازې شګې وې. هغه خلود ته يو واره بيا وکتل؛ سترګې يې پټېدو ته نږدې وې او ناڅاپه بېرته پر ځمکه بې هوښه راولوېد.
خلود په وېره کښي چغه کړه: «يا الله، راسره مرسته وکړې!» هغې په منډه ورغله، د هغه لاس يې ونيو او په ډېر تکليف يې بېرته خيمې ته ننه ايست. خلود هغه د خپل پلار پر ځای (بستر) باندې څملاوه، او تر هغه وروسته ځوان په لوړ اواز خاخرې (شخرې) وهل پيل کړل، لکه پخوا چي هيځکله په داسې ژور خوب نه و ويده سوی...

خلود دباندې ووتل چي ډاډه سي پلار يې ندی راغلی، هغې هيله درلوده چي هغه اوس رانسي. بيرته پخلنځي ته ننووتل، دروازه يې بنده کړه ترڅو ځان له لېوانو وژغوري او د عبدالله لپاره يې د تودو ښوروا (سوپ) په پخولو پيل وکړ. وروسته يې اوړه خميره کړه او ډوډۍ يې پخه کړه چي خوندور بوی يې شاوخوا خپور سو. هغې ښوروا په کاسه کښي واچول، ډوډۍ يې پر سر کېښودل او دروازه يې خلاصه کړه؛ ويې ليدل چي سپی د خيمې مخته ولاړ دی او ساتنه يې کوي. خلود خيمې ته لاړه، کاسه يې د عبدالله څنګ ته کېښودل، هغه په ژور خوب کښي و، نو پرېکړه يې وکړه چي په خپله ډوډۍ ورکړي. هغې لستوڼي بډوهل، ډوډۍ يې په ښوروا کښي ماته کړه او د عبدالله په خوله کښي يې کښېښودل، هغه هم په خوړلو پيل وکړ.
خلود د هغه د حالت په ښه کېدو خوښه سوه. ناڅاپه عبدالله سترګې پرانيستلې، خلود ته يې وکتل، ډوډۍ يې تېره کړه، پاڅېد او پر مخ يې د درد نښې وې. خلود

کاسې ته لاس ور وغزاوه او ویې ویل: «باید ډوډۍ وخورې.»
د شپې په نیمایي کښي، عبدالله دښتې ته ووت او د خطر احساس یې کاوه، لکه شیطانان چي یې څاري؛ خو کله چي خلود ته نږدې کېدی، دا وېره به یې له منځه تله. هغه سپوږمۍ ته وکتل چي ناڅاپه ورته سره ښکاره سوه، نو په وېره کښي له خوبه راویښ سو. بدن یې په خولو کښي ډوب و او له درده یې غږې پرې کېدل. هغه پاڅېد، بهر ووت، سخت دردمن و او هر څه چي یې خوړلي وو، بېرته یې کانګې (ګرځول) کړه. خلود په وېره پسې ووتل، د هغه پر مخ د سترپیا نښې وې. هغې زړورتیا وکړه، پر شا یې لاس ور تېر کړ او خپل لاس یې د هغه پر تندي کېښود ترڅو د تبې تودوخه یې وګوري.
هغې د هغه لاس ونیو او د پلار کټ ته یې بوتلو، او په وېره کښي یې ورته وویل: «باید حرکت ونکړې، تبه دي ډېره سخته ده. زه پخلنځي ته ځم، مور د تبې ضد دوا لرو چي زما د مور وه، هیله لرم ګټه درته وکړي.» هغې په منډه پخلنځي ته لاړه، په لاره کښي وښوېدل او راولوېدل خو زیان ورته ونه رسېد. ژر پاڅېدل، پخلنځي ته ننووتل ترڅو د اوبو هغه لوښی (منګی) پیدا کړي چي اوبه پکښي یخې پاتې کېدلې.

پخلنځی د مور د نشتوالي له امله ګډوډ و، حتی لوښي هم نه وو وینځل شوي. خلود تر لټون وروسته منګی پیدا کړ، یو دسمال یې راواخیست، د تبې ګولۍ یې پکښي واچول او په بیړه خیمې ته ستون سوه خو د پخلنځي دروازه یې هیره سوه چي بنده کړي.
هغه د عبدالله څنګ ته ودرېدل، منګی یې راواخیست، لږ اوبه یې ځیني راماتې کړې، د هغه سر یې پورته کړ، ګولۍ یې د هغه په خوله کښي کښېښودل او ویې ویل: «اوبه وڅښه.» هغه په پټو سترګو ګولۍ تېره کړه. خلود چي د هغه لاس لمس کړ، بېخي یخ و، نو په وېره کښي ډوبه سوه او دعا یې وکړه: «یا الله، زما کار له دې ځوان سره اسانه کړې او ساتنه یې وکړې، ته د کمزورو ملاتړی یې.»
هغې د هغه سر په ارامۍ پر ځمکه کښېښود، یو بړستن یې راواخیست او ور باندې ویې غوړاوه. هغې ته په یاد سو چي پلار یې یو ځل په سخت زکام اخته و او مور یې هغه په غېږ کښي نیولی و ترڅو تود سي. کله چي خلود له مور څخه د دې کار

پوښتنه کړې وه، مور یې ورته ویلي وو: «کله چې د پلار څنګ ته یم، د تودوخې احساس کوم او کله چې هغه غېږ کښې نیسم، خپل دننې تودوخه ورکوم ترڅو یې زکام کم سي.» خلود دا خبره په یاد کړه خو له ځان سره یې وویل: «دا خو ناممکنه ده، زه به هیڅکله دا کار ونکړم او هغه په غېږ کښې وانخلم!»
هغې ورته د پسونو وړې راوړې او پرې ویې اېښوده، او د هغه سر یې داسې برابر کړ چې ساه اخیستل ورته اسانه سي. تر دوو ورځو سختې پاملرنې وروسته، د عبدالله حالت مخ په ښه کېدو سو؛ خلود به د هغه لاس نیوی کاوه ترڅو لږ پلی وګرځي. د خلود یوازینی تشویش دا و چې مور او پلار یې چیري دي او ولې تر څو ورځو پورې رانغلل، ځکه هغې پخوا هیڅکله د هغوی جلاوالی نه و لیدلی.
بل لور ته، خلود د عبدالله له ځینو چلندونو څخه تنګېدل؛ کله چې د هغه حالت ښه سو، هغه به د پسونو په ځای کښې ویده کېدی او پوهېدی چې خلود ډېر خوب نه کوي او که ویده هم سي، په پخلنځي کښې ویده کیږي. عبدالله د پسونو څنګ ته د خوب عادت وګرځاوه او د خلود هغه مهالوېش یې پوره زده کړ چې پسونه اوبو ته بیایي. هغه به لومړی پسونه بهر کول، اوبه به یې ورکولې، بیرته به یې ځای ته راوستل او بیا به د سپي څنګ ته د لوبو لپاره تلی او مینه به یې ورسره کوله...
لږ ورځې تېرې سوې؛ عبدالله له خپل نوي ژوند سره بلاد سو، خلود هم د هغه د شتون عادت ونیوه او د هوساینې احساس یې ورسره کاوه. خو هر څه داسې نه کېږي لکه موږ چې یې غواړو، ځکه تقدیر د خپل کار د کولو لپاره د مناسب وخت په تمه و!

له اسمانه یو لوړ اواز راغی؛ خلود سر پورته کړ او یوه چورلکه (هلیکوپټر) یې ولیدل چې پر سر یې ګرځېدله. هغې کښته وکتل خو پسونه یې ونه لیدل، ځکه هغوی له وېرې تښتېدلي وو. عبدالله او سپی ورځنګ ولاړ وو او په حیرانتیا یې الوتکې ته کتل. بل لور ته، بله ډارونکې پېښه دا وه چې د پولیسو موټرانو جهیل کلابند کړ او یو تور جیپ موټر راغی چې یو زوړ بوډا سړی په رسمي کالو کښې ځیني کښته سو؛ هغه لومړی خلود او بیا عبدالله ته وکتل. کله چې د عبدالله او د هغه سترګې سره ولګېدې، عبدالله ورمنډه کړه او هغه سړی یې په غېږ کښې ونیو او پلار یې په لوړ

اواز وویل: «زما زویه!!!»
پلار یې باور نه کاوه، هغه یې لیرې کړ، په دوارو لاسونو یې د هغه سر ونیو، په سترګو کښې یې ورته کتل او پر تندي یې ښکل کړ او ویې ویل: «ایا ته جوړ یې؟»
عبدالله وخندل او خپل سر یې وښوراوه.
خلود چې خپلې اوښکې یې پاکولې، عبدالله ته یې کتل. په دې وخت کښې یو پولیس ورغی او د هغې لاسونه یې وتړل. خلود په حیرانتیا کښې وه او هڅه یې وکړه چې مقاومت وکړي، خو پولیس ورته وویل: «مقاومت مه کوه، ترڅو د پولیسو سره د ښځې دوسیه درته جوړه نسي!» هغې مقاومت بند کړ، پولیسو هغه د موټر په لور بوتله او هغې عبدالله ته کتل چې سر یې په عجیبه ډول ښوربدی. عبدالله ناڅاپه لکه لېونی داسې سو، خپل پلار یې شاته کړ او د پولیس په لور یې منډه کړه ترڅو هغه ووهي، خو د پولیس غبرګون تېز و؛ د عبدالله پښې یې ووهلې او هغه یې پر مخ پر ځمکه راوارېاوه. پلار یې په زوره چغه کړه، خو عبدالله د پولیس په وهلو کښې پاتې راغی ځکه پولیس د هغه سر په زور وواهه او عبدالله بې هوښه سو. نورو پولیسو پلار لیرې کړ.
پلار غوښتل زوی ارام کړي خو عبدالله هغه شاته کړ او د هغه پولیس لور ته یې منډه کړه چې پر مځکه لوېدلی و. عبدالله په هکپک تیا او مینه د خلود مخ ته وکتل، چې په دې وخت کښې د خلود نقاب لوېدلی و، او په ډېر حیا سره یې ورته وویل: «ایا اوس جوړه یې؟»
عبدالله په ډېر شرم سره ورته کتل او خپله سترګه یې ځیني نه اړول. خلود چې پوه نه سوه څه وکړي، کښېنته یې وکتل او خپل نقاب یې ولید؛ هغې غوښتل نقاب راواخلي خو د ولچکونو (بندونو) له امله یې ونشو کړای. په دې وخت کښې د عبدالله پلار راغی، هغه یې غېږ کښې ونیو، د پلار پروا یې ونه کړه، خو پلار د خلود تړل سوو لاسونو ته اشاره وکړه او په غوسه یې پولیسو ته وویل: «دا بندونه ځیني خلاص کړئ.»
کله چې پلار د خلود لاسونه وکتل، په لوړ اواز یې پر پولیسو چغه کړه: «بندونه ځیني خلاص کړئ، اې کسانو...!»

په داسې حال کښې چې هغوی د هغې بندونه خلاصول، د امنیت یو سړی له شلو راغی او د خلود په غاړه کښې یې یوه ستنه (پیچکاري) ووهله، چې له امله یې خلود سمدستي پر ځمکه راولوېدل. عبدالله وغوښتل ورسي او هغه له ځمکه پورته کړي، خو پلار یې ونیو او ویې ویل: «تاسو تشویش مه کوئ، شاید هغه لږ ستړې ده او پولیس به پاملرنه ورته وکړي.»

څلورم څپرکی (الفصل الرابع)

زه پوهېږم چې دا نړۍ لېونۍ ده، او په دې هم پوهېږم چې مینه تل پر هغه لاره نه ځي چې باید ولاړه سي. زه پوهېږم چې ځیني وختونه پېښې انسان ته درد ورکوي، خو په دې هم پوره باور لرم چې موږ به له دې حالته تېر سو او زموږ دواړو زړونه به په متصل او کلک ډول بلې غاړې ته ورسیږي؛ ځکه هر شی به هغه وخت ښکلی سي کله چې موږ فرصت ورکړو.
حـــــقــــــیـــــقـــــت!
پولیس د روغتون په دهلېز کښې ولاړ و، او عبدالله او د هغه پلار ورسره وو چې د خلود د خونې شیشې ته یې کتل؛ خلود لا هم بې هوښه وه. پولیس ورته وویل: «د دې نجلۍ مور او پلار یو اوونۍ مخکې په ترافیکي پېښه کښې مړه شوي دي؛ هغه اوس ببخي یوازې ده او ستاسو څخه پرته بل څوک نه لري.» عبدالله په خندا وویل: «ښه، نو اوس باید څه وکړو؟ زه غواړم هغه زموږ کور ته راسي.»
پلار یې ورته وویل: «خو هغه خو ستا محرمه نه ده چې کور ته یې راولو، موږ هغه نه پېژنو او دا کار ډېر ګران دی.» عبدالله په غوسه او تند تندي خپله خبره تکرار کړه: «زه غواړم هغه زموږ کور ته راسي.» پلار پولیس ته وویل چې تلی سي او مننه یې ځیني وکړه. پولیس لاړ.
پلار یې د عبدالله اوږې ونیولې او ویې ویل: «دا کار ناممکن دی، پوهېږې؟!» عبدالله د پلار لاس په غوسه شاته کړ او بې له فکره یې وویل: «کپ، نو زه غواړم واده ورسره وکړم!» پلار یې لومړی په مسخرو وخندل، خو سمدستي بیرته په غوسه سو

او ويې ويل: «ايا ته داسې فکر کوې چې زه به تاته اجازه درکړم له دې بدوۍ (کوچۍ) نجلۍ سره واده وکړې؟!!»

پلار يې په سختۍ وويل: «دا خلک د پسونو بېواکه کولو پرته په بل څه نه پوهېږي! ايا ته فکر کوې چې هغه به زموږ په ژوند کښي ځان عيار کړي؟ دا به زموږ لپاره يو لوی جنجال رامنځته کړي.» عبدالله د پلار خبرې ونه زغملې، پر ځمکه راولوېد، خپل سر يې په غبرګو لاسونو ونيو او په لوړ اواز يې چغې کړې: «زه هغه غواړم... زه هغه غواړم! ته څوک يې چې ما منعه کوې؟!»
پلار يې دا شور ماشور ونه زغمل، عبدالله يې له ځمکې پورته کړ، د غاړې څخه يې ونيو او د خلود د خونې پر شيشې پورې يې وواهه او په زوره يې ورته وويل: «اې لعنتي، زه ستا پلار يم!» عبدالله خپل مخ واړاوه او خپل لاسونه يې پر غوږونو کېښودل. پلار يې په غوسه وويل: «ايا ته اوس هم نه پوهېږې؟ غواړې يوه بدوۍ زموږ په کور کښي کښېنوې؟!» ناڅاپه له ليري د يوې ښځې د چغې اواز راغی: «پربږده يې!»
مور يې په منډه راغله، پلار يې په زور شاته کړ خو پلار خپل تعادل وساته. بل لور ته، عبدالله پر ځمکه راولوېد. مور يې ورځنګ کښېناستل، هغه يې په غېږ کښي ونيو، پر تندي يې ښکل کړ او پر مېړه يې چغې کړې: «اې احمقه، څنګه زما زوی ته زيان رسوې؟! ما ډېر وخت د هغه لټون کړی دی، دا څه ورسره کوې؟!» مېړه يې وخندل او په کښته اواز يې وويل: «هو، هيله لرم ربه زما روح واخلي ترڅو ستا له شره خلاص سم!» بيا يې خپل زوی ته اشاره وکړه او ويې ويل: «واوره چې زوی دې څه وايي.» مور يې مېړه ته وکتل خو بيا يې په زوره چغه کړه: «هغه څه وويل؟» پلار يې ليري سو او له ليري يې وويل:

پلار يې وويل: «هغه به خپله درته ووايي.» بيا له روغتونه ووت او څو امنيتي کسان د هغوی د ساتنې لپاره پاتې سول. مور يې په داسې حال کښي چې اوښکې يې بهېدلې، عبدالله ته وويل: «ما ته ووايه زما د سترګو توره، څه غواړې؟ ستا غوښتنه منل سوې ده.» عبدالله په لومړي سر کښي د مور خبره وانه وربدل، خو کله چې

هغې بیا تکرار کړه، خپل لاسونه یې له غوږونو لیرې کړل او ویې ویل: «زه غواړم له خلود سره واده وکړم.»
د مور سترګې یې له حیرانتیا غټې سوې، هغه یې په غېږ کښې ونیول او ویې ویل: «زه نه پوهېږم خلود څوک ده، خو زما د سترګو توره، زه پر تا باور لرم.» عبدالله پاڅېد او خلود ته یې اشاره وکړه چي بې هوښه وه. مور یې لومړی د خپل زوی د خوښې په علت پوه نه سوه، ځکه خلود تر ده په عمر کښې مشره وه، خو کله چي یې هغې ته په غور وکتل، د هغې کلاسیک عربي ښایست یې ولید او ویې ویل: «هغه رښتیا هم ښکلې او پوره ده!» بیا یې خپل لاس د زوی پر سر کېښود او ویې ویل: «د هغې ښایست عجیبه دی، زه موافقه یم چي ستا ښځه سي.»
عبدالله په سادګۍ وویل: «هر شی پوره او مکمل نه وي.» مور یې وویل: «خو ته زما په سترګو کښې پوره یې، او اړتیا نشته چي ټول ستا په ارزښت پوه سي؛ یوازې هغه څوک چي تا وپېژني، ستا په قدر به پوه سي.» عبدالله وویل: «ځکه خو هغه پوره نه ده، ځکه هغه ما نه پېژني.» مور یې خپل لاس د هغه له سر څخه لیرې کړ، هغه یې خپلې سینې ته نږدې کړ او په مهربانۍ یې وویل:
«نو بیا، پرېږده چي هغه تا وپېژني. هر شی دومره سخت نه دی، یوازې په دې اړه ښه فکر وکړه او دا کار به وسسي.»

پنځم څپرکی (الفصل الخامس)
روغتون
خلود په یو ارام ځای او نرمه بړستن کښې سترګې پرانیستلې، هوا یخه وه او د تلویزیون څخه د یو سړي اواز راتلی چي د یوې ترافیکي پېښې کیسه یې کوله. هغې خپل شاوخوا وکتل؛ هر څه ډېر منظم وو او پر مېز غټ ګلان ایښي وو. کله چي یې پورته وکتل، د خپل لاس پر رګ (پلورمغ) باندې یې یو نښتی کانیولا (پیچکاري) ولید، نو ووېرېدل او هغه یې په بل لاس کښې په زور وباسه خو درد یې حس نکړ. ناڅاپه له خولې څخه یې یو غټ اواز ووت، له کټه پاڅېدل او لا څو ثانیې نه وې تېرې چي د خونې دروازه په زور خلاصه سوه او دوې ښځې ننووتلې. خلود پوه نه سوه چي دا چیرې ده او په وېره کښې یې ترې وپوښتل: «ته... ته څوک یې؟ او زه

چیري یم؟»
یوې ښکلې ښځې چې میکاپ یې کړی و، د هغې اوږه ونیول، په ارامۍ یې بیرته پر چوکۍ کښېنول او ویې ویل: «خاتونې، ته اوس په یو خصوصي روغتون کښې یې.»
بیا یې خپلې ملګرې ته وکتل او ویې ویل: «مورې د هغې کورنۍ نرسانې (رنځورپالې) یو چې تا یې زوی وژغوره.»
د خلود د مخ نښې بدلې سوې، خپل سر یې وګراوه او هڅه یې وکړه چې پخوانۍ پېښې په یاد کړي. نرسې ورته وویل: «کولای سې ارام وکړې او د پېښو د یادولو لپاره ځان ته وخت ورکړې.» دواړه نرسانې لږ لیري سوې خو سترګې یې پر خلود وې، او یوې یې بلې ته په ټیټه اواز وویل: «لاړه سه، د هغې لپاره د شپې ډوډۍ راوړه او کورنۍ ته احوال ورکړه.»

ډاکتره ژر ووتل او هغوی یې یوازې پرېښودل. ښکلې نرسې خلود په ارامۍ پر کټ کښېنول، د کوچني یخچال څخه یې د اوبو یو بوتل راوایست، خلاصه یې کړه او خلود ته یې ورکړه او ویې ویل: «اوبه وڅښه، په دې وخت کښي ډېرو مایعاتو ته اړتیا لرې.» خلود بوتل واخیست خو د کمزورۍ له امله یې خلاصولای نشو، نرسې ورسره خلاصه کړه. خلود په ډېر شوق اوبه وڅښلې ځکه په روغتون کښي یې یوازې سیروم خوړلي وو. کله چې خلاصه سوه، خوله یې په خپل لاس پاکه کړه، بوتل یې پر مېز کښېښود او ویې ویل: «مننه.»
بیا یې په خندا ترې وپوښتل: «پر ما څه پېښ شوي دي؟ ما ته وروستۍ پېښه د پولیسو کلابندي په یاد ده، خو تر هغه وروسته داسې څه وسول چې هر څه یې رانه هېر کړه.»
نرسې ورته وویل: «اوس په خپل ذهن فشار مه راوړه. ته بالکل جوړه یې او په داسې یو روغتون کښي تر ټولو غوره پاملرنه درته کیږي چې د الاحساء په نورو روغتونونو کښي نشته.» خلود وویل: «خو زه خو پخوا هیڅکله روغتون ته نه یم راغلې او نه پوهېږم دا ولې داسې دی؟ ایا د ټولو سره داسې پاملرنه کیږي؟» نرسې خپله اوږه پورته کړه او ویې ویل: «یا، د ټولو سره نه... دا روغتون یوازې د شتمنو (پیسدارو) خلکو لپاره دی.»

د نرسې ځواب خلود حیرانه کړه، ځکه هغه، د هغې پلار او نیکه بېخي غریب وو او د غټو ښارونو له نعمتونو څخه بې برخې وو. هغې په حیرانتیا وویل: «زه نه پوهېږم... ایا زه مړه یم؟» نرسې وخندل او ویې ویل: «یا، ته زما څخه هم زیاته ژوندۍ یې! ته یو لوی طاقت او عجیبه ښایست لرې.»
خلود په حیرانتیا وویل: «زه ښکلې یم؟! ما ته تر اوسه چا داسې نه دي ویلي.»
نرسې ورته وویل: «هو، ستا ښایست به ډېر ژر خبرې وکړي...» لا د نرسې خبره پوره نه وه چې یوه مشره خو ښکلې ښځې خونې ته ننووتل او یو ځوان ورپسې و. نرسې سمدستي غلې سوه او له خونې ووتل. خلود هغې ښځې ته وکتل، او بیا یې هغه ځوان ولید چې ورسره و؛ دا عبدالله و چې هغې ته یې وکتل او په خندا سو، خلود هم په سادګۍ ورته وخندل.
هغې ښځې خلود ته وویل: «خوشحاله راغلې، زما نوې لورې، خلود.» بیا یې ورته وویل: «زه د عبدالله مور یم، او ان شاء الله ډېر ژر به پوره جوړه سې. زه غواړم له تا څخه یوه غوښتنه وکړم او هیله لرم چې په خوښۍ یې ومنې.» خلود په دې خبرو پوه نه سوه خو ژر یې ورته وویل: «مخکې تر دې چې ماته ووایې، ستا غوښتنه منل سوې ده خاتونې؛ ځکه زه د عبدالله ډېره مننдویه یم.»
د عبدالله مور وخندل او ویې ویل: «خو ته لا نه پوهېږې زه څه غواړم، شاید زما غوښتنه دې خوښه نسي.» خلود په نرمۍ وویل: «پلار مې راته ویلي وو چې د هیچا د مرستې غوښتنه رد نکړم، خو هر څه خپل حد لري، مګر زه به هڅه وکړم چې ستا غوښتنه پوره کړم ترڅو هغه څوک خوشحاله کړم چې زما سره یې مرسته کړې ده.»
مور یې وویل: «زه ستا د دې خبرې قدر کوم، او هیله لرم زما غوښتنه له هغو حدونو تېرې ونکړي چې تقدیر پر موږ ایښي دي.» بیا یې عبدالله ته وکتل او ویې ویل: «عبدالله له ما څخه یو شی غوښتی دی، او دا د هغه پور (قرض) خلاصول دي چې ستا پر غاړه دی.» د خلود مخ بدل سو او ویې ویل: «خو زموږ ترمنځ خو هیڅ پور نشته!»
مور یې وویل: «پور دا دی چې تا د هغه ساتنه وکړه او ویې دې ژغوره؛ هغه ما ته بوله قبصه تېره کړه، ستا شجاعت او د خپلې محترمې کورنۍ د رواجونو ساتنه زما

ډېره خوښه سوه. اوس عبدالله غوارې چې ته زمونږ په کور کښي مېلمنه سې.»
د خلود د زړه درزا تېزه سوه، حیا ورغله او په ځواب کښي یې وویل: «خو زه ستاسو کور ته نسي راتلای. یقیناً زما پلار به خیمې ته بېرته راغلی وي او چې ما ونه ویني، تشویش به کوي چې څه راباندې وسول!» د مور مخ بدل سو او په خپګان کښي یې خپل سر کښته کړ. خلود وویل: «خاتونې، ته د څه په اړه غږېږې؟» په دې وخت کښي عبدالله په خبرو کښي ننووت او په منډه یې وویل: «ستا کورنۍ جوړه ده، هغه نه غوارې تا وډار کړي او پوه سه چې ستا پلار او مور زمونږ کور ته ستا پر راتګ خبر دي او موافقه یې کړې ده.»
مور یې په حیرانتیا عبدالله ته وکتل او په شاک کښي سوه، ځکه عبدالله مداخله وکړه او دروغ یې وویل؛ هغې پخوا هیڅکله د هغه څخه دروغ نه وو اورېدلي.
خلود خپل لاس پر سینه کېښود، ارامه سوه او په لړزېدلي اواز یې وویل: «الحمد لله.» بیا یې دواړو ته وکتل او ویې ویل: «سمه ده، زه موافقه یم، خو په دې شرط چې تاسو ځانونه په تکلیف کښي وانه چوئ.» مور یې وخندل او ویې ویل: «مورې ځان نه په تکلیف کوو، تشویش مه کوه؛ په زمونږ کور کښي به هر څه ستا د سترګو په رپ کښي چمتو وي او ته به د یوې ملکې په څېر اوسې.»

شپږم څپرکی (الفصل السادس)
ما په خپل ټول ژوند کښي دا یقیني کړې ده چې سپوږمۍ به د لمر تر ختلو وروسته بېرته راګرځي، او دا چې دوکه به یوه ورځ حتماً ښکاره کیږي او پر ډېرو خلکو باندې به تېره نسي. د داسې کار تمه ولره چې ناممکنه وي؛ ځکه هغه هم پېښېدلای سي!

رسمي کالي اغوستي د پولیسو یو مشر وویل چې د جابر د قتل په دوسیه کښي لا هم ډېر اسناد کم دي. هغه محقق ابراهیم ته په جدي ټوګه وویل چې په داسې څېړنو کښي مداخله ونکړي چې په ده پورې اړه نلري او له خپلو حدودو تېری ونکړي. ابراهیم لږ شاته سو او په طنز سره یې وویل: «که مونږ یو بل ته حدود وټاکو، ایا د قتل لړۍ به ودرېږي؟ ایا ټول به خپل حدود وپېژني؟» هغه زیاته کړه چې مجرم له خپلو حدودو تېری کړی او یو زوړ بوډا سړی یې له خپلې ښځې سره یوځای وژلي

دي!
هغه په غوسه چغې کړې چې په دې ملعون نړۍ کښې هيڅ حد شتون نلري او نړۍ د حدودو په ټاکلو نه درېږي. په دې وخت کښې يو قوي پنځه ويشت کلن ځوان چې ورزشکار ښکارېدی، ننووت، دروازه يې بنده کړه، وماتل او ويې ويل: «ما دا کار وکړ او اسناد مې مېلاو کړه.» هغه د ابراهيم پر مېز فايلونه کښېښودل. ابراهيم ته د هغه دا خبره خوند ورنکړ، خو ځوان په پوره باور سره وويل چې ده تل هغه څه ترلاسه کړي دي چې غوښتل يې، او په ژوند کښې له داسې سختيو تېر سوی دی چې د ماتې پر ځای يې ده ته د پرمختګ لاره ښوولې ده.
هغه وويل چې زما د ننه طوفانونه نه دي ارام سوي او غم د ژوند ضد نه، بلکې د ژوند يوه برخه ده. ابراهيم ورته وويل چې د نړۍ او ژوند په اړه دا فلسفي خبرې بندې کړي او محمد ته يې وويل چې ترڅو خپل ځانګړې دريځ او فلسفه ونه لري، خپل هدف ته نشي رسېدلای. محمد وويل چې دی هيڅ اهميت نه ورکوي او هيڅ څوک هغه په داسې شي نشي راضي کولای چې زړه يې نه غواړي. محقق وخندل او د دوسيو په کټلو يې پيل وکړ.
محقق د دوسيې لومړۍ پاڼې ولوستلې خو کوم نوی شی يې پيدا نکړ. محمد نيم ساعت مخکې وتلی و او خپل کور ته تللی و. ابراهيم د ډېر کښيناستلو له امله له درده په عذاب و، له چوکۍ پاڅېد، خپل اسناد او دوسيې يې راواخيستلې او په تېزو ګامونو له کاره ووت. کله چې خپل موټر ته ورسېد، خپل شيان يې شاته کښېښودل، سلف يې وواهه او د راډيو غږ لوړ او بيرته کښېته سو. هغه په موټر کښې د راډيو پرګرام ته غوږ سو چې وياند وويل: «راځئ د مېلمه خبرې واورو... سلام عليکم، موږ ته هغه حقيقت ووايه چې تا پټ کړی دی!» مېلمه په ځواب کښې وويل: «لازمه نه ده چې پر هر حقيقت خبر سئ، ځينې خبرې بايد پټې پاتې سي ترڅو ژوند زموږ د خوښې سره سم مخته لاړ سي.» وياند ترې وپوښتل: «ايا ته دلته د دې لپاره راغلی يې چې ووايې خپل حقيقت نه غواړې ښکاره کړې؟!»
هغه سرې په خندا وويل چې برعکس، زه غواړم خپل حقيقت درته ووايم خو دا حقيقت به هغه حکومتونه خوشحاله نکړي چې زما په لټه کښې وو. وياند ترې

وپوښتل: «د څه شي په اړه غږېږې؟» مېلمه وویل چې خارق‌العاده (عجیبه) قوت یو حقیقت دی خو حکومتونه غواړي هغه پټ کړي او زموږ پر داسې قوتونو د امریکا استخبارات سوداګري کوي. ویاند خبره ور غوڅه کړه او ویې ویل چې دا خبرې به ستا ځای ځایګی معلوم کړي! مېلمه وویل چې زه په دې پوهېږم او غواړم دا لوبه شروع کړم ترڅو معلومه سي چې څوک ګټونکی کیږي؛ زما په څېر بېګناه خلک که هغه استخبارات چې زما ورونه عذابوي؟!
په دې وخت کښې ټلیفون بند سو او ویاند وویل چې بل تماس اخلو. مېلمه بېرته پر کرښه سو او ویې ویل چې زما کیسه اوږده ده. ویاند ورته وویل چې خپل پټ حقیقت ووایه. مېلمه وویل چې زه به د خپل مشهور کېدو کیسه نه کوم بلکې د هغه لعنت په اړه به درته ووایم چې زه ورباندې اخته سوم؛ دا یوه وېروونکې قېصه ده او ما د خپل ملګري په غوښتنه په دې پروګرام کښې برخه اخیستې ده. ویاند وویل چې زما سلام هم خپل ملګري ته ورسوه او خپله کیسه پوره کړه. مېلمه وویل چې یوه ورځ ما ته په مېسنجر (خاص) کښې ډېر مېسجونه راغلي وو او ما بې له تکبره د ټولو ځوابونه ورکول، خو یو مېسج زما پام ځان ته واړاوه چې پیل یې داسې و: «سلام علیکم...»
په مېسج کښې لیکل شوي وو: «زما ګرانه وروره، ما یو داسې پوسټ ولید چې ستا او ستا د ښځې عکسونه یې خپاره کړي وو. زه په اول کښې باور نه کوم، خو مېسج مي درته وکړ ترڅو خبر سې. که دا ستا د ښځې خپل اکاونټ وي، نو بېله خبره ده او ښنه غواړم.» ما چې کله د هغه اکاونټ خلاص کړ، عکس یې نه درلود او فکر مي وکړ چې ما یې بلاک کړی یم، خو کله چې مېسج خلاص سو، د عکسونو په لیدلو بېخي شاک (حیران) سوم؛ هلته زموږ داسې شخصي عکسونه وو چې ما او زما ښځې اخیستي وو خو موږ ته یې بېخي یادونه نه وه!

زه په سخت وېره کښې راغلم، موبایل مي کښېښود او لاسونه مي لړزېدل. خپلې ښځې ته ورغلم چې په خپل موبایل کښې مصروفه وه؛ کله چې هغې زما مخ ولید، په وېره کښې راغله. ما د هغې موبایل په زور ځیني واخیست او د هغې اکاونټونه مي وکتل خو هیڅ مېلاو نشول. هغې په غوسه او خپګان خبرې راسره کولې خو ما

هیڅ ځواب ورنکړ او موبایل مي پر بسترې ور وغزاوه. خپلې خونې ته لاړم، موبایل مي خلاص کړ او په وېره کښې مي د عکسونو کتل جاري وساتل. ښځه مي راغله او په وېره کښې یې وویل: «دا چا خپاره کړې دي؟» ما ورته وویل: «زه څه پوهېږم؟! ټول تورونه پر ما دي! ایا ته پوهېږې چې اوس به زموږ سره څه کیږي؟!» هغې قسم وخوړ چې ما نه دي خپاره کړې او نه پوهېږم چا ته څنګه مېلاو شوي دي. هغې یو عکس خلاص کړ، زما مخې ته یې ونیو او ویې پوښتل: «ایا ستا په یاد دي چې دا عکس موږ کله اخیستی و؟»

ما خپل اوږې پورته کړې او ورته مي وویل چې زه نه پوهېږم او ذهن مي ګډوډ دی چې دا عکسونه چا ته څنګه ورسېدل. ښځه مي له کوچ څخه پاڅېدل او ویې ویل چې زه یو پټ راز لرم. ما ورته وکتل او هغې وویل چې ما په خونه کښې یوه پټه کمره لګولې وه! ما پرې نښوده چې خپله خبره پوره کړي او په غوسه مي وویل چې د څه لپاره، اې احمقې ښځې؟! هغې وویل ځکه زه د خپلو سرو زرو څخه ډارېدلم او ته خو د هغو په قیمت پوهېږې. ما په غوسه ورته وویل چې ایا ته لېونۍ یې؟ د مېړه او ښځې ترمنځ د ژوند رازونه او خصوصي حدود چیرې دي؟! ایا تا د کمرې د هک کېدو او د ځان د ګواښلو فکر نه و کړی؟!

ښځه مي په خپله غلطۍ پوه سوه او غوښتل یې ښښنه وغواړي، خو ما ورته وویل چې باید سمدستي اخري ریکارډونه وګورو ترڅو معلومه سي چې دا عکسونه موږ په خپله اخیستي او که کوم بل عجیبه شی پېښ سوی دی! موږ خونې ته لاړو، هغې خپل موبایل خلاص کړ، د کمرې سایټ ته ننووتل او خپل کوډ یې وواهه. موږ په تېزۍ سره ریکارډونه کتل؛ په لومړیو ساعتونو کښې هر څه عادي وو، موږ له بهره راغلو، زه پر کټ پرېوتم او ښځه مي حمام ته لاړه، بیا هغه هم راغله او موږ بې غمه ویده سولو. خو ناڅاپه د ریکارډ په منځ کښې زما ښځې په لړزېدلي اواز د سکرین لور ته اشاره وکړه او ویې ویل: «ایا ته دا شی وینې؟!»

هغې ما ته کتل او په شاشه (سکرین) کښې یو شی ښورېدی او ځلېدی. زما ښځې په ډار سره وویل: «ایا دا سترګې دي؟!» دا هر څه تر کټ لاندې پېښېدل؛ ما ولیدل چې تر کټ لاندې لومړی یو سر راووت، بیا بل سر راووت او هغوی کوچني مېږي (ببډیان/

خرکاري) وو! زما ښځې د وېرې له امله خپل لاس پر خوله کېښود. يو له هغو څخه کمرې ته وکتل؛ هغه ببخي ما ته ورته و، خو د بل سر د زما د ښځې په څېر و مګر قد يې ډېر کوچنی و! هغې ښځينه مېرې خپل موبايل راوايست او زموږ سره يې عکسونه اخيستل او هغوی خندل او ټوپونه يې وهل، په داسې حال کښې چې موږ ويده وو او هيڅ خبر نه وو!

کله چې هغوی خلاص سول، بېرته تر کټ لاندې لاړل. ما په وېره کښې موبايل ليرې کړ؛ زما مخ سپين اوښتی و. په دې وخت کښې ما تر کټ لاندې يو بې رحمه خندا واورېدل چې زه يې نور هم وډار کړم! دا پېښه د دې لامل سوه چې زه بل کور ته کډه وکړم، خو د هغوی تنګول بند نشول بلکې نور هم زيات سول، ځکه هغوی زموږ په څېر کوچني ماشومان درلودل! راډيو ته يو بل سړي زنګ وواهه او ويې ويل:

«بايد پوه سې چې دا يوه بله کورنۍ ده چې له بلې نړۍ (پيريانو) څخه ده او پر تا جادو سوی دی؛ ته بايد خپل زاړه کور ته بېرته لاړ سې او د هغه جادوګر لټون وکړې چې دا بلا يې پر تا راوستې ده، ترڅو موضوع نوره خرابه نسي.» مېلمه وويل چې مننه، زه به خپل زاړه کور ته بېرته لاړ شم. وياند وويل چې سمه ده، اوس بل زنګ اخلو. ناڅاپه په ټليفون کښې غږ خراب سو او د يو چا د منډو وهلو لوړ اواز راغی چې ويې ويل: «موږ ته هغه حقيقت ووايه چې تا پټ کړی دی!»

غږ سم سو او مېلمه وويل: «دا کومه جوړه سوې کيسه نه ده، زه قسم کوم چې حقيقت دی.» هغه وويل چې درې ورځې مخکې زما لور بټينه له ما څخه يوه ځانګړې پيشو وغوښتل، ځکه هغې ډېر وخت په خپله خونه کښې يوازې تېراوه. ما په سختۍ هغه پېشو چې د پخوانيو مصري پېشوګانو له نسل څخه وه، په لوړ قيمت پيدا کړه. لور مې په اول کښې په ليدلو خوشحاله نشوه، خو وروسته مې هغې ته په خپله خونه کښې ورپرېښودله. کله چې ناوخته سو، ناڅاپه کور په لړزېدو سو او غټ سامانونه راغورځېدل! زه په وېره کښې د لور خونې ته ورغلم خو دروازه قفل وه، ما په زوره دروازه وهل او نارې مې وهلې خو هغې ځواب نه راکاوه. ناڅاپه کور داسې سو لکه جاذبه چې ببخي نسي او زه پر ځمکه راولوېدم او بې هوښه سوم. کله چې پاڅېدم، دروازه مې ماته کړه؛ هلته د لور پر ځای انساني هډوکي پراته وو او تر څنګ

یې یوه بدنګه بوډۍ ښځه ولاړه وه! ما په زوره چغه کړه: «زما لور چیرې ده؟ او دا هډوکي د چا دي؟!»

هغې ښځې په وېروونکي اواز غږ وکړ او سمدستي په هوا کښې پناه (ورک) سوه. ما شاوخوا وکتل او پر دېوال مې په وینو لیکل سوې کلمه ولیدل. ویاند وپوښتل: «هغه کلمه څه وه؟» مېلمه وویل: «خ... خ... خنساف!» ناڅاپه په راډیو کښې د چاودنې غږ اواز سو او غږ بېخي بند سو. محقق ابراهیم چي په خپل موټر کښې دا پروګرام اورېدی، د موټرانو ناڅاپه ودرېدلو ته حیران سو؛ هغه خپل موټر بند کړ او بېرته یې راډیو چالان نکړه.
محقق خپل کوچني اپارتمان ته ورسېد چي دوې خونې، یو دفتر او یو تالار یې لاره. کله چي یې دروازه خلاصه کړه، د خپلو ماشومانو د نارو اواز یې واورېد او دروازه یې په زوره بنده کړه. لور یې ورمنډه کړه او ویې ویل: «بابا!» ابراهیم کښېنته سو، لور یې پورته کړه او غېږ کښې یې ونیول او ویې ویل: «زه بېرته راغلم.» نجلۍ وخندل، تالار ته یې اشاره وکړه او خپل یو کلن ورور "خالد" یې ور وښود چي په لاره تګ یې پیل کړی و. ابراهیم په حیرانتیا وویل: «خالده! په دې تېزۍ دي تګ زده کړ؟!» هغه خپل زوی پورته کړ او پر کوچ کښېناست. تر لږ ساعت وروسته یې ښځه له پخلنځي ووتل، په خندا ورنږدې سوه، د هغه پښه یې ووهله او ویې ویل: «ډېګا ډوډۍ چمتو ده.»
ابراهیم پاڅېد، خالد یې له ځان سره پر څمکه کښېنوه او ښځې یې د خپلې لور "یسر" په مرسته ډوډۍ راوړل. محقق په خوړلو پیل وکړ، وخندل او ویې ویل: «ډېره خوندوره ده!» ښځې یې د هغه ستاینې ته پام ونکړ او د هغه دوسیو ته په کتلو یې وپوښتل: «ایا کومه نوې جګړه یا جرم لې؟» ابراهیم وویل: «هو، ډېرې دوسیې دي او غوارم ژر یې خلاصې کړم، ځکه رئیس ما ته یوازې د یوې میاشتې وخت راکړی دی.» ښځې یې وخندل او ویې ویل:
ښځې یې ورته وویل: «رئیس دي تل یوه میاشت وخت درکوي، خو ته یې په یوه اوونۍ کښې حل کوې، همدا ستا کمال دی ابراهیم.» د ډوډۍ وروسته، ابراهیم خپل دفتر ته لاړ، دوسیې یې پر څمکه کېښودلې او په لوړ اواز یې په فکرونو کښې وویل:

«که هغه شاهد چي موټر يې پيدا کړی مجرم نه وي، نو ولې دې ليري سيمې ته راغلی و؟» د چاقو ګزارونه ښيي چي قاتل تکړه و او مېړه يې سمدستي وژلی و، او جنايي راپور وايي چي ښځه تر مېړه لږ وروسته مړه سوې وه او قاتل هغې ته هم څو ګزارونه ورکړي وو.

ابراهيم د يوازيني شاهد نوم ولوست چي په سيمه کښي پېژندل سوی و او پلار يې "رائد العجاج" په الاحساء کښي غټ تجار و؛ د شاهد نوم "حمد رائد العجاج" و! حمد ډېر تهمتونه لرل خو پلار به يې تل خلاصاوه. ابراهيم خپل مرستيال ته زنګ وواهه؛ مرستيال يې په خوبجن اواز وويل: «هو ابراهيم، ولې د خلکو خوب ته نه ګورې؟» ابراهيم وويل: «څنګه ويده کېدای سې کله چي د قتل قېصه خلاصه نه وي؟! سبا ماته شاهد حمد رائد العجاج په حوزه کښي حاضر کړه.» مرستيال يې په حيرانتيا وويل: «ايا لېونی يې؟! د حمد احضارول غواړې؟!» ابراهيم په غوسه وويل: «بحث مه کوه، سبا يې په څېړنيزه خونه کښي غواړم.» مرستيال وويل: «سمه ده، ښاغلی محقق.»

ابراهيم ټليفون بند کړ، دوسيې يې ترتيب کړې او پر مېز يې کښېښودلې. تر هغه وروسته پخلنځي ته لاړ، يو ګيلاس اوبه يې ډکې کړې او ويې څښلې. بيا د خپلو ماشومانو خونې ته ورغی او هغوی يې وکتل چي ويده وو. کله چي خپلې خونې ته بېرته ورغی، ښځه يې په موبايل کښي مصروفه وه؛ هغې خپل مېړه ته وکتل، شا يې پر دېوال ووهل او په مينه يې ورته وويل: «راځه زما ګرانه، راځه...» او پر بسترې يې څو ګزارونه وکړل (اشاره يې ورته کړه چي راکښېني).

اووم څپرکی (الفصل السابع)

چا ويلي چي کلمې اغېز نه کوي؟! کلمې د انسان روح لمس کوي، په زړه کښي ډوبېږي، ژوند ژغوري او په نفس کښي تودوخه پيدا کوي. کلمې تا په اسمان کښي الوتلو ته مجبوروي، غږ دي اوربدل کېږي او ځينې وختونه دي بيا ببخي مات او ټوټه ټوټه پر ځمکه راغورځوي.

ښکلې نرسې له خلود څخه وپوښتل چي د وتلو لپاره تيا ده که نه؟ خلود چي نوي

کالي او توره چادري یې اغوستې وه، وویل چې تیا ده او د عبدالله مور ورته په تمه ده. کله چې کښتنۍ طبقې ته ښکته سوې، د عبدالله مور د هغې لاس ونیو او د خلود د مننې په څواب کښې یې وویل چې د مننې اړتیا نلري. هغوی بهر ووتلې او یو غټ تور لیموزین موټر ورته ولاړ و. یو سړي د موټر دروازه ورته خلاصه کړه؛ خلود په ژوند کښې داسې قیمتي موټر نه و لیدلی چې د ننه پکښې اوبه، جوسونه او مېوې ایښې وې، خو د هغې اصلي حیرانتیا د عبدالله نشتوالی و.
موټر روان سو او خلود په لاره کښې د کړکۍ څخه باغونو او ډېرو نخلستانو ته په حیرانتیا کتل او له ځان سره یې په فکرونو کښې وویل چې پېښو زما ژوند بدل کړ، خو زه به هیڅکله خپلې تېرې یادونې او خپل مور او پلار هېر نکړم. هغې خپل لاس د کړکۍ پر لاسته کښېښود او د باندې څخه د ونو او طبیعت یو عجیبه بوی ورغی چې هغې ته یې د خپل کلي د خاورو او لوګیو بوی ور یاد کړ. تر شلو دقیقو وروسته، موټر د یوې غټې او ډارونکې دروازې څنګ ته ودرېد چې خلود یې په لیدلو حیرانه سوه.
د عبدالله مور وویل چې موږ کور ته ورسېدو. غټه دروازه خلاصه سوه او خلود د باغچې په لیدلو او هغو عجیبو مجسمو چې پکښې وې حیرانه سوه او ویې ویل: «ما شاء الله!» موټر ودرېد او خدمتګارې د هغې او د هغې د مالګرې لپاره دروازې خلاصې کړې. خلود په خپل زړه کښې په سوچونو کښې وویل چې زموږ په ژوند کښې هر راتلونکی انسان یو ځانګړی پیغام لري ترڅو موږ ته نوي شیان راوښيي.
کله چې هغه یو بې حده غټ او مجلل کور ته ننووتل، د کور هر کونج ته یې په حیرانتیا کتل. په دې وخت کښې عبدالله هغې ته وکتل، یو معصوم او طفلانه خندا یې وکړه، ور نږدې سو او په کښته اواز یې ورته وویل: «درد وعده راسره کړې ده چې بیا به نه راځې.» په دې وخت کښې تر شا د مور اواز راغی چې خلود ته یې خپله مشره خور ور وپېژندل: «دا زما لور جود ده.» جود چې ډېره غمجنه او تروه ښکارېدل، خلود ته په غور وکتل، د هغې بدن یې وڅاره او ناڅاپه یې د هغې لاس ونیو او د هغې عبا (چادر) یې په پوره ډار او حیرانتیا سره شاته کړه...
جود وپوښتل: «ایا دا د خداموش (پېریانو) د جادو نښه ده؟» خلود خپل لاس لیري

@Shuhab09

کړ او ویې ویل: «زه نه پوهېږم، خو دا د ماشومتوب د وخت زخم دی.» عبدالله په شوق ووېل: «ایا زه یې لیدلای سم؟» مور یې چې د جود دا چلند د خلود په خصوصي ژوند کښي تېری وباله، د خلود لاس یې ونیو، تالار ته یې بوتله او ښځنه یې ځیني وغوښتل. خلود چي په دهلېزونو کښي تېرېدل، له ځان سره یې وویل چي دا کور زما تر دښتې هم غټ دی او دوی دا هر څه څنګه یاد ساتي! هغې په کښته اواز وویل: «ما شاء الله!»

کله چي تالار ته ورسېدل، مور یې ورته وویل چي کښېني. خلود پر یو داسې نرم کوچ کښېناستل لکه په اسمان کښي چي پر وریځو ناسته وي. عبدالله لیري کښېناست او مور یې ورځنګ شوه. خلود د سختې حیا له امله خپلې سترګې مځکې ته نیولې وې. مور یې ورته وویل: «ته به له دې ژوند سره بلده سې.» خلود سر پورته کړ او ویې وپوښتل: «ستاسو مطلب څه دی؟» مور یې په خندا وویل: «سبا به هر څه روښانه سي، خو اوس باید لږ ارام وکړې.

د عبدالله مور خدمتګارې ته وویل چي خلود خپلې نوې خونې ته د ارام لپاره بوزه. خلود چي د "نوې خونې" کلمه واورېدل، حیرانه سوه. هغې خدمتګارې میرې پسې په زینو پورته لاړه او ډېر پوړونه (منزلونه) او دروازې یې ولیدلې. په لاره کښي ناڅاپه یوه دروازه په غوسه خلاصه سوه او یو ځوان ووت چي په موبایل کښي یې چغې وهلې او ویل یې: «لعنت پر دې! هغه غواړې ما حوزه (پولیسو) ته وغواړې؟ پلار به مي دا ستونزه حل کړي!» دا حمد و چي خلود ته له کتلو پرته په زینو کښته لاړ.

خدمتګارې خلود ته خپله خونه وښودل او دروازه یې ورته خلاصه کړه. خلود د خونې په لیدلو حیرانه سوه؛ هلته یو غټ کټ، د درو کسانو غټ مېز او د بېلابېلو خوړو او مېوو لوښي ایښي وو. خلود د خونې غټې هیندارهلرونکې کړکۍ ته ودرېدل؛ له هغه ځایه یې یو غټ باغ، چینه (شلال)، او د لامبو غټ حوض ولیدل. په دې وخت کښي یې پام سو چي حمد په غوسه خپل موټر چالان کړ او په تېزۍ سره له کوره ووت...

د موټر د هارن ډېر تېز اواز سو؛ یو غټ او قوي سړی راغی چي غټه دروازه خلاصه کړي، خو هغه بنده پاتې وه. حمد له موټره کښته سو، ورغی او هغه بواب

(دروازه‌وان) يې پر مخ په زوره وواهه چې پر ځمکه راولوېد، بیا يې پر نس کښې هم یو لګته ورکړه، او بېرته خپل موټر ته پورته سو او په تېزۍ لاړ.

ناڅاپه د خلود د خونې پر دروازه د ټک‌ټک اواز سو. خلود په کښته اواز وويل: «راځه.» جود په خندا ننووتل او ويې ويل: «ایا زه د ننه راتلای سم؟» خلود ورته وخندل او ويې ويل: «هو، هو، راسه.» جود دروازه بنده کړه او په مسخرو يې وويل: «ایا ته پوهېږې چې ما تر اوسه دا خونه نه وه لیدلې؟» خلود په خپل زړه کښې وويل چې زه ملامتي نه ورته کوم، ځکه د دوی کور بې حده غټ دی. جود پر کټ کښېناستل، خلود ته يې وکتل چې لا يې هم خپله چادري (عبا) نه وه وایستلې، او ترې ويې وپوښتل: «ولې دي چادري نه ده وایستلې؟» خلود په حیا او وارخطايۍ سره وويل: «زه نه پوهېږم، خو لږ تشویش لرم.» جود ورته وويل: «نه، داسې مه کوه، دا اوس ستا خپل کور دی.»
خلود وخندل او ويې ويل چې زه دي دا خبره ملوک لرم، او تر لږ فکر وروسته يې وويل چې سمه ده، چادري به وباسم. جود مېز او خوړو ته کتل، خو کله چې يې بېرته خلود ته وکتل چې د زړو ښځو په څېر کالي يې اغوستي وو، خپله خندا يې کابو نه کړای سو او په زوره ويې خندل. خلود په حیرانتیا وويل: «څه سوي دي؟ ته ولې خانده کوې؟» جود خپل لاس پر نس کېښود او ويې ويل: «هیڅ نه دي سوي...» خلود په خپل زړه کښې وويل چې دا عجیبه نجلۍ ولې داسې کوي!
تر لږ ساعت وروسته جود خندا بنده کړه، پاڅېدل، د خلود لاس يې ونیو او ويې ويل: «زه غوارم پوه سم چې دا تومغه (نښه) دي څنګه ترلاسه کړې ده؟» خلود وويل: «زه ستا په خبره ښېخي پوه نه سوم.» جود د هغې د لاس هغه خال ته اشاره وکړه چې د لړم په څېر ښکارېدی. خلود قسم وخوړ چې زه نه پوهېږم ته د څه په اړه غږېږې. جود باور ونکړ، ځکه داسې نښې په جادوګرۍ کښې د غټو کارونو نښه وي. جود په مکارۍ وخندل، پورته يې وکتل او ويې ويل: «دا نښه بې حده قوي ده، او که رښتیا وي، ستا لپاره ډېره خطرناکه ده.»

اتم څپرکی (الفصل الثامن)

د محقق ابراهیم په دفتر کښي

رائد المجاج وویل: «حمد، ته خو پوهېږې چي په ډېرو قضیو کښي متهم یې، او داسې ښکاري چي برخلیک (تقدیر) هره دفتعه په عجیبه توګه ستا ملګرتیا کوي ترڅو دي سر سلامت پاته سي؟!»

د حمد سترګو ته د محقق ابراهیم په سترګو کښي د چلنج یو نظر ښکاره سو، او په ملنډو (تنز) سره یې وویل: «زه نه پوهېږم چي ته د څه شي په اړه خبرې کوې.»

هغه په خپله ګوته دوسیې (فایل) ته اشاره وکړه او زیاته یې کړه: «دوسیې ته وګوره، ایا زما پر ضد کومه ثبت سوې قضیه سته؟!»

محقق په ډاډه زړه وخندل، دوسیه یې راواخیستل، له منځه یې خلاصه کړه او د حمد پر لور یې ور وغورځول چي د هغه پر مخ ولګېده او بیا یې پر پښو راغورځېده.

حمد سخت په غوسه سو، راپورته سو چي پر محقق برید وکړي، خو د هغه مرستیال له اوږې څخه په کلکه ونیو او بېرته یې پر چوکۍ کښېناوه او ویې ویل: «حمد کښېنه، کښېنه.»

مرستیال دوسیه راواخیستل او د حمد په څنګ کښي یې پر مېز کېښوده؛ ترڅو خبره ورته په بشپړه توګه روښانه سي:

ابراهیم په ملنډو وویل: «ایا غواړې چي ستا لپاره یې ولولم، جلالتمآب امیره؟!»

«او بله دا چي، ستا پر لاسونو د څه شي نښې دي؟»

حمد د لیکل سوي متن په لوستلو پیل وکړ. تر یوې دقیقې وروسته، د هغه د مخ بڼه له جمود او چلنج څخه په وېره، هیبت او ترهه بدله سوه:

«ما په ټول ژوند کښي دا منلې وه چي سپوږمۍ به د لمر تر ختلو وروسته بېرته راګرځي، او دا چي دوکه به یوه ورځ خامخا افشا کېږي؛ ځکه دا داسې یو کار دی چي کېدای سي پیښ سي!»

«ښه، لعنت دي پر تا وي!»

هغه پر مېز باندې سوک وواهه او ویې ویل:

«له ما څخه څه غواړې، راته ووایه؟!»

هغه بله دوسیه راواخیسته، لومړۍ پاڼې یې خلاصې کړې او یو عکس یې راوباسه او ویې ویل:
«ایا دا سړی پیژنې؟»
د عکس تر لیدلو وروسته یې سخته وېره احساس کړه:
«هو، دا هغه سړی دی چي مړی یې له خپلې مېرمنې سره یوځای په موټر کښي پیدا سو.»
بل عکس یې راوباسه:
«او ایا دا نجلۍ پیژنې؟»
هغه د هغې نجلۍ د عکس په لیدلو سره حیران (صدمه شوی) سو چي په خپل کور کښي یې لیدلې وه، او هغه نجلۍ چي د ده ورور عبدالله یې موندلی او ژغورلی و، نو په منډه او جذبې سره یې وویل:
«هو هو، دا هغه نجلۍ ده چي زما ورور یې وژغوره.»
هغه لږ غلی سو او فکر یې کاوه، بیا یې ناڅاپه د مخ بڼه بدله سوه:
«ایا ستا مطلب دا دی چي هغوی یې مور او پلار دي؟!!»
له هکپکتیا (صدمې) څخه یې خپل لاس پر خوله کېښود.
«هو، هغوی یې مور او پلار دي. ایا ته داسې څه پیژنې چي مور پرې خبر نه یو؟»
«نه، زه څه نه پیژنم، خو....»
رئیس وویل: «دا لعنتي تحقیق بند کړه!»
حمد له خپلې چوکۍ څخه راپورته سو، شاته یې وکتل او سخت په لړزه سو: «پلاره، ستاسو له راتګه مننه، هر څه سم دي. اندېښنه مه کوه؛ دې محقق له ما څخه د هغو دوو مړیو په اړه ځینې پوښتنې کولې چي ما یې په اړه راپور ورکړی و.»
رائد د محقق سترګو ته وکتل چي په ارامۍ سره ناست و.
«ما خو درته ویلي وو حمد چي ځان په دې کارونو کښي مه اچوه او پرېږده یې، کاشکې دي هغه دوه مړي پرېښي وای چي خوسا سوي وای او پولیسو ته دي خبر نه وای ورکړی!»
محقق ابراهیم د رائد د خبرو څخه په غوسه سو، له خپلې چوکۍ څخه راپورته سو،

پر مېز يې په غوسه سوک وواهه او ويې ويل:
«ايا ستاسو په نظر ښه دريځونه او کارونه عيب دي؟ که عيب دا دی چې يو کار ستاسو لپاره سم او سمسور سي؟ حمد هغه څه کړي دي چې بايد هر وګړي (مواطن) کړي وای، او ما هغه څه وکړل چې هر محقق يې کوي!»
رائد د خپل زوی د لاس مرِوند په کلکه ونيو او بهر ووت، او تر شا يې رئيس پاتې سو چې دروازه يې بنده نکړه. ابراهيم کښېناست او خپل مرستيال ته يې په اشاره وويل چې دروازه بنده کړي:
«مور يوه دروازه پرانيزو خو بله دروازه بنديږي، او داسې يو کليد پيدا کوو چې د بلې دروازې لپاره مناسب نه وي.»
«ابراهيم، انديښنه مه کوه؛ کله چې د يوې ګډوډې او پېچلې غوټې د تار سر ومومې، نو کولای شې چې په اسانۍ سره يې پرانيزې.»
«ځينې شيان تاته سخت ښکاري او د هغو حل کول ډېر ستومانه کونکي وي، خو که هغه بل چا ته وسپارې نو وبه ګورې چې ډېر اسانه او ساده دي. هڅه وکړه چې هيڅ شی همداسې پرې نږدې؛ ځکه ته د هغه پر کولو يا حل کولو قادر نه وې. هغه پر ارامه او هوسا اور باندې پرېږده ترڅو د ننه ښه پخ سي، ترڅو ته په دې وتوانېږې چې ستا په شاوخوا کښې څه روان دي او هغه څه افشا کړې چې د ښکاره کېدو اراده يې نلري! د ژوند چارې همداسې دي، فرصت ته په تمه اوسه ترڅو کار سرته ورسيږي.»
د مرستيال د مخ بڼه بدله سوه، په خپل لاس يې پر خپل ټنډه وواهه او ويې ويل:
«مور بېرته ستا هغې حيواني فلسفې ته را وګرځېدو.»

ابراهيم وخندل:
«ته پوهېږې چې زه ستا سره په ناپوهۍ ځان وهلو کښې مينه لرم، او که زه وغواړم چې ستا سره د ژوند د چارو په اړه خبرې وکړم، نو دا يوه سخته مسئله ده؛ ځکه تا لا تر اوسه هغه الوتونکي څرخونه (سپرکونه) نه دي څکلي چې زما لور ته راځي او داسې ښکاري چې ما په نښه کوي.»
«ټولې چارې پر خپلو اوږو مه باروه، داسې ښکاري چې د نړۍ ټول کارونه يوازې تاته متوجه دي او بل هيڅوک نسته.»

ابراهيم وخندل او ويې ويل: «ته داسې زېږېدلی يې چې په خوله کښې دي د سرو زرو کاچوغه ده، او هر څه چې غواړې کولای شې د واسطې له لارې يې ترلاسه کړې.»
«که ما کافي واسطه درلودلای، نو ته به مې خپل مرستيال جوړولې، اې احمقه!» محمد وخندل.
«ته نه غواړې چې په خپل شاوخوا کښې شکونه راپيدا کړې، دا يوازې يوه لنډه موده ده، او وروسته تر هغه به ترفيع ترلاسه کړې، دا يو ښکاره او معلوم امر دی.»
هغه خپل غږ لوړ کړ او ويې ويل: «لکه د شعبې رئيس، چا چې ورته يو شی ورکړ چې خدمت يې وکړي، او د هغه په شاوخوا کښې کسان ورسره د يوې داسې نانځکې (ګډۍ) غوندې چلند کوي چې نه غږ لري او نه ساه، يوازې هغه حرکتونه کوي چې د دوی لاسونه يې غواړي. ټول په هغه څه پوهېږي چې هغه يې غواړي او هغه څه سپکوي چې هغه يې نه غواړي، زما ملګريه ته پوهېږې زما مطلب څه دی.»
محمد خپل زنه ګرول پيل کړل، او د هغه پر مخ د اضطراب نښې ښکاره سوې:
هغه په بې خونده او مړاوي غږ وويل: «د ستونزو له جوړولو لاس واخله.»
«ايا زه د هغه له ګواښه وېرېږم؟ هغه ما نشي شړلی (برطرفه کولی)، ځکه هغه ماته د دې شعبې تر هر بل محقق ډېره اړتيا لري. زه دا نه وايم چې ما د الاحساء ټولې قضيې حل کړې دي او يا دا چې زه تر ټولو غوره يم، خو زه د انسان نفس او طبيعت ډېر ښه پېژنم؛ ځکه نو هغه لېونی (معتوه) په خپله کښې يو ناپاکه نفس لري، هغه داسې يو څوک غواړي چې له هيڅ بل چا څخه ښځي وېره ونلري، ان تر دې چې له خپل ځان څخه هم نه!»
د ابراهيم ټليفون په زنګ وهلو پيل وکړ، په بېړه يې راواخيست ترڅو وګوري چې د چا شمېره ثبت ده:
«خالد، استخبارات» ځواب يې ورکړ او ويې ويل:
«ايا ابليس پرېکړه کړې چې ما ته زنګ ووهي، ترڅو زما سره خپل تړون (عقد) نوی کړي؟»
«نه يوازې دا چې ستا تړون به پای ته ورسيږي، بلکې ستا ژوند به هم ورسره ختم

سي!»
«راته ووایه چي څه غواړې، څه پېښ سوي دي؟»
«د قتل یوه نوې پېښه ده، خو دا له هغې بلې نوعې څخه ده؛ د داسې نوعې څخه چي هیڅوک یې نه تصدیقوي او ډېر خلک ځینې وېرېږي.»
«نو، دا زما د خوښې له نوعې څخه ده.»
«هو، داسې ورته ویلای شې.»
«ماته د متهم په اړه لازم معلومات او تفصیلات راکړه.»
«په ټلیفون کښي د دې په اړه خبرې کول سخت دي، خو د دې کیسې د یوې برخې مثل اسانه دي؛ ترڅو په خپله باور پرې وکړې چي دا داسې یو شی دی چي ټول یې درواغ ګڼي، غولونکي (دجالان) یې تصدیقوي، او په فلمونو کښي لېونیانو ته پرې تبلیغ کیږي.»
«ایا ته پر هغه څه چي وایې یې، ډاډه (مطمئن) یې؟»
«سلو کښي سل زما ملګریه!!!»
«خو زه په دې موده کښي بوخت یم؛ زما سره د قتل یوه داسې قضیه ده چي زه یې د ژر تر ژره کشفولو لپاره پوره هڅه کوم، او زه نشم کولای چي په تحقیق کښي ناغیرې یا ځنډ وکړم، او ته خو پوهېږې چي زما خوښېږي هر کار په غوره توګه سرته ورسوم.»
«ایا ته پر خپل مرستیال باور لرې؟»
هغه لږ تردد وکړ:
«هو، تر یو حده.» بیا یې محمد ته وکتل.
«که داسې وي، نو هغه مهمه چاره چي درسره ده، هغه ته وسپاره، او ته په خپله په پوره بېړه ریاض ته راځه؛ ځکه موږ تاته اړتیا لرو، او د ریاض ټولې لارې او بندرونه (منافذ) تړل سوي دي ترڅو د هغه د تېښتې مخنیوی وکړو.»
«سمعاً او طاعةً (پر سر او سترګو)؛ زه د وطن په خدمت کښي یم خالد، او د الله په اذن سره به دا وضعیت پر موږ اسانه او تېر سي.»
«د خدای په امان، زموږ لور ته ستا د سلامت ډک راتګ په هیله.»

هغه ټلیفون بند کړ، له خپل ځایه راپورته سو، د خپل موټر کیلي ګاڼې یې راواخیستلې او ویې ویل:
«محمد، ټوله قضیه ستا په غاړه او امانت سوه، دوسیه (فایل) په بشپړه توګه په درېیم دراز (کشوه) کښې ده چي د قضیې په اړه زما ټول یادښتونه پکښې موندلای شې، او زه به هڅه وکړم چي ډېر ژر بېرته راستانه سم، خو دا زنګ چي ماته راغی، تر هغه ډېر غټ و چي زه یې رد کړم!»
هغه له چوکۍ څخه راپورته سو، د دروازې په لور روان سو او له خپل دفتره بهر ووت، محمد په هکپکتیا (صدمې) سره وویل:
«خو زه څه وکړم؟!»
محمد په هغه څه سم ونه پوهېد چي څو شېبې وړاندې پېښ سول، خو کله چي یې خپلې خبرې وسپړلې (بیا یې وڅېړلې)، نو پوه سو چي په دې قضیه کښې اوس هغه په خپله محقق ګرځېدلی دی.

Fazal Jan Fazali:
نهم څپرکی (الفصل التاسع)
امېد دا دی چي ته په خپل وخت کښې داسې یو شی پیدا کړې چي د منګولو لګولو ارزښت ولري، او داسې څوک ومومې چي ستا په ژوند کښې ستا پروا ولري، که څه هم د داسې امېد موندل اوس خورا ګران او سخت کار ګرځېدلی دی، خو هغه څه چي ډېر اسانه سوي دي، هغه (خیانت) دی.
د خاین مثال د هغه چا په څېر دی چي تا په پوره باور خپل مال ور وسپاره او هغه درڅخه پټ کړ، او د هغه چا غوندې دی چي تا خپل زړه وروباښه خو هغه مات کړ، او چا ته دي چي خپل روح تسلیم کړ نو هغه له تا څخه په دې نیت واخیست چي نور ستا په ژوند کښې هغه څه نلري چي له تا څخه یې غوښتل، خو یوازینۍ پوښتنه چي زما ذهن ته راځي دا ده:
«هغه له ما څخه څه غواړي؟!»

د شپې په نیمایي کښې، خلود له داسې یو خوب څخه راویښه سوه چې ارامه نه و؛ کټ ارامه و، برېستن هوسا وه او پاکې هوا دي بدن تازه کاوه، خو بیا هم...!
هغې ته داسې احساس ورغی چې ګواکې د کوم سرې له لوري تر ځارنې لاندې ده، داسې څوک چې وتل نه غواړي خو د هغې په اړه په داسې یو نیت فکر کوي چې ښه نه دی، دا ډېره عجیبه ده چې دا ډول احساس تاته په داسې حال کښې درسي چې ته د یو چا مېلمه یې. هغه له کټ څخه راپورته سوه او د مېز په لور روانه سوه، د اوبو یو بوتل یې راواخیست، خلاص یې کړ او په خپل تږي ستوني کښې یې تېر کړل، او کله چې یې هغه اوبه خلاصې کړې نو د کثافاتو د سطل په لټه کښې سوه او هلته یې واچول، بیا بېرته راغله، پر کټ ویده سوه، برېستن یې پر ځان کړه، خپلې سترګې یې پټې کړې او د خوب هڅه یې وکړه، خو ناڅاپه یو عجیبه احساس ورغی؛ په تدریجي توګه یې په ستوني کښې د وچوالي احساس وکړ او بیا داسې سخت تږې سوه چې حد یې نه و. هغه بیا په بېړه له کټ څخه پاڅېده، په ګړندیو ګامونو د مېز خواته لاړه، بل د اوبو بوتل یې راواخیست او خلاص یې کړ، بیا یې داسې په تنده اوبه وڅښلې لکه له ډېره وخته چې له اوبو بې برخې پاتې وي، نو لږ ارامه سوه او تنده یې ماته سوه، خو ناڅاپه یې ستونی بېرته وچ سو او داسې احساس یې وکړ چې لاس یې سوځي. هغې خپل لاس پورته کړ او د خپل لاس شینبدۍ (خال) ته یې وکتل، نو د هغه څه په لیدلو سره سخت شوک سوه چې ویې لیدل؛ هغه شینبدۍ چې د لړم په څېر وه، په حرکت راغلې وه او رنګ یې تک سور او د اور غوندې سوځونکی شوی و. بل لور ته یې بله شینبدۍ ولیدله چې د داسې یو مار په څېر ښکارېده چې له لړم سره جنګیږي. هغې پر هغه څه باور نه کاوه چې لیدل یې، او په خپل بل لاس یې پر خپل لاس څو ځله ووهل، خو ویې لیدل چې لړم د دغه ضربې له ځایه لیرې کیږي. هغه ناڅاپه حیرانه سوه کله چې یې ولیدل لړم ورته په تورو سترګو ګوري، لکه یو ریښتونی لړم چې د هغې په لاس کښې مجسم شوی وي، نو په مړاوي غږ یې له خولې څخه دا پسپسکې (آهونه) ووتلې:
«خوشي یې کړه (ازاد یې کړه)»
«پرېږده چې خوشي سي؛ ترڅو ستا ساتنه وکړي.»

خلود ډېره ووېره اېدله، او شاته پر شا تله ترڅو چي له دېوال سره وجنګېده او د
نارې وهلو هڅه يې وکړه، خو د دې کار لپاره يې په ځان کښي پوره انرژي (قوت) نه
درلوده، ځکه د هغې ستونی او شونډې په بشپړه توګه وچې سوې وې. هغه غسلخانې
(حمېم) ته لاړه او د اوبو نل (نلکه) يې خلاصه کړه، اوبه راوبهېدې او هغې په خپلو
غبرګو لاسونو په بې پروايۍ سره د اوبو څښل پيل کړل، خو ناڅاپه له هغه ځايه بل
ځای ته انتقال سوه ترڅو وګوري يوه بله ښځه له خپل ځايه الوزي، او د هغې په
شاوخوا کښي ډېر عجيب او غريب مخلوقات دي؛ د هغوی ښکرونه اوږده او د بدنونو
رنګونه يې عجيب وو، د ځينو د بدن رنګ سور او داسې ښکارېده لکه په وينو چي
لړلی وي، او د ځينو نورو رنګ بيا د تيارې غونډې تک تور و. کله چي هغې د هغوی
شتون احساس کړ، نو هغوی ورته راوګرځېدل او په خباثت سره يې ورته وکتل، او
په همدې شېبه کښي هغوی ټول په کوټه کښي د هغې په شاوخوا راځرخېدل؛ ترڅو
هغې ته د خپل وېروونکي شکل او قيافې په ښودلو سره وېره ور واچوي. هغوی د
هغې په لور پرمختګ پيل کړ او ځمکه لړزېده، او هغې ښځې دا جرئت درلود چي
شاوخوا ته وګوري، په داسې حال کښي چي وېښتان يې په هوا کښي بادېدل، خو
خلود ونشوای کولای چي خپله کوټه وپېژني. ناڅاپه د هغې په وړاندې يو خورا لوی
لړم پيدا (مجسم) سو او پر هغو مخلوقاتو يې بريد وکړ ترڅو د هغې ساتنه وکړي، او
بيا خلود بې هوښه (غش) سوه، او داسې ښکارېده لکه هغه لړم چي د حرکت کولو
لپاره له هغې څخه انرژي اخلي.

خوبونه د يو بل نوي نړۍ لپاره د ننوتلو لاره ده، کېدای سي داسې عجيب شيان
پکښي جوړ سي چي تا يې په اړه اورېدلي وي او يا هغې ستا په اړه اورېدلي وي او
ستا په خوب کښي مجسم سوي وي. هر خوب چي ته يې وينې، داسې نه ده چي
هغه به خامخا واقعي وي؛ ځکه پنځوس فيصده زموږ خوبونه واقعي وي او موږ ته
پېښ سوي او موږ پکښي ژوند کړی وي، خو په بل روح سره.

ايا ته داسې انګېرې چي روح يوازې ستا د خوب پر مهال اسمان ته پرواز کوي، او بيا
ستا د ويښېدو پر مهال بېرته تاته راګرځي؟
په حقيقت کښي، داسې نه ده.

هغه څه چي پېښیږي دا دي چي ته یو بل داسې ژوند تېروې چي کېدای سي پکښي غریب اوسې او یا مالداره او شاید پاچا؛ نو ډاډه اوسه چي ته ډېر روحونه لرې، او دا چي ته داسې یو علم لرې چي د ټولو سره نسته، او اوس په دې پوه شوی یې چي ستا په شاوخوا کښي څه روان دي. او په اوسني وخت کښي ستا یوازینی کار دا دی چي له خپل دغه ژوند څخه فارغ شې او هغه بل ژوند ته لاړ شې.

خلود له ځایه راپورته سوه، په داسې حال کښي چي سخته سلګۍ یې وهله او بدن یې له خولو لوند خیشت و، بړستن یې له خپل ځانه لیرې کړه، او پر بدن یې سارډه بادونه ولګېدل. هغې داسې احساس وکړ لکه بریښنا چي نیولې وي، له کټ څخه راکوز پاتې سوه، مېز ته ورغله او د اوبو دوه خالي بوتلونه یې ولیدل، نو له ځان سره یې پوښتنه وکړه: «ایا هغه څه چي پېښ سول، ریښتیا وو؟!»

خپل لاس ته یې وکتل، هغه شینډۍ (خال) په خپل ځای کښي وه، هغې ورته ښه ځیر سوه او ویې لیدل چي یو شی بدل شوی دی؛ د لرم د لاس یوه وړه برخه غوڅه یا خوړل شوې وه. هغې سخت تشویش او اضطراب احساس کړ او نه پوهېده چي په دې شیبه کښي څه وکړي، خو یو داسې احساس ورغی چي اوبو څښلو ته یې مجبوروي. او په رښتیا سره یې بل پوره بوتل اوبه وڅښلې خو تنده یې ماته نشوه، نو بل بوتل یې راواخیست او هغه یې هم وڅښه... هغې ټول هغه بوتلونه خلاص کړل چي پر مېز ایښي وو خو بیا هم تنده یې نه ماتېدله. مېوې ته یې وکتل، یوه کیله یې راواخیسته او له هغې څخه یې وخوړل، او کله چي یې هغه تېره کړه (تېر کړه) نو د راحت احساس یې وکړ؛ په بشپړه توګه یې وخوړله، بیا یې یوه مڼه راواخیسته او یو غاښ یې ترې وواهه، خو ناڅاپه پر ځمکه راولوېده او د داسې یو شي په څېر د حرکت کولو څخه عاجزه سوه چي د بدن ټول غړي یې کار پرېښی وي. هغې د حرکت کولو او راپورته کېدلو هڅه کوله خو نشوای کولای، د کوټې شاوخوا ته یې کتل، خو هر څه طبیعي وو. تر څو دقیقو وروسته، بېرته د حرکت کولو توان ورغی او حالت یې عادي سو.

طبیعي و، نو هغه راپورته سوه او هڅه یې وکړه چې مڼه لمس کړي (راواخلي)، خو مخکې تر دې چې مڼې ته لاس ورسوي، د خپلې ګوتې په سر کښي یې د چیچلو

(چک لګولو) احساس وکړ.
نرۍ ګانې ډېرې دي، خو حقیقت یو دی، ځکه نو (حقیقت پټ دی) د ځینو له سترګو ښخه، او مورې هغه نه کوو چې زموږ په شاوخوا پوه سو؛ ځکه موږ ناپوهه یو، او زموږ اصلي دښمن ناپوهي ده، او ناپوهي په خپله وېره ده.
ته باید باور ولرې چې پر ډېرو شیانو لا تر اوسه نه یې خبر، او که خبر هم شې، نو هغه به د طبعیت له خارق العاده (عجیبو) چارو او یا جادوګرۍ ښخه وګڼې، په داسې حال کښې چې دا یوازې د طبعیت عادي شیان دي!
د خلود د کوټې پر دروازه باندې ټکټک نه بندېدی، او هغې چې په دې کور کښې څه تېر کړي وو، په بشپړه توګه یې مغز نه منل؛ ځکه دا داسې یو عجیبه کار و چې هېڅکله ورسره نه و مخ سوې او نه یې ښخي د کېدلو تمه درلوده، ځکه نو د هغې او د باندې چاپېریال ترمنځ اړیکه پرې سوه؛ ترڅو د خپل پرله پسې فکرونو په تیارو کښې ډوبه سي.
دروازه خلاصه سوه او وینځه (خادمه) په اضطراب سره ننوته، او خلود یې ولیدله چې د کټ پر غاړه ناسته ده او له نړۍ ښخه ښخي ناخبره ده، نو ور نږدې سوه:
«زما مېرمنې، ایا ته ښه یې؟»
خلود د هغې په راتګ پوه نه سوه، نو هغه یې مخې ته ودرېده او په خپل لاس یې اشارې پیل کړې، او تر څو ثانیو وروسته خلود حس کړه، او د هغې د سترګو کاسې غټې سوې؛ ترڅو بېرته خپل چاپېریال ته پام وکړي، خادمې خپله پوښتنه تکرار کړه:
«ایا ته ښه یې؟»
خلود موسکۍ سوه: «هو، د الله شکر او حمد دی.»
«الحمد لله... زما مېرمنې، چای (ناسته) اوس تیاره ده، او ښاغلي عبدالله ماته دنده راسپارلې وه چې تا راویښه کړم ترڅو کښته سې او د هغه سره ډوډۍ وخورې.»
هغې د اضطراب احساس وکړ او ویې ویل: «خو... ایا موږ به یوازې ډوډۍ خورو؟»
«هو مېرمنې، ایا کومه ستونزه سته؟»
هغه نه پوهېده چې په دې معامله کښې څه وکړي، ایا دا یو حد ښخه تېرېدل دي که د عربو په منځ کښې د دې کار د خطر له کچې ښخه ناپوهي ده، خادمې د خلود

فکرونه په خپلو خبرو ور غوځ کړل:
«ایا غواړې چې چای (ناسته) ستا کوټې ته راوړم؟» خلود راپورته سوه او ویې ویل:
«نه، زه کښته کېږم خو غواړم خپله چادري (عبا) واغوندم.»
خادمه (وینځه) وموسېده او تر وتلو وړاندې یې وویل:
«زه به د باندې تاته په تمه یم.»
«سمه ده، مننه له تا څخه.»
خادمه بهر ووته، خلود په ډېره بېړه او سخت اضطراب (تشویش) سره خپله چادري (عبا) واغوسته او خپل حجاب یې برابر کړ. هغې د خپل اضطراب سره سره لږ شېبه د اینې (هینداره) مخې ته ودرېده، بیا له کوټې بهر ووته او خادمه د باندې ولاړه وه، نو هغې په ډېرې خوښۍ او حیرانتیا سره ورته وویل:

«زما مېرمنې، ته ډېره ښکلې یې!»
خلود په شرمېدلو سره وموسېده، خادمې ترې وپوښتل: «مېرمنې، د چای (ناستي) لپاره څه شي خوړل خوښوې؟»
«په رښتیا سره، مور خو چای (ناسته) نه کوو، خو زه به هغه څه وخورم چې عبدالله یې خوري.»
خادمې په خباثت سره وخندل او ویې ویل:
«سمه ده، زما ښاغلی عبدالله بان کیک خوښوي، دا د هغه تر ټولو خوښېدونکې ډوډۍ ده.»
خلود نه پوهېده چې دا څه ډول خوراک دی، خو داسې ښکارېده چې خوندور به وي، ځکه نو هغې هیڅ ونه ویل (تبصره یې ونکړه). هغوی کښتنۍ طبقې ته ورسېدې او د ډوډۍ خوړلو داسې یوې غټې کوټې (صالون) ته لاړې چې د ننه پکښې یو اوږد مېز ایښی و چې تر لیرې ممتد و، او داسې ډېرې چوکۍ پکښې وې چې د ډېرو کورنیو لپاره بس وې. هغې عبدالله ولید چې ناست و او مور یې په څنګ کښې وه، او په بل لور کښې جود ناسته وه او د هغې په څنګ کښې یو مشر (سپین ږیری) سړی و، او د دغه سړي ترڅنګ هغه بل سړی هم و چې هغې خپلې کوټې ته د تلو پر مهال لیدلی و.
خادمې هغې ته ځای خلاص کړ او په اشاره یې ورته وویل چې پر یوه چوکۍ

کښېني.
د عبدالله مور وویل: «خلود، تاته ښه راغلاست وایم، مننه چي زموږ بلنه دي ومنله.»
خلود ځواب ورکړ: «تروري (خاله)، پر فرض شکر نشته، زه باید ستاسو څخه مننه وکړم چي زما ښه مېلمستیا مو وکړه او زما سره مو خورا ښه چلند وکړ.»
بیا یې جود ته وکتل چي هغې ته یې په سختې کینې (بخل) او غوسه کتل، او تر هغه وروسته یې مور ته وکتل چي په ویاړ (فخر) سره یې هغه سپین ږیري سړي ته اشاره وکړه او ویې ویل: «دا زما مېړه د حمد پلار، رائد المجاج دی، په الاحساء کښې تر ټولو مشهور سوداګر دی، او شاید په ټوله ختیځه سیمه (المنطقة الشرقیة) کښې، د هغه کاروبار د سعودي څخه بهر او د خلیج تر هیوادونو پوري غځېدلی دی.» خلود د حمد پلار (ابو حمد) ته وکتل چي تندی یې تروش کړی و، نو هغې داسې احساس وکړ لکه دلته چي ناخوښه مېلمه وي، خو بیا یې هم ورته وموسل، او وروسته مور خپل بل زوی ته اشاره وکړه او ویې ویل:
«دا زما زوی حمد دی.»
د دوارو سترګې سره واوښتې، او د هغې په سترګو کښې داسې زړه سواندي (شفقت) او خپګان ښکارېده چي علت یې هغه نه پېژانده. خلود ځواب ورکړ:
«ستاسو سره په لیدلو خوشحاله سوم.»
مور په خپلو لاسونو چکچکې (بکی) کړې، نو خادمان راغلل او ډول ډول خوندور خوراکونه یې پر مېز کېښودل.
خلود د عبدالله په ملګرتیا باغ ته ووته، چي هغې ته یې د باندې وتلو بلنه ورکړې وه. هغه لږ زړه نازړه او د هغه له دغه جرئت څخه په تشویش کښې وه، خو بیا یې هم ورسره موافقه وکړه؛ ځکه هغې هغه پېژانده او له ډېره وخته ورسره پاتې سوې وه، او په سختو شېبو کښې یې د هغه پوره خیال ساتلی و. عبدالله خبرې پیل کړې او ویې ویل:
«ایا ښه ویده سوې وې؟»
«هو، تر یو حده.»
«او څه پېښ سوي وو؟»

«هيڅ نه دي پېښ سوي، خو ما يو عجيبه خوب ليدلی دی.»
«ايا په خوب کښې داسې څه پېښ سوي دي چې ته لړ داسې خبرې کوې؟ دا خو بيخي عجيبه خبره ده!»
خلود د عبدالله د خبرو څخه حيرانه سوه؛ ځکه د هغه ژبه اوس ډېره روانه سوې وه او خپلې کلمې يې د پخوا په څېر نه تکرارولې، نو ځواب يې ورکړ:
«تاسو اندېښنه مه کوئ؛ خوبونه نه رښتيا کيږي.»
«خو زما خوب رښتيا سو.»
بيا يې هغې ته وکتل.
«که داسې وي، نو ته ډېر بختور يې؛ ځکه زما خوبونه له رښتيا کېدو څخه خورا ليرې دي.» هغې په بشپړه توګه په دې خبره پوهېدله چې درواغ وايي؛ ځکه د هغې يو خوب همدا اوس په حقيقت بدلېدونکی و.
«ما داسې فکر نه کاوه چې تاسو به دومره مالداره ياست.»
«نو ستا څه تمه وه؟»
«زه نه پوهېږم، خو دا زما تر وروستۍ تمې هم ليرې خبره وه؛ ما داسې انګېرله چې تاسو په خپله خېمه کښې ورک سوي ياست.»
«زه داسې احساس کوم چې زه بختور يم ځکه چې زه دلته راغلم؛ ما د رحم د ملايکې سره ليدنه وکړه، هغه خلود چې زه يې وژغورلم او زما يې پوره خيال وساته.»
«او زه هم داسې احساس کوم چې بختوره يم؛ ځکه زما پلار لا تر اوسه له روغتون څخه نه دی راغلی، او که هغه راغلی وای او زه يې په داسې حالت کښې ليدلې وای چې ستا خيال ساتم، نو په هغه څه به نه وای پوه شوی چې پېښ سوي دي او مور دواړه به يې وژلي او زموږ غرمنې به يې ايستلې وای.»
عبدالله وموسېد، او د خپل سر په ښورولو سره يې وويل:
«هو هو، ما ته يو ش.. شی راياد سو چې بايد تاته يې ووايم.» خلود وويل: «او ته غواړې ما ته څه ووايې؟»
او هغه د هغې مخې ته ودرېد، په داسې حال کښې چې په خباثت سره يې مسکا

کوله او د هغې وارخطا سترګو ته يې کتل:
«ستا کورنۍ مړه سوې ده، او د هغوی دواړو مړي ستا د پلار په موټر کښې موندل سوي دي، او ما دا خبره د پولیسو له هغه افسر څخه واورېده چي زما د پلار تر امر لاندې کار کوي.»

خلود د دې خبرې په اورېدلو سره هکپک (شاک) سوه او پښې يې په لړزېدو شوې، هغې د ځان د ټینګولو او زغم هڅه وکړه، خو پر ځمکه راولوېده وروسته تر هغه چي د ودرېدلو څخه عاجزه سوه، له غومبوري څخه يې اوښکې راوبهېدې او په سختۍ وېرې سره يې داسې وویل لکه د هذیان په حالت کښې چي وي:
«نه نه، بېشکه ته ټوکې کوې. نه، بېخي ناممکنه ده، ناممکنه ده!!!»
هغې کله خندل او کله يې ژړل، او عبدالله بې اختیاره ور ټیټ سو او خلود يې په غېږ کښې ونیوله او هغې هم د هغه د لیرې کولو هڅه ونکړه؛ ځکه هغې دې غېږې ته پوره اړتیا درلوده، او د عبدالله په غېږ کښې يې په ژړا پیل وکړ او اوښکې يې بهېدلې، هغې باور نشوای کولای. عبدالله د هغې سر په خپلو لاسونو کښې ونیو په داسې حال کښې چي هغه د ده په غېږ کښې وه او ځان ته يې رانږدې کړ؛ ترڅو د هغې د اسویلو (سلګیو) غږ پټ کړي، او د هغې ځینې نارې د هغه پر کالیو پاتې سوې چي د هغې له اوښکو څخه لوند خیشت شوی و:
«له ژړا څخه لاس واخله؛ زه يې زغم نشم کولای، هیله کوم بس کړه.»
هغه هم زغم ونشولای کړای او د هغې سره يې په ژړا پیل وکړ او ویې ویل:
«زه ډېر زیات پښېمانه یم. تاته قسم خورم چي زما مطلب دا نه و چي په دې ډول خبره درته وکړم، خو زما په درون کښې یو شي زه مجبور کړم، ما د هغې د مقاومت هڅه وکړه، خو هغه تر ما خورا پیاوړی و.»
دواړه په ژړا کښې ډوب شول لکه دواړه چي په دې درد کښې شریک وي...
دا تر ټولو سخته ده چي ته د داسې یو شي د بیانولو هڅه وکړې چي پخپله دې نه وي تجربه کړی، خو دا خورا اسانه ده چي له خپلې حافظې څخه لږ څه راویښ کړې ترڅو هغه شېبه رایاده کړې چي پکښې دردېدلی وې؛ ترڅو وکولای شې هغه په پوره دقت او اسانۍ سره بیان کړې.

دا هماغه څه دي چې د «لیکوالۍ تاوان» بلل کیږي؛ نو ته نشې کولای چې یوه دردونکې شېبه جوړه کړې او د لوستونکي په احساساتو کښې یې مجسمه کړې، مګر هغه وخت چې کله دې په خپله ځکلې (تجربه کړې) وي.
په هغه شېبه کښې چې خلود پکښې ژړل، زړه یې له داسې درده ټوټه ټوټه کېدی چې باور یې پر نه کاوه، او له بلې خوا د عبدالله فشار پر هغې باندې دومره زیات و چې هغې یې زغم ونشوای کړای، نو بې له قصده بې هوښه سوه. کله چې د هغې ژړا بنده سوه، عبدالله وانګېرله چې هغه ارامه سوې ده، خو کله چې یې پرېښودله، هغه پر ځمکه راولوېده او د اوښکو نښې یې پر ښکلي مخ ښکاره وې. عبدالله په وېره او ترهه سره راپاڅېد او د خپلې مور په لور ورغی چې زوی یې حمد یې په څنګ کښې و، او هغوی ته یې د ټول حال خبر ورکړ. مور او ورور یې د هغې د پر کولو یا ملامتولو هڅه ونکړه؛ ځکه هغوی په داسې یو تنګ او سخت حالت کښې وو چې خپلې ساه ګانې یې بند کړې وې. حمد خلود پر ځمکه پرته ولیدله، نو هغه یې راپورته کړه او موټر ته یې ورسوله، او ورور یې هم د هغې په څنګ کښې کښېناست، او له بل لور څخه د دروازې ساتونکی (چوکیدار) راغی چې د خپلې مېرمنې په دې ټول په منډه او وارخطا لیدلو سخت ترهېدلی و. حمد دروازه خلاصه کړه او پر اکسلیټر (د موټر پر ګېچ) یې په خورا لوړ سرعت سره پښه کښېکاږله، او تر روغتونه پورې په رسېدو کښې یې هیڅ ځنډ ونکړ؛ ځکه هغه په هیڅ یو اشارې (سګنال) کښې ونه درېد، خو الله جل جلاله هغوی وژغورل ترڅو د کومې پېښې (حادثې) سره مخ نشي. او بې له شکه چې دا د خلود لپاره د الله تعالی له لوري یو محبت و، ځکه هغې د حمد له لېونتوب او سرعت څخه نجات وموند. هغې یې د بېړنۍ خونې (امرجنسي) پر کټ کښېنوله، او ډېر ډاکټران د هغې د حالت د کتلو لپاره راغلل او ځینې پوښتنې یې وکړې، نو هغه ورته ځواب ورکړ:
«هغې ناڅاپه د خپلې ټولې کورنۍ د وژل کېدو خبر تر لاسه کړ.» ځینې ډاکټران ارامه شول، او ځینو نورو بیا زړه سواندي (شفقت) او خپګان ښکاره کړ، بیا یې هغه یوې ځانګړې کوټې ته ننه ایستله، او ځینو ډاکټرانو د هغې پوره خیال ساتل پیل کړل. عبدالله ډاکټرانو ته کتل، په داسې حال کښې چې هغوی په راحت کښې وو خو

د ده زړه له درده ټوټه ټوټه کېدی؛ ځکه درد له هر لوري د هغه محاصره کړې وه او د هغې له بې وسۍ او کمزورۍ څخه یې پوره ګټه پورته کوله، خو د هغه ایمان تر هغه درده خورا پیاوړی و چې هڅه یې کوله پر ده کنټرول ترلاسه کړي. بل لور ته حمد د روغتون په یو دهلېز کښې پټ و او د چا انتظار یې کاوه، تر څو ثانیو وروسته یوه ښکلې ډاکټره د هغه په لور راغله ترڅو له هغه څخه وپوښتي کله چې یې ولید:

«حمد، دلته څه کوې؟! ایا ستا مور ښه ده؟»

حمد خپل سر وښوراوه او ځواب یې ورکړ:

«زما مور نه، بلکې خلود ده.»

«آه، هغې غریبې نجلۍ ته څه پېښ سوي دي؟!»

«زما احمق ورور هغې ته د خپلې کورنۍ د وژل کېدو خبر په ډېر غبي (خراب) ډول ورکړ، نو هغې زغم ونشوای کړای او بې هوښه سوه.»

سمیې خپل لاس پر خپله خوله کښېښود او ویې ویل:

«یا الهي، هغه څومره غریبه (بېچاره) ده! ایا اوس یې حالت سم دی؟»

«هو، ته داسې ویلای شې، خو اې سمیې! زه غواړم ته لکه د پخوا غوندې د هغې پوره او سخت خیال وساتې.»

سمیه وموسېده او ویې ویل:

«زه ډېر زیات دا خوښوم چې ته زما نوم اخلې؛ ځکه کله چې ته زما نوم اخلې، ماته داسې احساس راکوي لکه ستا ژبه چې زما د نوم هر توری په داسې ډول ادا کوي چې زما نوم او زما زړه ستا په وجود کښې مجسم کیږي.»

حمد د هغې لاس ونیو او ځواب یې ورکړ:

«نن زه تاته اړتیا لرم؛ ځکه زه ستا محبت او نرمۍ ته خورا مشتاق یم.»

سمیه وموسېده او بې له کوم تکلیفه یې وویل:

«او زه هم ستا مشتاقه یم، اې حمده.»

حمد له لیرې یو څوک ولید چې د دوی په لور په منډه راځي، او رسمي کالي یې اغوستي وو، نو پوه سو چې د ده مور یو ساتونکی (چوکیدار) د ده پسې رالېږلی دی.

حمد سمیه له ځانه لیرې کړه او په لوړ غږ یې وویل:

«ډاکټرې سميې، ستا څخه مننه، زما زړه اوس ډاډه سو چې هغه ښه ده.»
سميې هم هغې لور ته وکتل چې حمد ورته کتل، او په خبره پوه سوه، نو ويې ويل:
«حمد ښاغلیه، پر فرض شکر نشته، تاته د روغتیا او عافیت هیله کوم.»
بیا هغه لاړه، او تر هغه وروسته هغه ساتونکی راورسېد چې ساه يې لنډه لنډه کېدله، او حمد ته يې وويل
«ښاغلیه، ما یو څه وخت ستا لټون کاوه، غواړم تاته د داسې یوې خبرې پېغام درکړم چې ستا به خوښه نشي.»
«ما ته يې ژر ووايه، څه غواړې؟!»
«ستا ورور عبدالله...»
حمد د هغه خبره ور پرې کړه:
«هغه ته څه پېښ سوي دي؟! ايا هغه ښه دی؟»
«نه... هغه په لوړ غږ چغې وهلې او خپل ځان يې واهه او يوه کلمه يې تکراروله.. له مقاومت څخه لاس واخله، بس کړه.. او وروسته تر هغه چې ډاکټرانو وليد، نو يو ډاکټر د ارامولو (مسکن) پېچکاري راوباسله او هغه ته يې ووهله، او هغه اوس په خپله ځانګړې کوټه کښې دی.»
«سمه ده، د هغه پوره خيال ساته. زه به لږ وروسته د هغه ليدو ته ورشم، خو اوس يو داسې کار لرم چې بايد سرته يې ورسوم.»
«پر سر او سترګو ښاغليه، د کوټې شمېره يې ۸۳ ده.»
ساتونکی (چوکيدار) لاړ، او حمد د سميې د دفتر په لور روان سو، او بې له دې چې دروازه وټکوي د ننه ننوتی. سميه ناسته وه او خپل ټليفون يې کاته (تصفح کاوه)، او کله چې يې هغه وليد، نو وموسېده او راپورته سوه ترڅو دروازه بنده (قفله) کړي:
«مهرباني وکړه، کښېنه.»
حمد کښېناست.
«ساتونکي څه غوښتل؟»
حمد په داسې حال کښې چې زغم يې مړ شوی (ختم شوی) و، ځواب ورکړ:
«اندېښنه مه کوه، پر عبدالله باندې بېرته هماغه حالت راغلی دی.»

سمیه کښېناسته او د څه شي په رایادولو سره یې وویل: «هو، د عبدالله په باره کښي؛ ما د یوې داسې ښې رواني ډاکټرې په اړه اورېدلي دي چي په خپل مسلک کښي ډېره تکړه ده، او د هغې سره داسې ډېر ناروغان شته چي حالت یې ستا د ورور غوندي دی، او کېدای سي د هغه لپاره مناسب حل لاره پیدا کړي.»

حمد خپله ناسته برابره کړه:

«سمه ده، خبره دي پوره کړه. دا ډاکټره چیري ده؟ او نوم یې څه دی؟»

سمیه وموسېده، او پوه سوه چي د حمد په زړه کښي د خپل ورور لپاره ډېره مینه او پاملرنه شته، خو هغه یې ډېر نه ښکاره کوي، او ځواب یې ورکړ:

«د ډاکټرې نوم ډالیا الغریب دی، او هغه د کوېټ له اوسېدونکو څخه ده. زه به پر یوه کاغذ باندې د هغې د کلینیک (روغتیایي مرکز) پته درته ولیکم، او هغې ته به ستا د ورور په شتون کښي ستا د ورتګ خبر ورکړم، او کوم یادښتونه چي ما د هغه د حالت په باره کښي لیکلي دي، هغه به هم ورته ولېږم؛ ترڅو ستاسو تر ورتګ وړاندې د هغه د حالت په پوره څېړلو او درملنه باندې وتوانیږي.»

حمد ته د هغې ډاکټرې لور ته د عبدالله د تللو فکر ډېر خوند ورکړ، په ځانګړې توګه له دې کبله چي په کوېټ کښي یې ځینې مهم کارونه هم درلودل، نو د خپلې مور سره یې پدې اړه خبرې وکړې، او د هغې هم دا فکر ډېر خوښ سو؛ له یوې خوا د دې فکر له امله او له بلې خوا د هغه پاملرنې له کبله چي ناڅاپه پر خپل ورور باندې پیدا سوې وه.

د خلود روغتون ته د ننوتلو څخه دوې ورځې تېرې سوې، او په درېیمه ورځ رخصت سوه، او عبدالله یوې ورځې مخکې لا ترې وتلی و، او هغه خپل ځان په لېونۍ توګه ملامتاوه. کله چي حمد ورته د کوېټ د سفر فکر بیان کړ، نو هغه په پرېکنده توګه رد کړ؛ ځکه هغه نه غوښتل چي یوازې سفر وکړي، بلکې غوښتل یې چي خلود په خپل دغه سفر کښي ورسره ملګرې کړي. حمد هڅه وکړه چي ورته پوه کړي چي خلود پاسپورټ یا تذکره نلري، خو هغه په کلکه انکار وکړ.

حمد پرېکړه وکړه چي په حکومتي اداره کښي له خپل نفوذ (واسطې) څخه کار واخلي؛ ځکه دا کار دومره سخت نه دی، او کله چي ستا سره پیسې وي، نو ته کولای

شي په اسانۍ سره رشوت ورکړې او خپل ټول کارونه د سترګو په رپ کښي په اسانۍ او چټکۍ سره سرته ورسوي.

عبدالله د خلود په څنګ کښي کښېناست، چي د خپلې کورنۍ په غم کښي يې درې ورځې پرله پسې اوښکې بهولې وې، نو خبرې يې ورسره پيل کړې او د هغې د تسلۍ او پر هغې باندي د راغلې غميزې د کمولو هڅه يې وکړه او ويې ويل: «زه غواړم چي ته زما سره کوېټ ته راشې.»

هغې په هکپکتيا (صدمې) سره ورته وکتل: «زه نشم تلای، او د تلو هيڅ شوق (رغبت) هم نلرم.»

«خو د څه لپاره؟!»

هغې په داسې بې ساري غوسې سره ځواب ورکړ:

«ايا ته له ما څخه پوښتنه کوې چي د څه لپاره؟! ما لا تر اوسه د خپلې کورنۍ مړي نه دي ليدلي، او هغوی لا تر اوسه تر معاينې لاندې دي، او زما کورنۍ ته د داسې دفن کولو موقع هم نه ده ورکړل سوې چي د هغوی د شان سره مناسب وي!!»

«خو ايا ته غواړې چي دلته پاتې شې، په داسې حال کښي چي ته پوهېږې خپلې کورنۍ ته نه شې ورتلای؟ ايا زه تا پدې مصيبت کښي يوازې پرېږدم؟ ايا ته پوهېږې چي زه ولې غواړم هلته لاړ شم؟»

د غوسې نښې يې له مخ څخه ورکې سوې، او په مينه (کنجکاوي) سره يې ترې وپوښتل:

«ته ولې غواړې چي لاړ شې؟»

«ځکه زما سکني ورور له ډېره وخته وروسته لومړی ځل زما سره مينه او پاملرنه ښکاره کړې ده، او غواړې چي زه کوېټ ته لاړ شم؛ ترڅو د يوې رواني ډاکټرې سره وګورم، که څه هم زه پوهېږم چي هغه به ما ته هيڅ ګټه ونه رسوي، خو ما ته د خپل ځان لپاره د هغه دا ښه ګام (مبادره) خورا خوند ورکړ، او ته بايد پوه شې چي زه به يوازې هغه وخت لاړ شم چي ته زما سره ملګرې شې.»

تر دغه خبرو اترو وروسته، حمد په بله ورځ ټول مهم اسناد راوړل، او د هغې لپاره يې تذکره (هويت پاڼه) او پاسپورټ راوباسل، او شايد ځينې خلک په حيرانتيا سره

پوښتنه وکړي چي د هغې عکس يې څنګه واخيست؟
په ډېره اسانۍ سره، حمد د يوې عکاسخانې (سټوډيو) سره خبره وکړه او هغه يې ټوله خپل کور ته راوسته؛ ترڅو د هغې لپاره مناسب عکسونه وباسي.
هغوی په ځانګړې (خصوصي) الوتکه کښي کښېناستل او خلود خورا وېرېدلې وه، خو عبدالله ورته وعده ورکړه چي دا سفر به ډېر خوندور وي، او هغه وانګېرله چي د هغې چوپتيا شايد پدې مانا وي چي هغې د خپلې کورنۍ مړينه منلې ده، خو هغه پدې نه پوهېدی چي يادونه هغې په هر رپ کښي محاصره کوي، او داسې ښکاري لکه د خپل ماضي هر څه چي رايادوي، ان تر دې چي هغې ته هغه سپی او پسونه (مېږان) هم ور ياد شول چي د هغې سره وو، او د عبدالله له مور څخه يې وغوښتل چي له کوېټ څخه تر بېرته راګرځېدو وروسته د پسونو لپاره يو شپون وټاکي...
هغوی د الوتکې تر يو نه ډېر اوږده سفر وروسته کوېټ ته ورسېدل، خلود د وخت په تېرېدو پوه نشوه؛ ځکه عبدالله د هغو ځايونو او پېښو په اړه خبرې کولې چي ده ورته سفر کړی و. خلود کله نا کله دا احساس کاوه چي عبدالله کومه رواني ستونزه لري، ځکه په ځينو وختونو کښي د هغه په خبرو کښي بندښت (ستونزه) ليدل کېده، او په ځينو نورو وختونو کښي بيا په خپلو خبرو کښي يو سنجيده (متزن) ځوان ښکارېده، لکه يو داسې بالغه سړی چي په اقتصاد، کتابونو او ليکوالۍ باندې په پوره دقت او ژورتيا سره پوهيږي.
هغې يو ځل د سکيزوفرينيا (انفصام) په اړه اورېدلي وو، خو عبدالله په بشپړه توګه له دې څخه ليرې و، مګر هغه څه چي هغې ته معلوم نه وو دا وو چي هغه په اوتيزم (مرض التوحد) باندې اخته و.
د کورنۍ ځانګړي ډرېور د هغوی هرکلی وکړ، او د هغوی ټول بکسونه (کڅوړې) يې پورته کړې، بيا هغوی په موټر کښي کښېناستل، خو حمد ورسره کښېنناست، او د شا دروازه يې خلاصه کړه او هغوی دواړو ته يې وويل:
«زه به ډرېور ته ووايم چي تاسو کلينيک ته ورسوي، او هغه (ډاکټره) به ستاسو په تمه وي، او تر خلاصېدو وروسته به بېرته هوټل ته راستانه شئ، ما ستاسو لپاره يو شاهي جلا کوټه (جناح) نيولې ده.» هغه وموسل او دروازه يې بنده کړه، بيا موټر

روان سو.
ډرېور په موټر کښې د کلینیک په لور روان و، هغوی په ټوله لاره کښې هیڅ خبرې ونکړې؛ عبدالله داسې احساس کاوه چې یوازې چوپتیا کولای سي هغه سخت وختونه تېر کړي چې هغه (خلود) اوس مهال ورسره مخ ده.
تر یوې ربعې (پنځلس دقیقو) وروسته، هغوی کلینیک ته ورسېدل او د ننه ننواتل، دهلېز (رواق) خورا اوږد و، او هلته د رواني ډاکټرانو لپاره د ننه ډېرې ځانګړې کوټې وې. هغې نجلۍ (موظفې) چې په استقبالیه کښې یې کار کاوه، دا دوه ځوانان ودرول چې بې له مخکینۍ نېټې (حجز) څخه د ننه ننوتی وو، بیا یې په یوه ښکلې مسکا سره ورته وکتل او ویې ویل:
«ایا ستاسو سره مخکینۍ نېټه (حجز) شته؟»
عبدالله ورته ځواب ورکړ:
«هو، د ډاکټرې ډالیا الغریب سره.»
موظفه د دوی مخې ته روانه سوه او هغوی هم ورپسې شول ترڅو چې د دروازې څنګ ته ورسېدل او هغه ودرېده، د ډاکټرې نوم پر دروازه باندې کیندل (محفور) شوی و:

«هغه دلته ستاسو په تمه ده.»
عبدالله دروازه خلاصه کړه او ننوتی، نو هغې (ډاکټرې) په داسې یوې مسکا سره د هغه هرکلی وکړ چې د هغه په زړه کښې یې ارامي (ډاډ) پیدا کړ، او له بل لور څخه موظفې خلود ونیوله او په اشاره یې ورته وویل چې د باندې کښېني ترڅو چې ډاکټره د عبدالله معاینه پوره کړي او بیا د هغې وار راورسیږي.
عبدالله پر چوکۍ کښېناست وروسته تر هغه چې ډاکټرې ورته ښه راغلاست ووایه، او پر مخ یې پوره شرم او حیا ښکارېدله، او ویې ویل:
«السلام علیکم»
ډاکټرې په مسکا سره ځواب ورکړ:
«وعلیکم السلام.»
«ایا خلود دلته د ننه نه راځي؟»

هغه دا خبره په پوره اضطراب (وارخطايۍ) سره وکړه، په داسې حال کښي چي هغې دروازې ته يې کتل چي موظفې بنده کړې وه.
«وروسته تر هغه چي ستا خبرې واورم، بيا به د هغې خبرې هم واورم.»
«زه نه پوهېږم چي څنګه ورځخه ښنه وغواړم، او که د دغه کار هڅه هم وکړم، نو داسې احساس کوم چي په مناسب ډول مې ښنه نه ده غوښتې.»
«ما ته يې له پيل څخه ووايه.»
«کوم پيل؟! د هغه درد په اړه او که د هغه ترهې (وېرې) په اړه چي زه يې هره ورځ تجربه کوم؟»
«په هر هغه پيل چي ستا زړه وي، او بې له فکره خپلې خبرې جاري وساته.»
«خو ما دا زده کړي دي چي په خبرو کښي فکر ونکړم، او اوس داسې يو شی احساسوم چي ما له خبرو کولو څخه منع کوي.»
«سمه ده، کله دي چي د خبرو کولو شوق (اراده) پيدا سو، نو خبرې وکړه.»
هغه ډاکټرې ته ور نږدې سو، او په مړاوي (کرار) غږ يې وويل:
«درد ما منع کوي.»
«ته د کوم درد په اړه خبرې کوې؟»
«هغه درد چي زما په درون کښي دی، هغه زما سره ژوند کوي، او په هر ځای کښي ما ايساروي.»
زياته يې کړه:
«زه نه پوهېږم چي د دوو هيوادونو ترمنځ پېښه سوې جګړه څنګه بيان کړم، په داسې حال کښي چي زه د هغې په منځ کښي يم، زه نه پوهېږم چي څنګه د ځان ساتنه وکړم، او څنګه به خپله انرژي (قوت) بېرته ترلاسه کړم. هغوی هڅه کوي چي پر ما باندې کنټرول ترلاسه کړي، خو زه په خپل ټول توان سره مقاومت کوم، په ځانګړې توګه کله چي خلود زما په څنګ کښي وي.»
«ايا دا يو مجازي تعبير دی؟!»
«بلکې دا يوه داسې تجربه ده چي زما د ژوند په تر ټولو بد وخت کښي پر ما باندې تېره سوې ده.»

«هغه په مناسبه طریقه بیان کړه.»
«کله چي دي یو نړدې کس مړ سي، نو ته نشې کولای چي مړینه بیان کړې، یا یوازې کولای شې خپګان (غم) بیان کړې؛ ځکه دا هغه څه دي چي تا احساس کړي دي او مړینه دي نه ده احساس کړې، ما خورا ډېر وخت واخیست؛ ترڅو بېرته خپل ځان ترلاسه کړم.»
«زه درسره کومک کولای شم که اجازه راته وکړې.»
«څنګه؟! زما کورنۍ د دې کار ډېره هڅه وکړه، هغوی تر ټولو غوره ډاکټران راوستل، او هر ډاکټر دا تاییدوي چي زه په اوتیزم (توحد) اخته یم. ولې؟ ځکه زه په خپل مغز کښي ډېر لیرې الوزم (فکر کوم)، په داسې حال کښي چي هڅه کوم خپل ډالونه بېرته جوړ کړم او ځان له درده وساتم، زه ډېر زیات ناراحته کېږم کله چي زما په شاوخوا کښي چغې واورم، چغې وهل په دغه وخت کښي زما د ضعف نقطه ده، او درد هڅه کوي چي زما پر کمزورۍ کنټرول ترلاسه کړي.»
«او چا دا تشخیص کړی دی؟! هغه پر تا ظلم کړی دی؛ ځکه هغه څه چي زه یې وینم، اوتیزم نه دی.»
«نومونه ډېر او مشهور دي، خو هغوی د دغو سندونو (شهادتنامو) مستحق نه دي چي په خپلو کلینیکونو کښي یې راځړولي دي. ظلم اوس ډېر اسانه شوی دی لکه څنګه چي خلک د هر څه لپاره قسمونه خوري که څه هم دروغ وي.»
بیا یې د هغې د وروستیو خبرو ځواب ورکړ:
«او ته په ما کښي څه وینې؟»
«فکري ګډوډي (تشتت) او پر خپل ځان باندې د باور نشتوالی، تر نورو خلکو وړاندې.»
«دا له ما څخه دي که له درده؟»
«له دواړو څخه.»
«او علاج څه دی؟»
او همدا چي دغه جمله یې وویله، د هغه بدن په یو عجیب ډول په لړزېدو پیل وکړ، او خولې پرې راغلې، او تر څو ثانیو وروسته یې بېرته خپل تعادل ترلاسه کړ.

ډاکټرې د دغه حالت په اړه فکر وکړ چې ناڅاپه پر ده راغلی و، او په خبره پوه سوه، نو په داسې غږ یې ووېل چې اورېدل کېدی:

«زه پوه سوم چې پر تا څه تېرېږي، او که اجازه راته وکړې نو زه به درسره کومک وکړم.»

«څنګه څنګه؟!»

دا خبره یې په غوسه سره وکړه، په داسې حال کښې چې هغه د داسې سخت درد احساس کاوه چې له نشت (عدم) څخه راپیدا شوی و:

«هغه څه چې پر ما کیږي، طبیعي نه دي، او هیڅ یو رواني ډاکټر یې علاج نشي کولای، زه پوهېږم چې تاسو څه کوئ؛ تاسو غواړئ لکه د هر بل لعنتي ډاکټر په څېر پر ما باندې کومه ناروغي وتپئ (تلفیق کړئ)!»

پر مېز یې په زوره سوک وواهه، په داسې حال کښې چې ساه یې لنډه لنډه کېدله او هڅه یې کوله د خپلې هغې غوسې مقابله وکړي چې بې له کنټروله ترې وتلې وه.

Fazal Jan Fazali:

ډاکټره له خپلې چوکۍ څخه راپورته سوه او د هغه په لور ورغله، د هغه په وړاندې چوکۍ کښې کښېناسته، بیا یې خپل لاس ور اوږد کړ او د هغه لاس یې ونیو، نو ناڅاپه یو برېښنايي ټکان (شاک) پیدا سو، خو ډاکټره ونه لړزېده:

«ته ولې په غوسه یې؟»

هغه د ډاکټرې لاس په بېړه لیرې کړ، په داسې حال کښې چې خپل لاس یې ومښه (لمس کړ):

«زه په غوسه نه یم، زه ښه یم. هیڅ شی نشته.»

«خو ستا حرکات دا وايي، ته خو دلته د خبرو کولو لپاره راغلی یې، سم ده؟»

«یوازې زما پورې د داسې ناروغیو له ترلو (تلفیق) څخه لاس واخلئ چې زما کښې نسته!»

«ما خو ونه ویل چې ته ناروغان یې.»

«خو ستا نظرونه...»
هغه د هغې سترګو ته وکتل چې داسې بل شي ته يې اشاره کوله، داسې يو شی چې هغه کله هم نه و ورباندې پوه شوی، نو لږ ارامه سو.
«زما په نظرونو کښي هيڅ نشته.»
هغې ورته ځواب ورکړ: «زه په هر هغه څه پوهېږم چې زما په شاوخوا کښي روان دي، او ستا نظرونه ډېر څه بيانوي، که څه هم ته زما د درواغجن کولو هڅه کوې.»
«زه ستا د خبرو په تمه وم، او ما هيڅ ونه ويل. راځه ما ته ووايه چې ولې ښښنه غواړې؟»
عبدالله هيڅ ونه ويل، چوپ پاتې سو او يوازې يې له دغه دوزخ څخه د وتلو اراده درلوده؛ د هغې سختې تودوخې له امله چې په دغه لعنتي کوټه کښي يې احساس کوله؛ د هغه په درون کښي يو شي هغه د باندې وتلو ته هڅاوه، خو په عين وخت کښي يې د هغې ډاکټرې په سترګو کښي يو امېد وليد.
«زما ګرانه، ولې پر کوچ (ارامۍ چوکۍ) باندې نه څملې (تکيه کوې) ترڅو په خبرو کښي ډېر ارامه شې؟»
«زه د چا ګران نه يم!»
هغه دروازې ته وکتل، لکه داسې يو څوک چې تصور کوي چې هلته ولاړ دی او په يوې ښکلې او ساده مسکا ورته ګوري، نو پدې تصور سره ارامه سو.
سمه ده، خو زما يوازينی شرط دا دی چې تاسو هغه فرېبونه او هيلې پرېږدئ چې کاروئ يې؛ ترڅو موږ په داسې شيانو تېر باسئ چې په اصل کښي بيخي وجود نلري.»
هغې وموسل او ځواب يې ورکړ:
«سمه ده، ښکه چې دي خوښه وي.»
عبدالله راپاڅېد او په پوره اضطراب (وارخطايۍ) سره پر کټ وغځېد.
«خپلې سترګې پټې کړه ترڅو ارامي احساس کړې.» د هغې جادويي کلمې په داسې يو ځانګړي انداز سره ووتلې چې هغې کارولې، نو هغه ورته تسليم سو او د سختې ارامۍ احساس يې وکړ...

خپلې سترګې یې پټې کړې، او په خپل ځان کښې یې د داسې یو عجیب باور (روحي سکون) احساس وکړ چې پر ده باندې راغلی و؛ ترڅو د هغه ټوله غوسه او وارخطايي پټه کړي، او بیا یې ژوره ساه واخیستله.

ډاکټرې خپله ګوته د هغه پر تندي (سر) کښېښوده او په مړاوي (نرم) غږ یې پسپسکی وکړ او ویې ویل:

«راځه، ما ته له پیل څخه هر څه ووایه.»

«زه پیل نه پېژنم، داسې احساس کوم چې زه یو پېچلی مجهول یم او لکه زرګونه پیلونه چې خپل وار ته په تمه دي ترڅو خپله کیسه بیان کړي.»

ډاکټرې ورته ځواب ورکړ:

«ما خو ستا سره خبرې نه دي کړې.»

هغه په هکپکتیا (حیرانتیا) سره داسې احساس وکړ؛ څنګه هغې د ده سره خبرې نه دي کړې، په داسې حال کښې چې په کوټه کښې یوازې دوی دوه کسان دي؟!

عبدالله هڅه وکړه چې خپلې سترګې خلاصې کړي؛ ترڅو پوه سي چې د چا سره خبرې کوي، خو داسې احساس یې وکړ چې یو شي هغه تړلی دی، د خبرو کولو هڅه یې وکړه خو پدې کار ونه‌توانېدی.

د ډاکټرې د غږ انداز لږ بدل سو، او غږ یې ډېر سخت او تریخ سو:

«ما ته ووایه؛ ځکه زه تاته امر کوم.»

او د هغه تر شا داسې یو غږ پیل سو چې هر څه یې په تفصیل سره بیانول، او هغه څه چې هغه یې ډېر ووېراوه دا وو چې هغه غږ چې ده اورېدی، کټ مټ د ده خپل غږ و، نو د داسې یوې سختې صدمې احساس یې وکړ چې په ژوند کښې یې داسې څه نه وو لیدلي.

ډاکټرې د هغه صدمه ور غوڅه کړه:

«سمه ده، لاړ شه، اوس خپلې سترګې خلاصه کړه اې عبدالله، او ما ته ووایه چې د څه شي احساس کوې؟

هغه یو داسې غټ اسویلی (کښه کړه) کړه لکه روح چې یې اوس بېرته بدن ته

راغلی وي، له کټ څخه په وارخطايۍ راپاڅېد او په کوټه کښي په تشويش سره شاوخوا ګرځېدی؛ ترڅو هغه څوک پيدا کړي چي خبرې يې کولې او هغې ته يې هر څه افشا کول.

«څوک و چي خبرې يې کولې؟!»

ډاکټره له خپل ځای څخه ونه ښورېده او ويې ويل:

«ارام سه، هغه ته وې.»

«زه احساس کوم، داسې احساس کوم چي زه په يو عجيب ډول ښه يم.»

«دا خو ښه خبره ده!»

«ايا ته کومه جادوګره يې که څه؟!»

هغې په مړاوي غږ وخندل او ويې ويل:

«زه؟ نه بيخي، ولې داسې وايې؟!»

«هغه غږ چي ووت په داسې حال کښي چي زه پر کټ پروت وم، کټ مټ زما خپل غږ و، او ما خو خبرې نه کولې، نو هغه څوک و؟»

«ما درته وويل.»

«څه دي راته وويل؟! هيله کوم زما د زغم ازموينه مه کړه؛ زه له دې څخه د ډېر زغم توان نلرم.»

«دا ستا خپل غږ و.»

«خو څنګه؟! ايا تا کوم چل (فرېب) کړی دی، او کوم بل پردی سړی دي پټ کړی و چي خبرې يې کولې؟!»

«ولې داسې وايې چي څنګه؟! دا ستا خپل غږ و، او تا په خپله هغه واورېد، او هغه ستا هغه پټ رازونه افشا کړل چي له تا پرته بل هيڅوک پرې نه پوهېږي.»

«سمه ده، زه د يوې غټې صدمې احساس کوم، زه پر هغه څه باور نشم کولای چي اورېدلي مې دي، او زه نه پوهېږم چي څوک زما پر رازونو خبر دی.»

«ايا ته په کوټه کښي بل څوک وينې؟»

هغه هيڅ ځواب ورنکړ؛ چوپتيا د څو شېبو لپاره پر کوټه خپره سوه؛ ترڅو د هغې ترخې ربښتيا له امله د يوې سختې حيرانتيا (ډار) احساس وکړي که څه هم هلته بل

هیڅوک نه و، خو هغه په پوره سرعت سره د خپلو نوکانو په دارلو (چک لګولو) پیل وکړ، او ډاکټرې د هغه دغه حالت ولید او ویې ویل:
«ارام سه، دا ټول تشویش (وارخطایي) د څه لپاره دی؟!»
هغه ارام سو، لکه یو روباټ (ماشیني سړی) چي له خپل بادار څخه یې امر ترلاسه کړی وي. پر کوچ (صوفه) کښېناست، په داسې حال کښي چي هغې ته یې کتل او ویل یې:
«زما په درون کښي یو داسې قوي طوفان دی چي غواړي په هر ډول ځان ښکاره کړي، خو زما مقاومت هغه تل ناکامه کوي.»
«هغه ښکاره سو او ختم سو. ایا احساس دي ونکړ؟»
«څـ څـ څنګه؟! زه د ارامۍ احساس کوم، خو د هغې پاتې شونې لا زما په درون کښي دي، نه دي ورکې سوې او نه دي ارامه سوې.»
ډاکټرې د هغه سترګو ته د ننه وکتل، او داسې کلمې یې وویلې چي ده ته نه وې متوجه:
«مخکې تر دې چي له دې ځایه لاړ شې، هغه به ورک سي، او هیڅکله به یې احساس ونکړې.»
بېرته د غوسې احساس په وېروونکي ډول راغی او په داسې تریخ غږ یې وویل:
«نه، ته نشې کولای هغه زما له بدنه وباسې.»
ډاکټرې په پاروونکي (استفزازي) ډول وخندل او ویې ویل:
«وبه ګورې..»
«څه وګورم! ته هیڅ نشې کولای؛ زه د دغه ضعیف بدن بادار او د دغه ژوند خاوند یم، زه هغه څوک یم چي د دغه ژوند بدبخته او تریخې شېبې مې ور په برخه کړې دي، او د هغه په زړه کښي مې د زره هومره خوښي هم نه ده پرېښې، زه هغه لعنت یم چي پر ده راغلی یم، زه خ...»
ډاکټرې د هغه خبره ور پرې کړه، په داسې حال کښي چي په پوره باور او چلنج سره یې ورته وکتل:
«او ایا ته پر دې ډاډه (باوري) یې؟»

د عبدالله له خولې څخه یوه زوره وره خندا ووته:
«یقیناً، ته یوازې یوه عادي ډاکټره یې، او هیڅ نشې کولای که څه هم د دغه ضعیف خاوند سره د خبرو کولو هڅه وکړې، ما د هغه روح او هاله (قوت) تبا کړه، او د هغه مقاومت مې بیخي کمزوری کړ، او د هغه لېونتوب مې د هغه ښکاره نښه وګرځوله. داسې مه انګېرې چي د دې کار کول به تاته پر ما باندې کوم غوره والی (برتري) درکړي.»
ډاکټره ودرېده او خپل لاس یې د هغه د مخ په وړاندې پورته کړ؛ ترڅو په یو سخت او جدي مخ سره ناامفهومه غږونه (پسپسکی) له خولې وباسي...
د عبدالله د مخ بڼه بدله سوه او تکه سره سوه، او سر یې په وېرووونکي ډول په لړزېدو سو. په داسې حال کښې چي د هغه پټې چغې د ځان د ښکاره کولو هڅه کوله. ډاکټرې بې له ځنډه خپل ناامفهومه غږونه (پسپسکی) جاري وساتل، او د هغه چغو ته یې هیڅ پام ونکړ، له هغه څخه داسې ډېر ګډوډ غږونه راوتل چي د عبدالله د نفس د ننه پر حالاتو او د هغه پر درد باندې دلالت کاوه، او کلمې یې داسې شلېدلې (پرې کېدلې) وې: «ب... ب... ب... بس کړه... هیله کوم... زه درد احساسوم... نه... ل... ل... ل... زما له بدنه ووزه!!!»
هغې هیڅ ځواب ورنکړ او په خپلو ناامفهومه غږونو کښې جاري پاتې سوه، او د خپل غږ انداز یې نور هم لوړ کړ، نو د هغه بدن له کوچ (صوفې) څخه پورته په هوا کښې والوت او شاوخوا شیان هم ورسره په هوا کښې الوتلو پیل وکړ.
ډاکټرې هیڅ وېره احساس نکړه او د دغه وېرووونکي صحنې له امله له خپل ځایه ونه ښورېده، او په خپل ځای کښې په پوره زړورتیا ولاړه وه او خپل جادویي غږونه یې ایستل، چي ناڅاپه عبدالله پر ځمکه راولوېد او بې هوښه سو.
له نشت (عدم) څخه داسې یو سپین غبار (لوګی) راووت چي سترګې یې تورې وې او تورې کرښې پرې وې، او په غوسه کښې یې غرېدل پیل کړل، او د دغه غوندې غږ خورا غښتلی او لوړ و، او بیا ورک سو لکه بېخي چي تبخیر (اوبه) شوی وي.
ډاکټره د هغه په لور په منډه ورغله او ویې ویل:
«عبدالله، ایا ته ښه یې؟»

هغه داسې احساس وکړ لکه د غبرګو لاسونو په بدن کښي چي په زرګونه چاقوګان (چړې) وهل شوی وي، او درد بېخي نه بندېدی، او په ځای کښي یې په پوره زوره چغې وهلې او په وېروونکي ډول اوښتی رااوښتی.
«صبر وکړه. زما سره یو شی شته چي تا به ارامه کړي.»

د هغه چغې نورې هم پسې زیاتې سوې، او له سخت درده یې په ځان کښي تاو راتاو کېدی.
ډاکټرې د مېز دراز (کشوه) خلاصه کړه، او له هغه ځایه یې یو کوچنی ګیلاس راوباسه چي یو روښانه (شفاف) مایع پکښي و، او دوې څاڅکې یې ترې د اوبو په یو بل ګیلاس کښي واچولې، بیا د عبدالله په لور ورغله او خپل لاسونه یې پورته کړل، او په داسې نامفهومه کلمو یې پسپسکی وکړ؛ ترڅو د هغه بدن پر څمکه ثابت پاتې سي او له اوښتو څخه خلاص سي، او همدا چي اوبه یې وڅښلې نو پر ځمکه بې هوښه راولوېد.

لسم څپرکی (الفصل العاشر)
تر دوو ورځو وروسته...
«بېرته راغلم!»
محقق ابراهیم وخندل، د هغه تر سترګې لاندې یو زوړ داغ و، او محمد ته یې په ځواب کښي وویل:
«که ما تاته ویلي وای چي هغوی ما د څه لپاره غواړي، نو ته به د دغه کار پر بې ماناوالي (سخافت) هکپک پاتی شوی وای.»
محمد د ابراهیم د ځانګړې چوکۍ څخه راپاڅېد او ویې ویل:
«که داسې وي، نو ما مه خبروه. دلته کښېنه او خپل تحقیق پوره کړه، ما خو هیڅ یو مهم کار ونشوای کړای.»
هو د مېز په څنګ کښي پر چوکۍ کښېناست، او ابراهیم پر خپلې چوکۍ کښېناست او هغو دوسیېو (فایلونو) ته یې وکتل چي مخې ته یې ایښې وې، او په تشویش سره یې وویل:

«دوسيې ډېرې دي، خو حقيقت يو دی.»
محمد په زړه سواندۍ (شفقت) سره وموسل:
«او ايا محقق ابراهيم پرېکړه کړې ده چي له هغې قضيې څخه لاس واخلي چې د ترلاسه کولو لپاره يې ډېره هڅه کړې وه؟!»
«زه نه تېرېږم زما ملګريه، زه دلته يم ځکه ما داسې يو تار (سرخوځی) موندلی دی چي موږ تر مجرم پورې رسوي، خو زه يوازې له هغه څخه اقرار (اعتراف) غواړم؛ ځکه زما احساس (حدس) ما نه غولوي، او تر اوسه يې هيڅکله زه نه يم غولولی!»
محمد په حيرانتيا وويل: «او ستا احساس کله پر حق خېژي؟!»
«ډېر ژر به پوه شې زما ملګريه.»
محقق ابراهيم له خپلې چوکۍ څخه راپاڅېد، له شعبې څخه بهر ووت او د خپل کور په لور روان سو؛ ترڅو مېرمن يې په حيرانتيا سره د هغه هرکلی وکړي کله چي يې د هغه پر غومبوري (مخ) باندې داسې يو پرې شوی داغ وليد چي تر خولې پورې ممتد و:
«تې ډېر غټ دی، خو ستا ښکلا تر هغه هم ډېره ده!»
ابراهيم وموسل او د خپلې مېرمنې غومبورې يې ښکل کړ او پر خپله کوچ (صوفه) کښېناست؛ ترڅو اولادونه يې په ډېرې مينې، خوښۍ او جوش سره پر ده باندې راوډانګي، يسر يوه وړوکې بالښتۍ (تکيه) راواخيسته او د خپل پلار پر سر يې ووهله، او خالد راغی او د خپل پلار پښه يې په ټوکو کښې په کلکه وچيچله، او شاته مېرمنې د خپلو اولادونو همت کاوه (هڅول يې):
«افرين زما ماشومانو!» هغې په جوش سره خپل لاس پورته کړ، او تر هغه وروسته پخلنځي (مطبخ) ته ننوته، د هغې د ماشومانو چغې لا نه وې بندې سوې او د مېړه خنداګانې يې هم لورېدلې. هغې ډوډۍ (ښام) تېره کړه په داسې حال کښې چي زړه يې د خپل مېړه په سلامت بېرته راګرځېدو خورا ډاډه او خوشحاله و؛ ځکه هغې تل د هغه په شتون کښې د پوره امنيت احساس کاوه، او دا خبره بېشکه پر ټولو صدق کوي؛ کله چي پلار په کور کښې وي، نو سوله او امان خپرېږي، او برعکس هم صحيح ده؛ که چيري په هيواد کښې داسې پاچا نه وي چي قانون او نظم په زور او عدالت

سره وچلوي، نو هغه به خپل ځانګړي قوانين جوړ کړي ترڅو پر ټولو يې جاري کړي، او که داسې ونشي نو پاتې برخه به هم ورانه (فاسده) سي.
دا د انسان د نفس د ننه يو طبعيت دی.
هغې لوښي (غالي) پر ځمکه کېښودل او خپل مېږه ته يې د خوړلو بلنه ورکړه، او په خپل زړه کښي يې دعا کوله چي د هغه خوراک خوښ سي، او کله چي يې لومړی ګوله په خوله کښي کېښودل، نو د هغه د مخ نښې بدلې سوې او وموسېد او ويې ويل:
«د داسې نظرونو هيڅ اړتيا نشته؛ ځکه هر څه چي ستا له لوري چمتو کيږي، ستا د ښکلا غوندي خوندور وي.»
مېرمنې په ارامۍ سره وخندل، او بيا يې خپلې لور يسر ته وکتل چي خوراک يې وڅکلو او د هغه د ګرما او تودوخې له امله يې په سختۍ سره په ژړا پيل وکړ،
ابراهيم په زوره وخندل نو د مېرمنې تندی يې تروش سو او ويې ويل:
«ولې داسې خندې؟!»
«خندېږم؛ ځکه يسر به اوس د داسې کارونو او شيانو يوه اوږده لېست ولري چي بايد په يوازې ځان يې زده کړي.»
مور خپله لور په کلکه په غېږ کښي ونيوله، په داسې حال کښي چي بې غږه يې خندل...
ابراهيم خپل دفتر ته ننوتی او د هغو پخوانيو جرمونو په دوسيېو (فايلونو) کښي يې لټون پيل کړ چي ډېر وخت ځينې نه و تېر شوی، او مجرم پکښي نه و کشف شوی، او په يادولو يې پيل وکړ:
«د يوې زړې ښځې د قتل قضيه چي په څنګ کښي يې يو کوچنی ماشوم و، او د هغې ګوته ورکه (غوڅه) سوې وه، او د ماشوم سترګه بيا غلا سوې وه.»
«د يوې تنښتېدلې نجلۍ په اړه راپور، چي تر يو څه وخت وروسته په يو څاه (څاه ګانې) کښي په داسې حال کښي مړېدلې پيدا سوه چي ساه يې خزند سوې او خپل عفت يې له لاسه ورکړی و.»
«او د يو بل جرم قضيه چي قرباني يې يوه کوچنۍ نجلۍ وه چي عمر يې تر ۱۲

@Shuhab09

کلونو زیات نه و، د هغې بدن ټوټه ټوټه شوی و او د دغه ټوټو وېش پر څو سیمو باندې شوی و، او ځینې غړي یې ورک وو، لکه: سترګې او ځینې حساس غړي.»
نرۍ د هغو کسانو لپاره خورا کوچنۍ سوې ده چې له پوهې، شعور او درک څخه برخمن دي، خو لېونیان بیا تر پخوا ډېر زیات سوي دي. جرم اوس د ټولو په منځ کښې یو عادي او مروج کار ګرځېدلی دی، او نېکمرغي (اصلاح) په ټولنه کښې د شرف یو هسې تش ادعا ده.

که چیري ته د دغه ډول خلکو سره په یو سیند کښې روان شې، نو هغوی به وایي چي ته احمق (غبي) یې، او که دي د هغوی مقاومت وکړ، نو وبه وایي چي ته لېونی، ملعون، بې عقل یا داسې یو انسان یې چي په هیڅ نه پوهېږي، په داسې حال کښې چي هغه (جرم کونکی) پخپله داسې انګېري چي په هر څه پوهېږي.
پوه سه چي ته باید تر نورو خلکو وړاندې لومړی خپل ځان راضي کړې؛ ځکه که دي خپل ځان پر نورو پسې مخکې کړ، نو دا چاره به په راتلونکو کلونو کښې ستا لپاره په یو لوی عذاب او نغمه بدله سي.
په هغو ورځو کښې چې حمد له خپلې کورنۍ څخه لیرې و، د الله شکر دی چي هر څه خلک په فلمونو کښې ویني، هغه داسې یو خیال ګڼي چي د منلو وړ نه وي؛ ځکه هغه څه چي ده په ریاض کښې لیدلي وو، هغه یې په یو بل شخص بدل کړی و، داسې یو څوک چي پوهېږي هغه څه چي موږ یې ګورو یو حقیقت دی او هیڅ درواغ پکښې نسته!
ابراهیم له کټ څخه راپاځېد، په داسې حال کښې چي بې خوبۍ (ارق) لا هم نه و پرېښی، له کټ څخه یو غوږ نیسونکی او بوږنوړی غږ راووت چي د هغه مېرمن یې له خوبه راویښه کړه، نو په مړاوي (کرار) غږ یې ترې وپوښتل:
«زما ګرانه، چیري ځې؟»
هغه هیڅ ونه ویل او د غسلخانې (حمېم) په لور روان سو ترڅو غسل وکړي، د اوبو څاڅکي پر ده باندې راوبهېدل، او هغه په هر څاڅکي کښې د هغو بې ګناه خلکو د خولې چغې احساسولې چي مرسته ترې غواړي او د هغو جرمونو په تحقیق کښې د کومک غوښتنه کوي چي د دوی پر یو نږدې کس باندې شوي دي، او له بلې خوا، هغې

یو داسې پخوانۍ یادونه راژوندۍ کړه چې د ده ژوند یې په بشپړه توګه بدل کړ او بیخي یې سرچپه کړ.
د هغه مېرمن پر دغه حالت پوهېدله چې وخت په وخت پر ده راغلی، نو کله چې به هغه له کټ څخه پاڅېدی او غسلخانې ته به لاړ، هغې به ورته پاک کالي چمتو کول ترڅو له راوتلو وروسته یې واغوندي.
هغه خپل دفتر ته لاړ، پر چوکۍ کښېناست او هغه دوسیه (فایل) یې راواخیست چې ډېر ځله یې لوستلی و؛ ترڅو د جرم ټول تفصیلات په پوره توګه حفظ کړي، او دغه عادت هغه مجبوراوه چې جرم او د قتل طریقه په خپل ذهن کښې مجسمه کړي، خو هغه څه چې ده هیڅکله نه وو تصور کړي، هغه د مجرمینو څېرې (مخونه) وو!
هو، هغوی مجرمین وو او یو مجرم نه و؛ ځکه جنایي شواهدو داسې ډېر ډولونه بوتلونه په هغه ځای کښې غونډ کړي وو چې ځینې یې د نارینو وو او ځینې نور یې بیا د ښځو وو!
ځینې وختونه زموږ نږدې کسان موږ ته دوکه راکوي، نو زموږ هیلې هغه وخت مړاوې کېږي کله چې موږ د هغوی په وړاندې د خپل ارزښت په کموالي پوه شو، نو هغوی هیڅ پروا نلري او یوازې د خپل غرض او مصلحت لپاره پوښتنه کوي.
د دغه ډول حالاتو سره مخ کېدل موږ مجبوروي چې د خپلو ملګرو په غوره کولو کښې ډېر پام وکړو، او دا پاملرنه د کبر له امله نه بلکې د ریښتیني او باوري ملګرتیا د ساتلو لپاره وي.
کله چې ستا سره د جرم د کشفولو لپاره کوم تار (سرخوځی) وي، نو په بېړه دا مه انګېره چې تا مجرم موندلی دی؛ ځکه ته به د وخت په تېرېدو سره داسې ډېر خپاره شوي تارونه ومومې چې پټ وو او یا درڅخه پټ ساتل شوي وو.
هغه له خپلې چوکۍ څخه راپاڅېد، پخلنځي (مطبخ) ته لاړ او د ځان لپاره یې چای (ناسته) او یو پیاله قهوه چمتو کړه؛ ابراهیم یوازې د قهوې شوقي نه و، بلکې په هغې مین و، ځکه هغه د داسې کسانو له جملې څخه و چې پر هر څه نیوکې کوي، خو وروسته الله جل جلاله هغه په خپل دغه غوره ملګري وپلټه (ازمویښت یې کړ).

دا د داسې يو لعنت غونډې دی چې پر ټولو راځي؛ نو کله چې ستا کوم شی خوښ نشي، نو چوپ پاتې کړه او په اړه يې هيڅ خبرې مه کوه.
هغه چای (ناسته) د ډوډۍ په ځانګړې لوښي (حافظه) کښې کېښوده، او په بل لاس يې د قهوې پياله ونيوله، بيا له خپل کور څخه بهر ووت او هر څه چې يې په لاس کښې وو، په موټر کښې يې کښېښودل او د موټر سلف (محرک) يې وواهه، بيا بېرته راغی ترڅو له خپل دفتر څخه ځينې شيان راواخلي او تر وتلو وړاندې يې دروازه بنده (قفله) کړه، او تر هغه وروسته خپل موټر ته ستون سو او په داسې حال کښې چې قهوه يې څښله، د فکرونو په ژور سمندر (دوامه) کښې ډوب سو.
«جرم ښکاره دی، خو دليل کمبود دی.»
«ابراهيم، ښه فکر وکړه؛ کله چې قانون د دغه تار ساتنه کوي، نو ته به څنګه په هغه پورې منګولې ولګوې؟!»
«فساد زموږ په درون کښې دی، خو تر داسې محقق بل هيڅوک خراب نه دی چې دوسيه ورسره وي، او مجرم بيا په ځمکه کښې فساد خپروي!»
هغه پياله په خپل ځانګړې ځای کښې کېښوده، د موټر سلف يې چالان کړ او د پوليسو د شعبې په لور روان سو؛ د فساد شعبې ته، د دغه ملعون لعنت لور ته! د دغه داسې خالي ځای په لور چې د ژوند له احساسه ليرې دی؛ د دغه ځای د فساد او د هغه د ننه کسانو د زړونو د سختوالي له امله.

هغه د کيلي ګانو يوې کڅوړې راوويستلې او د خپل دفتر کيلي يې په لاس کښې ونيوله، او محمد يې تر شا و، چې همدا اوس له خوبه راپاڅېدلی و او په خپل زړه کښې يې ابراهيم ته ښکنځل (کنځلې) کولې؛ ځکه هغه پوهېدی چې څه ډول خبرې اترې ورته په تمه دي. ابراهيم پر خپلې چوکۍ کښېناست، د ډوډۍ لوښی يې پر مېز کېښود، او د قهوې خالي پياله يې د وروستي غوړپ (رشفه) تر څښلو وروسته د کثافاتو په سطل کښې واچوله، او محمد ته يې په مسکا سره وکتل:
«تر ډېر فکر وروسته، زه په دې پوه شوم چې ژوند داسې يو ځای نه دی چې پکښې بې ګناه کسان وي؛ موږ ټول په يو نه يو ډول ګناهکار يو، او موږ نشو کولای چې خپل کارونه سم کړو او يا په بېړه وړاندې پوه شو؛ ځکه موږ خپلې تېروتنې نه حسابوو،

نه یې شمېرو او نه هم اعتراف وربانديې کوو، خو هغه څه چې موږ پرې نه پوهېږو دا دي چې هره تېروتنه چې موږ یې کوو، زموږ په درون کښې یو داسې شیطان جوړوي چې له قانون څخه بهر وي، او کله چې هیڅوک ستا د کارونو حساب ونکړي، نو ته پخپله د داسې چا لټون کوې چې ستا حساب وکړي؛ ترڅو د هغې عجیبه خوند (لذت) احساس کړې چې شیطانان په خپلو منځونو کښې پرې سیالي کوي!»
محمد دا ځل په لوړ غږ ساه کښنه کړه (آه یې وایست) او ویې ویل:
«لعنت دي پر تا وي اې ابراهیم! ما ستا له امله له دغه کاره کرکه پیل کړې ده، او د دغه ژوند په وجه چې ماته هره ورځ پکښې درسونه راکول کیږي. زه ستا په څنګ کښې کښېناستل نشم زغملای؛ د هغې ملعونې فلسفې له کبله چې ستا له ژبې څخه راوځي، باید د دغه درسونو له راکولو څخه لاس واخلې، هیله کوم بس کړه، زارۍ درته کوم بس کړه.»
ابراهیم په زوره وخندل، او په خباثت سره یې ځواب ورکړ:
«ایا ته پوهېږې چې ما خپل د زړه ټول براس (هر څه چې په زړه کښې مې وو) راوویست؟ ژوند همداسې دی زما ملګریه، کله چې ته داسې یو شی ومومې چې خپله غوسه پکښې خالي کړې، نو په پوره راحت سره ساه اخلې.»
محمد نږدې وو چې له خپلې چوکۍ څخه راپاڅیږي او بهر ووځي، خو ابراهیم په یوه جمله سره هغه ودرواوه او ویې ویل:
«مجرم مې لا پخوا پېژندلی دی، خو زه یوازې له سفره د هغه بېرته راګرځېدو ته په تمه یم!»
محمد ورته راوګرځېد، په داسې حال کښې چې غوسه یې ورکه سوې وه، او ویې ویل:
«او مجرم څوک دی؟!»
«هغه زنګ وهونکی (متصل)!
محمد د هغه له ځواب څخه هکپک (شاک) سو: «ایا ته پر حمد باندې شک لرې؟!»
«زه شک نه لرم، زه یقین لرم.»
«خو ولې خپل ځان ته لاره نه لټوې او د چارواکو (سلطات) سره اړیکه نه نیسې؛

ترخو کله چي حمد له خپل سفره راستانه سي، هغه ونيسي؟»
«ايا ته داسې انګېرې چي سپي له خپلو تېروتنو څخه درس اخلي؟
وګوره زما ملګريه؛ حمد او د هغه پلار ډېرې اړيکې (واسطې) لري، او موږ به هيڅ ګټه ونکړو کله چي هغه په هوايی ډګر کښي ونيسو؛ ځکه هغه به له دغه کاره داسې په اسانۍ سره ووزي لکه له اوړو څخه چي وېښته راخيستل کيږي، خو موږ غواړو هغه په داسې حال کښي ونيسو چي هغه يو بې مانا (تافه) جرم سرته رسوي، او بيا د جرم په اړه تحقيق وشي او د ګوتو نښې سره ورته سي، په دغه شېبه کښي به زموږ لپاره يو پوره او بشپړ جرم چمتو سي.»
«بس کړه، ايا تا خپل ځان له سپيو سره تشبيه کړ؟!»
هغه خپله خندا ډب کړه، او بيا يې خبره پوره کړه: «زه ستا سره همغږی نه يم، ايا ستا سره پر مړيو باندې د حمد د ګوتو کومه نښه شته؟»
ابراهيم خپل لاس د مېز وروستي دراز (کشوه) ته ور اوږد کړ او په کيلي سره يې خلاص کړ، بيا يې يو شين رنګه دوسيه (فايل) راوباسه چي د ننه پکښي يو شفاف کځوړه او ځينې معلومات وو:
«کله چي دي کومه لاره خلاصه ونه موندله، نو ټولې لارې بندې کړه ترڅو د هغې له منځه تېر شې.»
«زه په تا نه پوهېږم، ته ډېر بدل شوی يې، ايا ته ښه يې؟ ايا لږ دي ارامي (راحت) ترلاسه کړې ده؟»
«د محقق لپاره هيڅ ارامي نسته مګر هغه وخت چي خپله قضيه حل کړي، ته بايد د مجرم په څېر فکر وکړې ترڅو يو مجرم ونيسې، ما يو ځل د مجرمينو د فلسفې په اړه لوستلي وو.»
محمد په لوړ غږ چغه کړه، په داسې حال کښي چي زغم يې پای ته رسېدلی و:
«بس کړه بس کړه اې ابراهيم، هر څه چي کوې هغه بند کړه، زه تاته دا مشوره نه درکوم چي دا لاره پوره کړې، بلکې مشوره درکوم چي دا قضيه پرېږدې. پرېږده چي هغه غوړ (چاغ) احمق احمد دا قضيه په لاس کښي واخلي او هغه به په لومړۍ ورځ پکښي ناکامه سي، او يا يې هغه سپين ږيري ضاري ته وسپاره چي ډېر ژر تقاعد

کیږي، دا د هغه لپاره د ناکامۍ یو داسې نښه وګرځوه چې پر ده باندې حساب سي؛ ځکه هغه د خپل مسلک په دغه وروستۍ موده کښې هیڅ یو کار سرته نه دی رسولی.»
«ایا زما صفت دي هېر سو؟ زه به د حمد د یوې داسې خطا (ښوېدنې) له لټون څخه لاس وانخلم چې په هغې یې بندي کړم، او د دغه بېول سړي پر ضد د داسې یو شي موندل ګران نه دي چې هغه ملامت کړي، او دا خو یوازې یوه لنډه موده ده چې هغه به په بندي خانه (زندان) کښې ژاړي او خپل پلار ته به زارۍ کوي چې را ویې باسي.»

«امر کونکی (قائد) به دي پرې نږدي چې دا تحقیق پوره کړې، کله چې هغه خبر سي چې ته تر کوم ځایه رسېدلی یې.»
ابراهیم وخندل او ویې ویل: «د کوم امر کونکي په اړه خبرې کوې؟»
محمد ور نږدې سو او ویې ویل: «ته هغه پېژنې، او پوهېږې چې شیطانان هغه وخت راځي کله چې یې ته رایاد کړې!»
«په دې شعبه کښې به یو شیطان هم پاتې نشي، بهر ووځه او وګوره چې په شعبه کښې څو کسان پاتې دي.»
دا خبره یې په پوره باور سره وکړه چې د محمد زړه یې ولړزاوه، هغه په بېړه راپاڅېد او دروازه یې خلاصه کړه، نو ویې لیدل چې د امنیت نیمایي کسان خپل شیان (کڅوړې) لېږدوي، او د هغوی رتبې، نښانونه او وسلې ترې اخیستل سوې دي، او په دغه کسانو کښې د شعبې رئیس او د پخوانۍ شعبې رئیس هم شامل وو.
یو غټ او اوږه ور (بر اېښی) سړی د محمد په لور راغی او د هغه له هیبته یې وویل:
«ایا ته د ابراهیم مرستیال یې؟»
محمد د هغه سړي د غږ له هیبته په لړزه کښې وویل:
«هو هو، زما ښاغلیه.»
محمد دهغو نښانو ته وکتل چې د هغه پر دریشۍ (کالیو) باندې وې، او پوه سو چې هغه داسې یو مشر دی چې باید پوځي سلامي ورته وړاندې کړي، او تر هغه وروسته یې له شاته یو غږ واورېد چې د ابراهیم غږ و:

«ژوند اوس داسې شوی دی چې یو څارونکی (رقیب) بل څارونکي ته اړتیا لري، او یو داسې جدي سړی غواړي چې زړه سواندي (رحم) ونلري؛ ترڅو ټول پر سمه او مستقیمه لاره روان سي.»
بیا یې څو ځله د محمد پر اوږه باندې لاس ووهه چې د هغه بدن له خولو لوند سو، او داسې احساس یې وکړ لکه وینه چې یې له وېرې په رګونو کښې وچه سوې وي، او په خپل زړه کښې یې وویل:
«ایا هغه وشړل (برطرف یې کړل)؟»
«ایا هغه پخپله په شعبه کښې د امنیت د دغه نیمایي کسانو د شړلو علت دی؟!
«دا ملعون د څه شي اراده لري؟

یوولسم څپرکی (الفصل الحادي عشر)
«ایا هغه ښه دی؟»
خلود دا خبره په داسې حال کښې وکړه چې هغه بندې دروازې ته یې کتل، وروسته تر هغه چې د ډاکټرې په کلینیک کښې یې زړه د خطر احساس وکړ. هغې په دغه موده کښې د دروازې د خلاصولو هڅه کوله خو هغه بنده (قفله) وه، نو د استقبالیې موظفې ته ورغله، خو هغه یې هم پیدا نکړه او لکه بېخي چې تبخیر (اوبه) سوې وي.
هغې له دننه څخه هیڅ غږ ونه اورېد، خو په خپلو ګوتو کښې یې د داسې یو خطر احساس کاوه لکه د یوې مور زړه چې د خپل یوازیني زوی تر زخمي کېدو وړاندې د خطر احساس کوي. هغې پر دروازه باندې ډېر زیات سوکونه ووهل ترڅو چې خلاصه سوه، او په پوره سرعت سره د ننه ننوته ترڅو عبدالله ولاړ وګوري، او ډاکټره پر خپلې چوکۍ کښېناسته او خلود ته یې چې په وېره کښې وه، وموسل او ویې وویل:
«ایا هغه ښه دی؟»
نو هغې په خپل سر د هو اشاره وکړه او ویې ویل:
«تاسو کولای شئ له ده څخه پوښتنه وکړئ.»
هغې عبدالله ته وکتل خو هغه ترې پوښتنه ونکړه، او هغه ورته راوګرځېد او د دواړو سترګې سره واوښتې، او د ډاکټرې په کوټه کښې چوپتیا خپره سوه، خو ډاکټرې د

@Shuhab09

هغوی چوپتیا په خپلو لاسونو د چکچکو (بکۍ) په وهلو ور غوځه کړه، نو عبدالله له کوټې څخه ووت او خلود يې تر شا پرېښوده چې شاته يې ورته کتل. خلود ولیدله چې ډاکټرې خپل لاس ور اوږد کړ ترڅو هغې ته هم د وتلو او د هغه پسې د تلو اشاره وکړي، نو هغې په منډه د هغه تر شا لاره خو هغه يې پیدا نکړ، د وتلو دروازې ته يې وکتل چې د بنده کېدو په حال کښې وه، نو پوه سوه چې هغه وتلی دی او د هغې انتظار يې نه دی کړی. هغه په منډه د دروازې په لور لاړه او په لېړلو سره بهر ووته، بیا يې مخې ته وکتل په داسې حال کښې چې انګېرل يې هغه به وګوري، خو هغه يې ونه لید. په دغه وخت کښې ډرېور ور نږدې سو او په حیرانتیا يې ورته وویل:

«ایا ښاغلی عبدالله ښه دی؟ ما هغه ولید چې په منډه ووت، او ما ورته غږ کړ چې راشي او کښېني، خو هغه خورا لیرې لاړ.»

«هغه چیري لاړ؟ په کوم لور کښې؟»

ډرېور هغې لارې ته اشاره وکړه چې عبدالله پرې تللی و، نو هغې پدې وېره چې هسې نه کوم شی ورته پېښ سي، په پوره چټکۍ سره منډه کړه. تر لږ پرمختګ وروسته، هغې یو تیاره دهلېز وموند او د داسې یو حرکت غږ يې واورېد چې نږدې کېدی، هغه ور وړاندې سوه څکه انګېرل يې چې هغه هلته دی، خو ناڅاپه د کثافاتو له منځه د یوې تورې پېشو په راوتلو سره حیرانه (ووېراېدله) سوه، نو په بېړه د لوی سړک (عام شارع) په لور وتښتېده. د هغې د زړه درزا خورا ګړندۍ سوې وه او داسې احساس يې کاوه چې عبدالله دلته نشته، خو...

د هغه د عطر بوی چې د ده ځانګړتیا وه، په ځای کښې خپور و، هغې خپل ځان په لټون کښې نور ستړی نکړ او پرېکړه يې وکړه چې بېرته د ډرېور لور ته ور وګرځي. ډرېور ورته په تمه و، د هغې په لور ور وړاندې سو، سر يې ورته ټيټ کړ او ويې ویل:

«ایا هغه دي پیدا کړ، زما مېرمنې؟»

هغې په خپل سر د نه اشاره وکړه او د کلینیک د دروازې په لور يې وکتل، نو د عبدالله په راوتلو سره هکپکه سوه، ډرېور د هغه په لور ورغی او په وېرېدلي غږ يې ورته وویل:

«ښاغلیه، چیري وې؟! ما خو ولیدلې چې له دې ځایه ووتلې، نو دا څنګه؟!»
عبدالله د خپلې زنې په ګرولو پیل وکړ او په اضطراب (تشویش) سره یې وویل:
«نه، زه ورک شوی نه وم، او له کلینیک څخه بېخي نه یم وتلی؛ زه بل لور ته لاړم او بیا بېرته هغې ډاکټرې ته ورغلم چې د وتلو لاره یې راته وښودله.»
هغه خپلې سترګې له ډرېور څخه واړولې او خلود ته یې وکتل چې له لیرې یې ورته کتل، او د هغې له مخ څخه د خولو څاڅکي بهېدل، نو هغه ورغی، د هغې لاس یې ونیو او په موټر کښې یې کښېنوله او پخپله هم د هغې په څنګ کښې کښېناست.
ډرېور د موټر د دروازې په لور په منډه ورغی او خلاصه یې کړه، بیا په پوره اضطراب سره ور ټیټ سو او موټر ته پورته سو، خو سر یې د موټر له غاړې سره وجنګېد، ده هیڅ غبرګون ونه ښود، دروازه یې بنده کړه او بیا یې له عبدالله څخه وپوښتل: «کوم لور ته...؟»
عبدالله هغه پرې نښود چې خپله پوښتنه پوره کړي، او په داسې حال کښې چې د خلود سترګو ته یې کتل، ویې ویل:
«د هوټل په لور.»
په کوټې کښې د هغوی سفر پای ته ورسېد، داسې یو سفر چې پکښې د یادولو وړ هیڅ کوم نوی شی پېښ نشو، او تر هغه وروسته بېرته الاحساء ته راستانه شول. د عبدالله مور په هوایی ډګر کښې د هغوی هرکلي ته ولاړه وه او مخکې تر دې چې خپل زوی په غېږ کښې ونیسي، خلود یې غېږ ته کړه او ویې ویل:
«زه تاته تر خپل زوی هم ډېره مشتاقه سوې وم.»
خپل زوی ته یې وکتل او ورته وموسېده، او بیا یې د هغه د وېښتانو د یوې څېڼې په ښورولو پیل وکړ او تر هغه وروسته یې هغه هم په غېږ کښې ونیوه. مور پدې ډېره خوشحاله سوه چې عبدالله دا دفتعه د هغې د لیرې کولو هڅه ونکړه، او دا یې هم تر پامه شوه چې د هغه د سر ښورول (عادت) اوس بېخي درېدلي دي او مخ یې خورا روښانه او ځلېدونکی شوی و.

هغې د خپل زوی او خلود لاسونه په خپلو لاسونو کښې ونیول او په هوایی ډګر کښې د وتلو د دروازې په لور روانه سوه، په داسې حال کښې چې له هغوی څخه یې

@Shuhab09

پوښتنه کوله:
«ما ته ووایاست چې هلته په کوټې کښې مو څه وکړل؟»
خلود ته یې وکتل او ویې ویل: «ایا خوشحاله تېره سوه؟»
خلود په خپل سر د هو اشاره وکړه او ویې ویل: «هو، دا لومړی ځل و چي زه په الوتکه کښې کښېناستم، او دا زما لپاره خورا وېروونکې تجربه وه!»
عبدالله وویل: «ته به ډېر ژر د الوتکې پر کښېناستلو باندې عادت شې.»
مور یې په پوره حیرانتیا او سرعت سره د هغه په لور ور غاړې سوه؛ ځکه د هغې زوی دا خبره په پوره ډول وکړه، په داسې حال کښې چي هېڅکله یې پخوا د عبدالله څخه داسې روانې خبرې نه وې اورېدلې.
هغوی په موټر کښې کښېناستل، او مور پرېکړه وکړه چي د خلود سره د هغه موضوع په باره کښې خبرې وکړي چي زوی یې (عبدالله) غوښتله:
«خلود، ته خو پوهېږې چي ته څنګه زما زوی ته نږدې سوې یې، او هغه هم تاته نږدې شوی دی، او زه په پوره ریښتینولۍ سره نه غواړم داسې یوه ستورې چي زما څخه تښتي، همداسې پرېږدم مخکې تر دې چي هغه د سپوږمۍ څخه هم نږدې کړم.»
خلود د مور په مطلب باندې سم ونه پوهېده، خو د هغې خبره یې ور پرې نکړه:
«په لومړۍ ورځ چي مې خپل زوی په روغتون کښې وموند، هغه تاته په پوره مینه او خوښۍ سره کتل، او له ما څخه یې داسې یو شی غوښتی و چي زما لپاره ستا تر لیدلو وروسته د هغه ردول بیخي ناممکن وو.»
«یا تروري (خاله)، زه ستا په خبره نه پوهېږم، هیله کوم د موضوع اصلي خبرې ته راشئ.»
د عبدالله مور وموسېده او په خورا لنډه توګه یې ورته وویل:
«زه غواړم چي ته زما د زوی عبدالله مېرمن (ښځه) شې، او د دې موضوع په باره کښې د فکر کولو لپاره دوې ورځې وخت لرې. ایا همغږې یو؟»
خلود په سخت اضطراب (تشویش) سره هغې ته وکتل، او په ګېډه (نس) کښې یې داسې یو سخت درد او پېچ موندل پیل کړل چي سخت یې دردوله، هغې خپل لاسونه پر خپلې ګېډې کښېښودل او کښته یې وکتل چي وینې ترې بهېدلې، نو د

سخت شرم احساس یې وکړ او هیڅ یې ونه ویل.
مور دا صحنه ولیدله او خلود یې پټه کړه، او بیا یې له ډېرېور څخه وغوښتل چې په پوره سرعت سره د کور په لور لاړ سي، او په همدې شېبه کښې یې خپلې لور ته د پېغام (مسج) له لارې زنګ وواهه:
«جود»
هغې په پیل کښې ځواب ورنکړ.
«جود، په بېړه ځواب راکړه!»
«هو موره، څه غواړې؟»
«ایا ستا په غسلخانه کښې روغتیایي اوتۍ (کوټ د میاشتني عادت پېډ) شته؟»
«هو شته، خو د څه لپاره؟!»
«یو دانه خپلې تر ټولو نږدې خادمې (وینځې) ته ورکړه، او ورته ووایه چې د خلود په کوټه کښې یې کښېږدي.»
«هههه، ایا هغه بدوۍ (کوچیانۍ) هم زموږ غوندي انسان ده؟!»
«دا بې مانا خبرې پرېږده، هسې نه چې ستا ورور حمد خبر کړم او هغه دې سخته پښېمانه کړي!!»
«سمه ده، سمه ده.»
هغې خپل ټلیفون پرېښود او ویې لیدل چې د غټې دروازې مخې ته دي او د خلاصېدو انتظار باسي، او خلود لا هم خپله ګېډه په کلکه نیولې وه، او عبدالله خبرې کولې او د هغوی دواړو پام ورته نه و. دروازه خلاصه سوه، ډرېور د ننه ننوتی او موټر یې د کور د دروازې څنګ ته ودرواوه، بیا خلود کښته سوه او شاته یې مور وه چې د هغې لاس یې ونیو او خپل لاس یې د هغې پر شا کښېښود، او هغې په پوره کرارۍ سره خپلې کوټې ته پورته کېدل پیل کړل.
خلود د شپې په نیمایي کښې په خپل کټ کښې اوښتې راواوښتې، او د هغې ټول فکرونه پر دغه شپه باندې څرخېدل چې سخت یې شرمنده کړې وه او په ټول ژوند کښې به یې هېره نکړي، هغه هکپکه (صدمه شوې) وه چې میاشتنی عادت (حیض) یې د خپل طبیعي وخت څخه یو لاره مخکې راغلی و، خو داسې ښکارېده چې دغه

سخت تشویش او اضطراب د دغه کار علت و چي وخت یې مخکې سي او تر خپل وخت وړاندې راشي. هغې خپلې سترګې خلاصې کړې او د خپلې کوټې چت ته یې وکتل، نو یو داسې شی یې ولید چي حیرانه یې کړه؛ هلته یو سور رنګه رڼا وه، هغې ښه ځیر سوه او پوه سوه چي هغه یو توری (حرف) دی، خو په مانا یې نه پوهېده.
پر هغې باندې بېرته هماغه عجیبه احساس راغی چي هره دفتعه په دغه کور کښي، او په ځانګړې توګه په خپلې کوټې کښي ورته پېښېدی، او هغه د سختې او بې کچې تندې احساس و!
هغې په خپل زړه کښي تمه درلوده چي هغه څه چي په تېرې شپه کښي وړباندې پېښ سوي وو بېرته تکرار نشي او دا ځل پېښ نشي، نو په سترې بدن راپاڅېده او د مېز په لور روانه سوه چي د اوبو بوتلونه وړباندې ایښي وو، لومړی بوتل یې خلاص کړ او په سختې تندې سره یې وڅښه، بیا یې دوهم او درېیم بوتل هم خلاص کړ، او وروسته یې چت ته وکتل نو ویې لیدل چي هغه رڼا خورا مړه او کمزورې سوې وه، او هغه توری (حرف) هم نږدې بیخي ورک شوی و.

پر هغې باندې یو بل عجیبه احساس راغی چي باید نورې اوبو هم وڅښي، او په رښتیا سره یې په ښلو پیل وکړ او په خپله کوټه کښي یې د اوبو نیمایي بوتلونه خلاص او خلاص کړل، او پر کټ کښېناسته او تر څو ثانیو وروسته یې د خپلې کوټې پر دروازه باندې یو داسې سخت ټکټک واورېد چي سخت یې ووېروله او پرته له فکره یې مجبور کړه چي له خپل ځایه راپاڅېږي او دروازه خلاصه کړي ترڅو جود ولاړه وګوري چي په غوسه ناکو او تکو سرو سترګو ورته ګوري، بیا جود کوټې ته ننوته، چت ته یې وکتل او په غوسه یې وویل:
«تاسو څنګه وکولای شول زما پیروان (تابعین) لیرې کړئ؟!»
خلود په سخت اضطراب کښي په داسې حال کښي چي لاسونه یې په عجیبه توګه لړزېدل، ځواب ورکړ:
«جود، زه ستا په خبرو بیخي نه پوهېږم، ته د څه شي په اړه خبرې کوې؟!»
جود د هغې وېرېدلې خلود په لور ور غاړې سوه او ورته ویې وویل:
«ایا ته کومه جادوګره (ساحره) یې؟!»

«آآآ... زه؟! نه، بیخي، زه نه کومه جادوګره یم او نه د دغه ډول موضوعاتو سره کوم تړون او رابطه لرم!!»
جود د خلود لاس ولید چي سخت لړزېدی، نو په هغه څه پوه سوه چي روان وو او په خباثت (بدرنګۍ) سره وموسېده، بیا د دروازې په لور روانه سوه او د خلود له کوټې څخه بې له مخه ښې (خدای پامانۍ) ووته، او خلود په خپل ځای کښي کنګل (بې حرکته) پاتې سوې وه.
نه پوهېده چي څه وکړي؛ ځکه هغې له عبدالله سره د تماس او خبرو اترو کومه طریقه نه پېژندله چي د پېښو حالاتو څخه یې خبر کړي، او نه یې غوښتل چي په راتلونکو دوو ورځو کښي ورسره وګوري، په داسې حال کښي چي دا د هغه د مور غوښتنه وه. هغې دروازې ته کتل او په تمه وه چي څوک به راشي؛ چي ناڅاپه یې د رانږدې کېدونکو ګامونو یو خورا غښتلی غږ واورېد ترڅو پوه سي دغه کس څوک دی چي د هغه درنو ګامونو هغې ته سخت تشویش او اضطراب ورکړی و. تر څو ثانیو وېرې او تمې وروسته، خادمه (وینځه) د خلود د کوټې د دروازې مخې ته ودرېده او په حیرانتیا سره یې له خلود څخه وپوښتل، په داسې حال کښي چي د خلود پر مخ باندې د وېرې نښې ښکاره وې:
«زما مېرمنې، ایا ته ښه یې؟»
«زه داسې احساس نه کوم چي ګواکې ښه یم، ایا زه په رښتیا ښه یم؟! زه به څنګه تاته د داسې یو شي په باره کښي ځواب درکړم چي پخپله پرې خبره نه یم؟! د دغه کور وېرونکې چوپتیا، او د دغه ګامونو د غږ اورېدل چي په زړه کښي ترهه او وېره اچوي، او د دروازې داسې سخت ټکونه چي ستا ستونی په یو عجیبه ډول وچوي! زه نه پوهېږم، ایا زه ښه یم؟! ایا زه ښه یم؟!»
خادمه ور وړاندې سوه، د خلود اوږه یې ونیوله او هغه یې کټ (سریز) ته بوتله او ورته ویې ویل:
«زما مېرمنې، ته ښه یې. اندېښنه مه کوه؛ زه هم یو وخت ستا غوندي وم کله چي دلته د کار لپاره راغلم، او د داسې ډېرو وېروونکو شیبو سره مخ سوې وم.»
«خو عبدالله چیري دی؟! مور ولې هغه وخت چي په سختو او حساسو شیبو کښي

یو چا ته اړتیا لرو، له هغه څخه لیرې کېږو یا زموږ ترمنځ داسې یو دېوال (حاجز) پیدا کیږي چي زموږ ترمنځ جلاوالی راولي؟! ایا ژوند غواړي موږ ته کوم درس راکړي؟»

خلود خپلې پښې پر کټ باندې وغځولې او خادمې برښتن (لحاف) پرې کښېکاږله او د هغې د غاړې څنګ ته یې ودروله او ویې وویل:

«د خوب وخت راغلی دی.»

خادمې دا خبره په خورا مړاوي غږ وکړه؛ ترڅو هغه په یو جادویي انداز سره خوب ته لاړه سي، او د هغې د غږ د اهنګ سره سم راپاڅېده:

«او اوس د ویښېدو وخت دی.»

هغې خپلې سترګې خلاصې کړې، د کوټې چت ته یې وکتل او په پوره سرعت سره له ځایه راپاڅېده، شاوخوا ته یې وکتل خو سدنې (خادمه) یې په څنګ کښې ونه لیدله، خو د هغې غږ لا هم د هغې په مغز کښې انګازې کولې: «د ویښېدو وخت دی.» برښتن یې لیرې کړه او له کټ څخه راپاڅېده، د لمر وړانګې کوټې ته رانښوتلې وې، نو هغې ته یې داسې یو نوې انرژي او نشاط ورکړ چي د خپل کټ په برابرولو او د خپلو ورځنیو کارونو او د کوټې په پاکولو باندې پیل وکړي.

د کټ پر غاړه کښېناسته او د تېرې شپې د پېښو په اړه یې فکر کاوه، خو د سدنې (خادمې) رانښوتلو د هغې د فکرونو لړۍ ور پرې کړه؛ هغې په یو متوسط کاسه (غالي) کښې خوراک راوړی و او پر مېز یې کېښود، بیا د هغې مخې ته ودرېده او ویې ویل:

«مېرمنې، سهار دې په خیر؛ ما د ښاغلي عبدالله په غوښتنه ستا لپاره د سهار چای (ناسته) چمتو کړې ده، او هغه ماته وویل چي هغه غواړي ته د هغه تر ټولو خوښېدونکی خوراک چي ما ورته پخلی کړی و، وڅکې.»

خلود راپورته سوه په داسې حال کښې چي مسکا یې له مخه نه ورکه کېدله، او د زړه درزا یې له مینې او شوقه ګړندۍ سوې وه، سدنې هغې ته د خوراکونو د ډولونو په باره کښې معلومات ورکول پیل کړل، او یوې کاسې ته یې اشاره وکړه او ویې ویل:

«مشرې جود ماته امر کړی و چې ستا لپاره دغه خوراک پخ کړم، او زه دا خبره درڅخه نه پټوم چې د دغه خوراک ترکیب (نسخه) خورا عجیبه وه، خو ما چمتو کړ، او هغې له ما څخه غوښتي وو چې لږ تر لږه برخه یې ستا لپاره کښېږدم، او لږ غوندي ورته واچوم.»
خلود په حیرانتیا سره وپوښتل:
«ما د شپې په نیمایي کښي د جود له لوري ځینې عجیبه حرکتونه او کارونه تر سترګو کړل، او زه بیخي نه پوهېږم چې هغه څه غواړي!»
خادمې وویل: «اندېښنه مه کوه، زه په هغو کارونو باندې عادت سوې یم چې هغه یې کوي، او ته به هم ډېر ژرورباندې عادت شې، نو ځان ته تشویش مه ورکوه.»
خادمې د هغې د کوټې هغې هینداره (شاشې/تلویزیون) ته وکتل چې هیڅکله نه وه چالان سوې، یو بټن (تڼۍ) یې کښېکاږله نو شاشې په کار پیل وکړ، او هغه یو خبري چینل و، بیا یې د ریموټ کنټرول الې (جهاز) راوباسله او د خلود پر کټ یې کښېښوده او ورته ویې وویل:
«دا ریموټ دی، که غواړې داسې څه وګورې چې ستا وخت پکښي تېر سي او ساعت دې ورسره تېر سي...»
خادمه بهر ووته او دروازه یې تر شا بنده کړه...

دولسم څپرکی (الفصل الثاني عشر)
د عبدالله کوټه چېرې چې ارامي او د شیانو ترتیب هغه ښکلي شیان وو چې هغه یې ممیز کاوه، خو دا ځل په کوټه کښي د هغه د دورانونو (ګرځېدلو) له امله په نیمایي شپه کښي په یو غېر عادي بڼه پوره نشول؛ وروسته تر هغه چې د هغې خور جود د خلود د کوټې دروازه وټکوله. هغه د هغې د کوټې څارنه کوله او د هغې راوتلو ته په تمه و؛ ترڅو هغه وګوري او خپل هغه شوق ارامه کړي چې ناڅاپه پر ده باندې راغلی و. که څه هم هغه د خپلې مور سره لوظ کړی و چې په راتلونکو دوو ورځو کښي به ورسره نه ګوري، خو د خلود په کوټه کښي د جود د ناستې موده ډېره اوږده نشوه او هغه بهر ووته، او په دغه شېبه کښي عبدالله د هغه منظرې له امله د سختې وېرې او ترهې احساس وکړ کله چې یې د هغې غږ واورېد چې په یوازې ځان یې خبرې کولې،

او هغه د هغې تر شا و:

«زه غوارم پوه شم چې هغه شیطان چې زما د کوټې د څارنې مسؤل و، څنګه وسوځېد؟!»

هغه د دېوال تر شا پټ سو، او د هغې لوړ غږ د لیرې څخه اورېدل کېدی، خو هغه ناڅاپه د یو داسې عجیب شي سره مخ سو!

«مطلب دي څوک دی؟ هغه اوس یوازې زما خبرې اوري! اندېښنه مه کوه؛ دا هسې یو لېونی دی، دا زما لپاره لومړۍ تجربه وه...»

بیا هغې په خباثت (بدرنګۍ) سره وخندل...

او ناڅاپه ودرېد او پرېکړه یې وکړه چې خپلې کوټې ته لاړ شي، او د هغه خطر په اړه یې هیڅ فکر ونکړ چې د هغه داسې یو شي له لوري ورته په تمه و چې لږ وروسته ورته پېښېدونکی و!

د خپلې کوټې د دروازې لاستی یې په قوت سره ونیو او خلاصه یې کړه، او په پوره سرعت سره په زینو کښې پورته کتنۍ طبقې (دوهم منزل) ته لاړ چې د جود کوټه پکښې وه، او په خپل ذهن کښې یې هماغه جمله تکرارېدله چې: «دا زما لپاره لومړۍ تجربه وه!»

د خپلې خور د کوټې دروازې ته ورسېد، او بې له دې چې دروازه وټکوي، هغه یې په پوره زور سره خلاصه کړه او په داسې حال کښې د ننه ننوتی چې خپلې ساه ګانې یې ډب کړې ښکاره کېدې؛ ترڅو داسې یو خورا وېروونکی منظره وګوري چې سخت یې ترهه ور واچوله؛ د هغې کوټه په بشپړه توګه په سور رنګ بدله سوې وه، او پر چت او دېوالونو باندې ډېر عجیب او غریب توري (حروف) کیندل شوي وو. هغه په پوره احتیاط سره د هغې د کټ (سریز) په لور ورغی او د هغې د کټ تر شا یې د هغې بدن ولید، برستن (لحاف) یې په لاس کښې ونیوله او هغه یې پورته کړه، خو کټ بېخي خالي و!

هېم (غسلخانې) څخه یې د ځینو پټو غږونو (پسپسکو) غږ واورېد، نو د هغې لور ته ورغی او خپل غوږ یې ورته نږدې کړ ترڅو د خپلې خور غږ واوري چې عجیبې او نامفهومه کلمې یې له خولې ایستلې چې دی ورباندې پوه نشو، نو هغه یې په ببړه

پرېښوده وروسته تر هغه چي د هغې د سختې تودوخې له امله يې بدن وسوځېدی.
د دروازې لاستی يې په لاس کښي ونيو، او په درون کښي يې غوسه په سختۍ سره غوټه کېدله، برېستن يې په لاس کښي ونيوله او هغه يې له ځايه راواخيستله ترڅو دروازه خلاصه کړې مخکې تر دې چي د هغې تودوخه هغه وسوځوي،
نو د هغه مخې ته د پېشوګانو مړې راغلل چي له حوض څخه يې وينه بهېدله، او د هغې اينې (هينداري) د هغه حيرانتيا نوره هم زياته کړه چي تصوير يې نه غبرګاوه (عکس نه پکښي ښکارېدی)، بلکې د يوې داسې دروازې په څېر وه چي د ننه پکښي يوه ښځه ښکارېده چي سپين وېښتان يې په هوا کښي بادېدل. د هغې په څنګ کښي يې خورا غټ او واړه عجيب جسدونه وليدل چي له سرونو څخه يې ښکرونه راوتلي وو، عبدالله په زور سره سا واخيستله، نو داسې يو ناپاک او بد بوی يې حس کړ چي سا يې ور بنده کړه او نږدې و چي قی (ګرځول) وکړي، خو هغه په پوره سرعت له غسلخانې (حمېم) څخه بهر ووت. د لارې په نيمايي کښي پر ځمکه راولوېد او يو داسې مړاوی او خپګان لړونکی ناره يې له خولې ووته، پټ غړونه (پسپسکی) بند شول، او د عبدالله د زړه درزا نږدې وه چي ودرېږي، خو هغه خپل ټول قوت راټول کړ ترڅو له دغه وېروونکي ځای څخه په پوره چټکۍ سره وتښتي.
هغه له خپل ځای څخه راپاڅېد، په داسې حال کښي چي وينو يې لاسونه او کالي لړلي وو، له غسلخانې بهر ووت او شاته يې وکتل نو خپله خور يې وليدله چي له اينې څخه راوتلې وه، او په خپلو لاسونو او پښو يې داسې حرکتونه کول چي هغه يې سخت ووېراوه؛ د هغې سپينو وېښتانو د هغې د مخ ټولې نښې پټې کړې وې، او له وېښتانو څخه يې ځينې وينه څڅېدله، هغه په پوره سرعت له غسلخانې څخه را ووته او خپل ورور ته يې وکتل چي په دغه وخت کښي د سپيو غوندي ساه لنډی وه، او د کوټې فضا خورا توده سوه. عبدالله د سا بندۍ (خفګان) احساس وکړ، شاته يې وکتل او د دروازې په لور يې منډه کړه، خو دروازه پخپله په سرعت سره بنده سوه.

هغه خپلې خور ته وکتل چي وينې ترې څڅېدلې، او هغې د خورا لوړ سرعت او حرکت سره په منډه پيل وکړ، او پر ځمکه راولوېده او بيا د جسدونو د دغه غونډې له امله پورته په هوا کښي والوته، د هغې د ساه لنډۍ وېروونکی غږ خورا لوړ و، او د

هغوی د دوارِو مخونو ترمنځ یوازې د یو ویښته هومره فاصله پاتې سوه، نو هغه پر ځمکه راولوېده او د جود ځینې نارې د عبدالله پر خوله باندې ولوېدې، او د هغې د لیرې کولو هڅه یې کوله، خو لاسونه یې داسې کلک ترل شوي وو چې د خلاصېدو نه وو. په دغه وخت کښي هغه په خپل بدن کښي د داسې سخت او تېز درد احساس وکړ چې سر یې په سختۍ سره وښورېد، د جود سترګې پراخې سوې او خپل بدن یې پورته کړ، دروازه په زور سره خلاصه سوه او جود د دروازې په لور وکتل، نو هلته خلود ولاړه وه چې ویښتان یې په هوا کښي بادېدل، او سترګې یې تکې سپینې سوې وې، او په یو خارق العاده سرعت سره د جود په لور ورغله او په خپل لاس یې د هغې پر مخ یو سخت څپېړه (سوک) وواهه ترڅو هغه له ده څخه لیرې کړي. هغې د عبدالله بدن ته وکتل چې له خپل ځانه یې د درد له امله په لوړ غږ چغې وهلې، او درد یې په زیاتېدو و.

جود د خلود پر لور ور ودانګل، او هغه یې پر ځمکه را وغورځوله ترڅو څو ضربې (سوکونه) ورکړي، خو خلود پرې اغېزمنه نشوه، او د جود غاړه یې په پوره قوت سره ونیوله او د هغې بدن پورته په هوا کښي والوت او په پښو ودرېده، او د هغې لاسونه په غوسه کښي غوټه شول، او د مخ نښې یې په وېروونکي ډول بدلې سوې، او په داسې یو غږ یې چیغې وهلې چې د هغې د خپل غږ غوندې نه و. له نشت (عدم) څخه ځینې عجیب مخلوقات پیدا شول، او یو له هغوی څخه د خلود پر نس باندې یو سخت ګوزار وکړ ترڅو هغه پر ځمکه بې هوښه راولویږي، د هغوی یو مخلوق د خلود په لور ور ورانډې سو او په خپله پښه یې د هغې د وهلو هڅه وکړه، خو هغه ودرېد وروسته تر هغه چې له شا څخه ورته یو سخت ګوزار ورکړل سو، نو پر ځمکه راولوېد او غاړه یې کوږ پاتې سو.

خلود د عبدالله په لور وکتل، د هغه سترګې تکې تورې سوې وې، او په لاسونو کښي یې تېره نوکان (منګولې) راوتلي وو او د بدن اوږدوالی یې زیات شوی و، خلود په غوسه سره ناره کړه او په خپلې غوټې ګوتې (سبابه) یې د عبدالله شاته اشاره وکړه، خو هغه پدې کار وتوانېدی؛ ځکه بل مخلوق په پوره سرعت د هغه پر وهلو پیل وکړ، او د هغه سر د دېوال سره په پوره قوت سره وجنګېد او بې هوښه سو، او هغه بل

مخلوق د خلود په لور په منډه روان سو چي له ځمکنۍ طبقې څخه پورته په هوا کښي ولاړه وه.
او خپله زنه (زامه) يې په پوره قوت سره خلاصه کړه؛ ترڅو د لړم لکۍ ورڅخه راووځي او د هغه مخلوق پر سر باندي داسې يو ګوزار وکړي چې پر ځمکه راولوېد، او په همدې ډول خلود هم پر ځمکه بې هوښه راولوېده، خو ناڅاپه يو ډله خلک راووتل او خلود يې پورته کړه او له ځان سره يې يووړه...

عبدالله له خپل خوب څخه راويښ سو، او له ټول بدنه يې خولې بهېدلې، د دېوال سره يې تکيه وکړه، او خپلو دواړو لاسونو ته يې وکتل چي په وينو لړلي وو، له کټ څخه راپاڅېد او خپل کالي يې وايستل، او تر شا يې وينې وليدلې، سخت ووېرېدی او خپله خور ور ياده سوه، کالي يې وانغوښتل او په بېړه د هغې کوټې ته ورغی او بې له دروازه ټکولو ننوتی، نو خپله خور يې وليدله چي پر خپل کټ غځېدلې وه، او پردې راښکل سوې وې، خو د لمر ځينې غلا سوې وړانګې کوټه روښانه کوله، نو له هغې ځايه ووت او د خلود کوټې ته ورغی او دروازه يې خلاصه کړه، نو هغه يې وليدله چي تلويزيون يې کاته، او دا چي هغې چادري (عبا) نه وه اغوستې، نو هغه ووېرېدی ځکه چي سينه يې بربنډه وه، او هغې هم ځان په بړستن (لحاف) کښي پټ کړ، او ده له شرمه خپل سر کښته واچاوه او ورته ويې وويل:
«زه همدا اوس بېرته ځم، خو خپلې کوټې ته ځم ترڅو يو شی واغوندم!»
خپلې کوټې ته لاړ او بل کالي يې واغوستل، خو هغه ناپاکه کالي يې هم له ځان سره راوړل، بيا د خلود کوټې ته ورغی چي په خپل ځای ولاړه وه او خپله چادري يې اغوستې وه، او عبدالله ته يې په غوسه کتل، دروازه يې بنده کړه، ور وړاندې سوه او د هغه پر مخ يې يو کلک څپېړه (سوک) ووهه:
«تا څنګه دا جرئت وکړ چي بې له اجازې د ننه راشې؟!»
«قسم درته خورم چي زه د ننه نه راتلم مګر د يو داسې پېړني (طارئ) علت له کبله چي غواړم په اړه يې درسره خبرې وکړم!»
«سمه ده، ما خبر کړه چي څه خبره ده؟»

«نن ما خوب ليدلی دی، او زه نه پوهېږم چي ايا دا خوب و که يو واقعي شی؟!»
«د موضوع اصلي خبرې ته راشه اې عبدالله.»
عبدالله هغې ته په خوب کښي د هر څه تېر شوي حال خبر ورکړ، او دا چي هغه ځنګه د خوب په منځ کښي ودرېد، خو د هغه نښتې (جنګ) ځيني برخې يې ور يادېدلې چي پېښه سوې وه، او دا چي هغه پخپله واکمن (کنټرول کونکی) نه و:

«بېشکه درد بېرته راغلی دی، قسم درته خورم!»
خلود د هغه د درواغجن کولو هڅه ونکړه، بلکې د هغې د مخ نښې بدلې سوې، او هغه ته يې وويل چي هغې هم کټ مټ همدا خوب ليدلی دی، او غسلخانې (حمېم) ته لاړه او هغه کالي يې ور وښودل چي اغوستي يې وو، او هغه ناپاکه (مردار) وو او داسې يو بد او ناخوښه بوی ترې راووت.
عبدالله د ماښام د ډوډۍ پر مهال له خپلې خور سره وليدل، او د هغې کتل د هغه په لور خورا سخت او تېز وو لکه ګواکې ګواښ ورته کوي، هغه ډوډۍ ته لاس ور ونه غځاوه، بلکې خپلې مور ته يې وکتل چي د واده موضوع يې ورسره پرانيستې وه او ويې ويل:
«مورې، زه غواړم چي زما د واده په موضوع کښي بېړه وکړې.»
مور يې په پوره سرعت ورته وکتل او ويې ويل:
«د څه لپاره؟! پرېږده چي نجلۍ فکر وکړي، داسې بېړه مه کوه!»
«مورې فکر کولو ته اړتيا نلرو؛ ځکه هغه موافقه ده او مورې د ځانګړو علتونو له کبله د چارو ګړندیتوب غواړو، او نن مورې غواړو چي هر څه يوځای سرته ورسيږي؛ کوژده او واده دواړه يوځای، او مورې کوم غټ او شانداره محفل نه غواړو، يوازې زما کورنۍ بس ده.»
«خو اې عبدالله، ته زما وروستی زوی يې، او زه غواړم چي ستا په خوښۍ کښي پوره خوشحاله شم.»
«مورې، ته په بل څه هم خوشحاله کېدای شې، او ستا لور جود شته چي د واده لپاره په مناسب عمر کښي ده، هيله لرم چي زما په دې غوښتنه پوه شې او په موضوع کښي بېړه وکړې.»

«نه، دا کار به داسې ونشي، حوصله او صبر ولره. ایا پوه شوې؟!»
هغه پر مېز باندې په زوره سوک وواهه او ويې ويل:
«مورې صبر نشو کولای. خلود حامله (امېدواره) ده، او زه غوارم په پوره راحت سره د هغې خیال وساتل شي. ایا اوس پوه سوې؟!»
مور له خپلې چوکۍ څخه په سختې صدمې (هکپکتیا) سره راپاڅېده: «څه؟! څه؟! خو دا څنګه کیدای سي؟!»
او د هغه پر مخ يې يو څپېړه (سوک) وواهه، او ورته ويې وويل: «سمه ده، مورې به په چارو کښي بېړه وکړو.»
په حقیقت کښي، خلود حامله نه وه، خو هغوی د نیمايي شپې د خبرو اترو پر مهال پر همدې خبرې موافقه کړې وه، ځکه هغوی وېرېدل چي هسې نه کوم بل شی پېښ سي، په داسې حال کښي چي هغوی جلا جلا او يو له بله لیرې وو.
هر څه په پوره سرعت او بې له کوم غټ محفل څخه سرته ورسېدل چي د المجاج د کورنۍ د شان سره مناسب وي، شیخ (ملا صاحب) راغی، نکاح وتړل سوه او هغوی په رسمي توګه مېړه او ښځه شول. پلار پدې کار کښي هیڅ ګډون ونکړ او نه يې هم موضوع ته پام کاوه، او حمد هم بېرته کور ته رانغی که څه هم هغه پدې خبره خورا زیات خوشحاله و.

دیارلسم څپرکی (الفصل الثالث عشر)
محقق ابراهیم په خپل دفتر کښي ناست و، په لاس کښي يې د قهوې پیاله وه او خپلې پښې يې پر مېز باندې غځولې وې. د هغه مرستیال محمد خپل ټلیفون په لاس کښي نیولی و او هغه يې کاته (تصفح کاوه)، نو يو داسې قول (مقوله) يې ولیدله چي خوښه يې سوه، او خپل ټلیفون يې د ابراهیم په لور ور اوږد کړ او ويې ويل:
«دې مقولې ته وګوره.»
ابراهیم خپلې پښې کښته کړې او ټلیفون يې په لاس کښي ونیو:
«خپل راتلونکی له هغو کلمو څخه جوړ کړه چي په تېر کښي دي دردوي.»
محقق وموسل، ټلیفون يې بېرته محمد ته ورکړ او ويې ويل:
«نن چي کله زه له خوبه راویښ سوم، زما ذهن ته يوه مقوله راغله، او ټوله ورځ زما

په مغز کښې تکرارېدله.» لږ غلی سو او بیا یې خبره پوره کړه:
«ته باید پر ډېرو معادلو باندې پوه شې؛ ترڅو د ځمکې پر پایلو (نتیجه) باندې پوه شې.»
«زه پر دې مقولې نه پوهېږم.»
«دا داسې نه ده چې هر څه چې ته یې اورې، باید په لومړي ځل وربانډې پوه شې؛ خپل عقل پرېږده چې د دغه مقولې په اړه فکر وکړي، کېدای سي اوس وربانډې پوه نشې او یا سبا او یا تر څو میاشتو وروسته، خو یو داسې پېښه به خامخا وشي چې تا په بشپړه توګه وربانډې پوه کړي، ته باید ژوند ته داسې فرصت ورکړې چې هغه پخپله ځان تاته ورانډې کړي.»
محمد وموسل او ویې ویل:
«دا لومړی ځل دی چې زه ستا سره موافق یم، او ستا له فلسفې څخه غوسه نه یم. په دې نړۍ کښې هر شی د یو فرصت مستحق دی، او ته د خپل حقارت (کبر) سره سره د یو فرصت مستحق یې، خو زما په زړه کښې یو داسې کنجکاوي (پوښتنه) ده چې ما ناراحته کوي: ستا مېرمن تا ښنګه زغمي؟!»
په دغه شېبه کښې د ابراهیم ټلیفون ته د مرستیال جاسم له لوري یو داسې پېغام (مسج) راورسېد چې پکښې لیکلي وو:
«زما ښاغلیه، حمد بېرته سعودي ته راغلی دی، او هغه اوس د الاحساء په هوایي ډګر کښې دی، او هغه وخت ونیول سو کله چې د هغه په بکس کښې نشه‌یي توکي (مواد مخدره) کشف شول، او هغه هڅه وکړه چې ځینې کارکونکي ونیسي (رشوت ورکړي) ترڅو هغه قاچاق کړي، او دا ستا له هوښیارۍ څخه و چې زه دې هلته د هغه د بېرته راګرځېدو د څارنې لپاره ګومارلی وم.»
محقق وموسېد او محمد ته یې په کتلو سره وویل:
«مجرم په دام کښې ښښت (خپله مړۍ یې تېره کړه)، او د حساب کتاب د ورکولو وخت راغلی دی. ایا ته چمتو یې؟»
«بېشکه، چمتو یم چې دغه لعنتي مجرم په خپل ځای کښې ودروم!»
«سمه ده، راځه چې هوایي ډګر ته لاړ شو.»

هغه له شعبې څخه بهر ووت، او محمد ورپسې و چې د جرم او ګوتو د نښو دوسیه (فایل) یې په لاس کښې وه؛ ځکه د هوایي ډګر د ننه به په بېړنۍ توګه په تحصیلي خونه (تحقیق خونه) کښې څېړنه کېدله. هغوی په موټر کښې کښېناستل او د هوایي ډګر په لور په خورا لوړ سرعت سره روان شول، او د لارې په منځ کښې ورته د مرستیال جاسم له لوري زنګ راغی:

«زما ښاغلیه، متهم غواړي چې یو چا ته زنګ ووهي.»

ابراهیم ورته ځواب ورکړ:

«پام کوه چې اجازه ورنکړې، او خپل شاوخوا هر وګړي ته پام کوه؛ هیچا ته اجازه مه ورکوه چې خپلو ټلیفونونو ته لاس ور کړي ترڅو زه هلته راشم او خپل تحقیق په خپله پیل کړم!»

مرستیال زنګ بند کړ، او متهم په داسې حال کښې ورته کتل چې سخت په غوسه و او په نارو سره یې وویل:

«قسم درته خورم چې دا زما نه دي، بېشکه چا زما په بکس کښې دا نشه‌یي توکي ایښي دي!»

«سمه ده، داسې به انګېرو چې ستا په بکس کښې چا نشه‌یي توکي ایښي دي، خو تا څنګه پوه سوې چې ستا په بکس کښې نشه‌یي توکي دي؟! کېدای سي هلته کوم بل ممنوع شی وای. ولې دي کټ مټ د نشه‌یي توکو نوم واخیست؟!»

حمد بېخي چوپ سو او په پرېکنده توګه یې وویل: «نه نه، زما مطلب دا نه و، هیله کوم ما وبخښه هر څه چې غواړې زه به یې درکړم خو ما له دې ځایه وباسه. زما پلار رائد المجاج د میلاینو روپیو خاوند او سوداګر دی، هغه به ستا رتبه لوړه کړي خو ما له دې ځایه راوباسه.»

مرستیال وموسل او ویې وویل:

«همدا هغه څه دي چې ما غوښتل. یو بل جرم ستا په هکله ثبت سو چې هغه د پولیسو د افسر (مرستیال) د رانیولو او رشوت ورکولو هڅه ده، او بل دا چې تا اعتراف وکړ چې ستا پلار د پولیسو کسانو ته رشوت ورکوي.»

حمد چوپ پاتې سو او هیڅ خبره یې ونکړه؛ ځکه هغه نه غوښتل چې خپل جرمونه

نور هم پسې زيات کړي...
محقق ابراهيم د ننه ننوتی او سلام يې واچاوه، او تر هغه وروسته مرستيال له کوټې څخه بهر ووت، او ابراهيم او حمد يې د تحقيق د سرته رسولو لپاره د هغه له مرستيال (محمد) سره يوځای يوازې پرېښودل.
محقق چوکۍ راکښه کړه او کښېناست، بيا يې خپلې پښې پورته کړې او پر mېز باندې يې کېښودلې، او له خپل جيب څخه يې يو قلم راوباسه او په ښورولو يې پيل وکړ:

«حمد رائد المجاج، کله مې چې تېره دفتعه درسره ليدلي وو، ته د قتل په لومړۍ قضيه کښې متهم وې، او اوس ته د نشه‌يي توکو د قاچاق په قضيه کښې متهم يې... تر کومه ځايه غواړې ځان ورسوې؟!»
«زه هيچيري د ځان رسول نه غواړم. زما پلار د دغه هر څه علت دی، هغه زه مجبور کړم چې د هغه سره کار وکړم، او زه د هغه د کارونو د ردولو هيڅ پوره توان نلرم.»
«ستا سره ډېر توان او قدرت شته؛ او يو له هغو څخه پيسې دي. تاته دا امکان درلود چې وتښتې بې له دې چې د خپل پلار سره کار پوره کړې؛ خو تا د هغه سره کار کولو ته ترجيح ورکړه. د ځان د غولولو هڅه مه کوه او بيا د نورو خلکو د غولولو هڅه هم مه کوه.»
«قسم درته خورم چې زه ستا د غولولو هڅه نه کوم؛ زما پلار د يوې داسې غټې او فاسدې ډلې (منظمې) سره کار کوي چې په ټول سعودي، د خليج په هيوادونو او ټوله نړۍ کښې خپره ده.»
محقق په قلم باندې لوبې کول بند کړل او ويې ويل:
«سمه ده، خپلې خبرې جاري وساته (پوره يې کړه).»
حمد د محقق دغه ناڅاپي پاملرنه وليدله، او پرېکړه يې وکړه چې له هغې څخه ګټه پورته کړي:
«زه به هغه څه تاته ووايم چې ته يې غواړې، خو ما سره وعده وکړه چې ما به خوشي کوې.»
محمد په داسې حال کښې خبرې وکړې چې د چوکۍ غاړه يې په پوره قوت سره

نیولې وه:
«زه درسره وعده کوم.»
حمد محمد ته وکتل، او په خبرو یې پیل وکړ:
«د کار په پیل کښي، زما کارونه خورا ساده وو، او هغه د نړیوالو غوښتل سوو مجرمینو څخه د لیکونو رسول یا د پیسو تسلیمول وو، او تر یوې لنډې مودې وروسته، زما پلار ماته داسې نور کارونه وسپارل چي خورا خطرناک وو، او هغه د داسې بکسونو (کنټېنرونو) تسلیمول او بل لور ته رسول وو چي د انسانانو غړي پکښي وو، او وروسته بیا موضوع نوره هم غټه سوه او زه د خپل پلار د پیسو د سپینولو (غسیل الاموال) د کاروبار مدیر شوم، او له هغې وروسته بیا زه په ټول خلیج کښي د نشه‌یي توکو د قاچاق د برخې مدیر وټاکل سوم، خو هغه ډله چي پلار مې ورسره کار کوي...»
چې زما پلار پکښي دی، هغه یوه داسې ډله (منظمه) ده چې تر بهرنیو هیوادونو پورې غځېدلې ده، او د دولت سره په مستقیمه توګه معامله کوي، خو په خلیج کښي بیا په هوایی ډګرونو کښي له مدیرانو او یا د پولیسو له شعبو سره معامله کوي، او هغوی په پیسو باندې رانیول کیږي...»
حمد چوپ سو.
«د دغه ډلې نوم څه دی؟!»
«زه پوهېږم چې ته به زما باور ونکړې، خو قسم درته خورم چې زه هغوی نه پېژنم، او نه یې هم پر نوم خبر یم. زما ټول کارونه په مستقیمه توګه زما د پلار له لوري راته سپارل کېدل، او ما هیڅکله د هغوی سره معامله نه ده کړې.»
«سمه ده، راځه چې د خپلې موضوع اصلي خبرې ته را وګرځو.»
حمد په ملنډو (تنز) سره وخندل او ویې ویل: «زموږ سره ډېرې موضوعګانې شته. یوازې ما ته ووایه چې د کومې موضوع په اړه، او زه به ستا سره پوره صریح (ریښتونی) اوسم.»
«د خلود نجلۍ کورنۍ د څه لپاره ووژل سوه؟»
د هغه د مخ نښې بدلې سوې، او خورا جدي ښکاره سو:

«قاتل زه نه وم.»
«نو بیا څوک و؟»
«زه نه پوهېږم، خو زه هغه وخت د خپلې کورنۍ سره راغلم کله چې مورې د خپل ورور عبدالله په لټه کښې وو، او هغوی خپلې وروستۍ ساه ګانې اخیستلې، او ما د هغه سرې وروستۍ جمله واورېده چې ویې وویله.»
«هغه څه وویل؟»
«بېشکه هغه بېرته راغلی.. بېرته راغلی ترڅو زما له ټولې کورنۍ څخه غچ (قصاص) واخلي.»
ابراهیم خپل سر د محمد په لور پورته کړ، او ورته ویې وویل: «ستا په نظر د هغه مطلب څوک دی؟»
محمد ورته ځواب ورکړ: «زه نه پوهېږم، خو لاره لا هم بنده ده، او مجرم لکه څنګه چې ښکاري ازاد ګرځي! مورې باید کومه حل لاره پیدا کړو او...»
خپله جمله یې لا پوره کړې نه وه چې ناڅاپه یو سړی، او تر شا یې دېر د پولیسو کسان، پر دغه ځای باندې راکوز شول (په زوره راننوتل):
«اې ابراهیم، ما خو درته ګواښ (تنبېه) کړی و چې زما له زوی څخه لیرې اوسه.»
حمد له خپل ځای څخه راپاڅېد او محقق ته یې په کتلو وویل: «داسې ښکاري چې تحقیق پای ته ورسېد.»
محمد په پوره باور سره ورته ځواب ورکړ: «پر خپله چوکۍ کښېنه.»
ابراهیم له خپلې چوکۍ څخه راپایډ سو، خپل لاس یې په جېب کښې دننه کړ، یو کاغذ یې راویست او خلاص یې کړ، بیا یې په لوړ غږ وویل:
«زه د محکمې له لوري د حمد رائد المجاج او رائد طاهر المجاج د نیولو امر لرم.»
محقق رائد ته وکتل چې د اضطراب نښې پرې ښکاره سوې وې، او تر شا یې د پولیسو کسان وو چې په شا تګ یې پیل کړ او له کوټې څخه ووتل. محمد له خپل شا څخه زولنې (ولچک) راوباسلې او د رائد په لاسونو کښې یې واچولې، خو هغه د محمد د وهلو هڅه وکړه، مګر محمد په یو ګړندي حرکت سره د هغه پر پښه وواهه، نو رائد په سختۍ پر خپل سر راولوېد او د وینو بهېدل پیل شول. حمد راپاڅېد او

پر محمد یې په چغو وویل: «اې لعنتي، زه به ستا پر ضد محکمه وکړم ستا د دغه کار له امله!»

رائد د خپل دغه ټپ له امله له خپل ځایه ونه ښورېد، چې دغه ټپ د هغه سر په داسې یو ګرځېدلو راوست چې بې هوښه سو. محمد د هغه د کومک هیڅ هڅه ونکړه، بلکې د حمد په لور ورغی او هغه یې په پوره قوت سره پر خپله چوکۍ کښېناوه، او د تحقیق د کوټې دروازه یې بنده کړه او پر هغو وینو یې پښه کېښودله چې د رائد له سر څخه وتلې وې. تر هغه وروسته د ابراهیم تر شا ودرېد او د چوکۍ غاړه یې په پوره قوت سره ونیوله او ویې وویل:
«سمه ده، خپلې خبرې جاري وساتئ (پوره یې کړئ).»
«زه تر هغه څه نه وایم ترڅو چې د خپل پلار په اړه ډاډه نشم.»
ابراهیم خپل سر پورته کړ او هغه ته یې وکتل، نو هغه لکه یو بې ساه جسد (مړی) داسې پروت و:
«که داسې وي، نو زه به هغه پرېږدم چې تر مړینې پورې ورڅخه وینه وبهیږي، او زه به د دغه کار له امله هیڅ زیانمن نشم.»
«خو تا ما سره زما د خوشي کولو وعده کړې وه! زه غواړم همدا اوس بهر ووځم.»
«زما مرستیال درسره وعده کړې وه، او زه هغه احمق نه یم!»
ابراهیم خپلې پښې له مېز څخه لیرې کړې، او په خپل لاس یې پر مېز باندې یو پیاوړی سوک وواهه: «ببښکه ما تاته یو فرصت درکړی و، او ته باید له هغه څخه ګټه پورته کړې. ایا پوه شوې؟!»
حمد خپل سر کښته کړ، په داسې حال کښې چې مېز ته یې کتل او له سترګو یې اوښکې بهېدلې:
«سمه ده، زه به اعتراف وکړم چې ما د نشه‌یي توکو قاچاق کاوه، ځکه ما انګېرل چې هغه کس د هغو مرستیالانو له جملې څخه دی چې په ډله (منظمه) کښې کار کوي، خو زه هغه وخت هکپک (شاک) سوم کله چې مې یو نوی کس ولید چې همدا اوس زموږ سره یوځای شوی و، او ما هیڅ راز پاملرنه ونه ښودله، او هغه زما د بکس په خورا پوره دقت سره لټون پیل کړ او پکښې یې داسې یو نوې نوعه نشه‌یي ګولۍ

وموندلې چې لا تر اوسه د ازمويني لاندې دي.»
ابراهيم پر ځمکه باندې د يو داسې حرکت غږ واورېد چې پېښ شو، او پوه سو چې هغه رائد دی، هغه هيڅ پاملرنه ونه ښودله، خو هغه (رائد) په خورا مړاوي غږ خبرې کولې، نو محمد ور نږدې سو، ورته ټيټ سو او ويې وويل:
«خپله خبره تکرار کړه.»
«يُسرا!!»
محمد سخت ووېرېدی او د محقق د لور نوم ور ياد سو، او ابراهيم د خپل مرستيال پر مخ باندې د وېرې او تشويش نښې وليدلې، او ورته ويې وويل:
«هغه تاته څه وويل؟»
«نه غواړم چې ته ووېرېږې، خو هغه د يُسر نوم واخيست.»
ابراهيم له خپلې چوکۍ څخه راپاڅېد او چوکۍ شاته راولوېده، مېز يې پورته کړ ترڅو د حمد پر نس باندې ولګيږي او هغه پر ځمکه راولوېد، او د زولنو د شتون له امله يې د ځان ټينګولو هيڅ توان نللود، بيا يې رائد له درېشۍ (کاليو) څخه په کلکه ونيو، هغه يې پورته کړ او په چغو يې وويل:
«زما لور! هغې ته څه پېښ سوي دي اې لعنتي؟!»
رائد وموسېد او ويې وويل: «هيڅيري نشته، يوازې يو شی به پاتې سي؛ يوه ګوته به ستا لپاره وي، او پاتې برخه به بيا زموږ لپاره وي؛ ترڅو د هغې له کوچني جسد څخه پوره ګټه پورته کړو.»
ابراهيم رائد پر مېز باندې غځولی کېښود:
«ما خبر کړه، زما لور چيرې ده؟»
هغه د خپلو اوښکو د بندولو هڅه کوله، خو ويې نشواى کړاى، نو پر ځمکه راولوېد او په ژړا شو.
محمد د هغه سره هيڅ خبرې ونکړې، بلکې هغه يې خپل حال ته پرېښود ترڅو خپل قوت او فکر بېرته راټول کړي، او تر څو دقيقو وروسته ابراهيم راپاڅېد، خپلې اوښکې يې ومښلې (پاکې يې کړې)، او هغه قلم يې راواخيست چې پر ځمکه راغورځېدلی و او د رائد لاس يې په پوره قوت سره ونيو او ورته ويې وويل:
@Shuhab09

«زما لور چیري ده؟ زه به خپله خبره کله هم تکرار نکړم.»
رائد وموسل او د محقق پر مخ یې تف کړل (لاړې یې ور وغورځولې) او ویې وویل: «ته به هغې هیڅکله پیدا نکړې.»
محقق په غوسه چغه کړه، او قلم یې په پوره قوت سره د رائد پر لاس باندې وواهه او هغه یې ور ننه ایست، او د هغه ټولې سترګې خلاصې سوې او له سخت درده یې په لوړ غږ چغې وهلې، او ابراهیم ورته په چغو وویل: «زما لور چیري ده اې خبیثه (مرداره)، هغه چیري ده؟!!!»
رائد هیڅ ځواب ورنکړ، او د هغه د درده ډکې چغې جاري وې، او ابراهیم قلم راکښنه کړ او د حمد په لور ورغی، د هغه بدن یې پورته کړ، او بیا یې د هغه پر غاړه باندې پوره فشار راوړ او د دېوال سره یې کلک کړ، او رائد ته یې په کتلو سره په چغو وویل:
«ما خبر کړه چې هغه چیري ده مخکې تر دې چې ستا زوی ووژنم.»
رائد له درده په مړاوي غږ وخندل او ویې وویل: «هغه ووژنه، زه هیڅ پروا نلرم (اهمیت نه ورکوم).»
ابراهیم او حمد دواړه په سختې صدمې (هکپکتیا) سره حیران شول، خو ابراهیم پر غاړه باندې د فشار راوړلو څخه لاس وانخیست، او د حمد د مخ بڼه او رنګ بدل سو. د حمد له نېکه مرغه چې محمد هلته شتون درلود، نو د ابراهیم بدن یې شاته راکښنه کړ او هڅه یې کوله چې هغه ارام کړي:

«اې ابراهیم، د هغه خبرې مه اوره؛ ته باید همدا اوس خپلې مېرمنې ته زنګ ووهې ترڅو ستا د لور د سلامتۍ څخه ځان خبر کړې.»
هغه د تحقیق له کوټې څخه بهر ووت، خپل ټلیفون یې په لاس کښې ونیو او په پوره سرعت یې د خپلې مېرمنې شمېره ووهله، او همدا چې هغې ځواب ورکړ نو بې له ځنډه یې وپوښتل او پرې یې نښوده چې خبرې وکړي:
«آیا یُسر ستا په څنګ کښې ده؟!»
«دا څنګه؟! ته څنګه خبر شوې؟! هغه زما په څنګ کښې نشته، بېشکه هغه تر دوو ساعتونو وړاندې راباندې ورکه سوې ده، او ما خپل ورور لېږلی دی ترڅو په هغې

@Shuhab09

پسې وګرځي خو هغه یې پیدا نکړه. قسم درته خورم چي هغه په خپله خوښه وتلې ده او زه تر یو څه وخته پورې ښځي پرې خبره نه وم.»

ابراهیم د خپلې مېرمنې د خبرو د زغم توان ونشواې کړای، ټلیفون یې په لاس کښي په پوره قوت سره پر ځمکه وواهه، نو هغه په داسې کوچنیو ټوټو بدله سوه چي هیڅ ګټه یې نلرله، بیا یې ژوره ساه واخیستله (اسویلی یې وکړ) او خپل پام او تمرکز یې بېرته ترلاسه کړ، او بېرته کوټې ته ننوتی او محمد ته یې په کټلو سره وویل:

«زما لور تښتول سوې (مخطوفه) ده. د پولیسو شعبې ته خبر ورکړه ترڅو په هر ځای کښي په هغې پسې وګرځي، او د سیمې ټولې کمرې (کامیرې) وڅېړي، کېدای سي داسې کوم تار (نښه) ومومي چي هغوی ترې خبر کړي، او ته پخپله باید د دغه لټون د پروسې مشري پر غاړه واخلې، او په هیڅ داسې شي کښي چي د هغې د لټون پورې اړه لري، هیڅ ځنډ مه کوه.»

محمد په پوره سرعت بهر ووت، او ابراهیم یې په خپل ځای کښي یوازې پرېښود.

د امنیت هغه کسان چي په هوایی ډګر کښي یې کار کاوه او محقق وربانديې پوره باور درلود، راغلل او حمد او د هغه پلار یې ونیول (ولچک یې کړل)، او هغوی دواړه یې د شعبې د بندي خانې (زندان) په لور بوتلل؛ ځکه د هغوی څخه لا تر اوسه تحقیق پوره شوی نه و.

ابراهیم خپل کور (اپارتمان) ته ستون سو، او خپله مېرمن یې ولیدله چي ورونه یې په څنګ کښي ناست وو او د هغې د تسلۍ او د هغې د غم د کمولو هڅه یې کوله، او کله چي هغې خپل مېړه ولید، نو راپاڅېده، هغه یې په غېږ کښي ونیوه او په ژړا یې پیل وکړ:

«زما مطلب دا نه و، قسم درته خورم. زه ډېره زیاته پښېمانه یم اې ابراهیم، ما وبخښه. زه پخپله د دغه کار علت یم، زه به هیڅکله خپل ځان د دغه کار له امله ونه بخښم، او که هغې ته کوم شی پېښ سي، نو زه به یې بیخي زغم ونشم کړای.»

ابراهیم د دروازې د زنګ غږ واورېد، د هغې یو ورور راپاڅېد او دروازه یې خلاصه کړه، نو هلته یې یو کوچنی صندوق وموند، هغه یې پورته کړ، او په دغه شېبه کښي

ابراهیم د خپلې مېرمنې د اراملو هڅه کوله او ورته وېې وویل: «مه وېرېږه، ما په خپله شعبه کښې هر څوک د هغې په لټون ګومارلي دي، او که اړتیا پېښه سوه، نو د الاحساء د پولیسو ټولې شعبې به د هغې په لټون پیل وکړي، زه به دا کار خامخا وکړم.»
د هغې ورور راشد چې صندوق یې په لاس کښې و، خبرې وکړې او وېې وویل: «ابراهیم، وګوره ما د دروازې لاندې څه موندلي دي.»
خپله مېرمن یې له ځایه لیرې کړه، صندوق یې واخیست او خلاص یې کړ، نو د هغه څه په لیدلو سره هکپک (صدمه شوی) سو چې وېې لیدل؛ هلته د یوې کوچنۍ نجلۍ غوږخه سوې ګوته وه چې د ماشومانو د واده یو خاتم (ګوتمۍ) پکښې و.
مېرمنې یې ورته وکتل او په پوره غوسه او درد یې چغه کړه، او د هغه څه زغم یې ونشوای کړای چې وېې لیدل، نو بې هوښه سوه، او د هغې یو ورور هغه ونیوله او پورته یې کړه، او په بېړه یې بېړنۍ خونې (امرجنسي) ته زنګ وواهه، او ابراهیم له سختې غوسې او ترهې څخه لکه د اور غوندي بلېدی.
هغه له خپل کوره په پوره سرعت سره بهر ووت، په خپل موټر کښې کښېناست او د پولیسو د شعبې په لور روان سو، کله چې د ننه ننوتی نو شعبه د پولیسو له کسانو څخه بېخي خالي وه، او په استقبالیه کښې یوازې یو سړی ناست و، نو هغه مستقیم د شعبې د مدیر دفتر ته لاړ او بې له دروازه ټکولو د ننه ننوتی، او وېې لیدل چې رئیس په ټلیفون کښې داسې خبرې کولې:
«سمه ده، له تا څخه مننه، زه به په یو بل وخت کښې ستا سره اړیکه ونیسم.»
د شعبې مدیر ابراهیم ته وکتل، په داسې حال کښې چې د وېرې او تشویش نښې یې په سترګو کښې ښکارېدلې، او وېې ویل:
«اندېښنه مه کوه، موږ به په خورا کم وخت کښې ستا د لور د پیدا کولو پوره هڅه وکړو؛ د پولیسو یو تن وکړي د هغې موټر د نمبر پلېټ شمېره راویستلې ده چې ستا لور یې تښتولې ده، او دغه موټر د یو هندي کډوال (مقیم) پورې اړه لري، چې په یو پروګرام (اپلیکیشن) کښې د ټکسي دریور په توګه کار کوي، خو موږ لا تر اوسه پدې نه یو توانېدلي چې وګورو ایا دریور پخپله هغه تښتولې ده که موټر ترې غلا شوی

@Shuhab09

دی، نو ځکه ما د پولیسو ځینې ځانګړي کسان د دغه ډرېور د څارنې لپاره ګومارلي دي ترڅو هر څوک د هغه په لټون او تحقیق پیل وکړي...»

ابراهیم پرې نښود چې هغه خپله خبره پوره کړي، او هغه صندوق یې پر مېز باندې کېښود او ورته ویې وویل:
«وګوره هغو خبیثانو (مخنثانو) څه کړي دي! زه به هیڅکله رائد پرې نږدم چې له دغه جرم څخه په اسانۍ سره ووځي، زه به هغه په خپلو لاسونو مړ کړم که چیري زما لور ته کوم زیان ورسېدی، زه به د هغه لپاره مرګ او دوزخ دواړه یوځای شم، او په داسې حال کښې به یې راولم چې هره شېبه د مرګ تمه کوي خو مرګ به نه ورته راځي، زه به هغه ته خورا سخت عذاب ورکړم، او د هغه ټول تور خوبونه به په حقیقت بدل کړم!!!»
«حوصله ولره، او داسې هیڅ شی مه کوه چې وروسته بیا پښېمانه شې اې محققه. یوازې فکر وکړه، ته یو محقق یې، او ستا لپاره به ستا د لور پیدا کول دومره ګران کار نه وي، او زه به پخپله تاته دا پوره واک (صلاحیت) درکړم چې د مجرم سره هر څه غواړې هغه وکړې، خو په یو شرط.»
محقق په ژوره توګه ساه واخیستله (اسویلی یې وکړ): «ستا شرط څه دی؟!»
«هغه مه وژنه.»
محقق په پوره باور سره وموسل او ویې وویل: «وېره مه لره، زه هغه نه وژنم، خو داسې یو حال به پرې راولم چې په ورځ کښې زر ځله د مرګ خوند وڅکي.»
«بېشکه زه له تا سره دویمې مرحلې (پړاو) ته ورسېدم.»
محقق د ننه ننوتی، په داسې حال کښې چې یو تور رنګه بکس (بستوګی) یې په لاس کښې و، او رائد د پولیسو په مرکز کښې د تحقیق د کوټې پر چوکۍ ناست و. هغه (ابراهیم) هغه چوکۍ راواخیستله چې معمولاً ورباندې کښېناستی او د دروازې څنګ ته یې پدې نیت کښېښودله ترڅو بېده ورته ووهي؛ ترڅو هیڅوک ونشي کړای دروازه خلاصه کړي که هر څوک وي. رائد په یو پاروونکي (استفزازي) ډول وخندل او ویې وویل:
«اندېښنه مه کوه، زه دلته خپل کښېناستل ډېر نه اوږدوم، او ته به خامخا په یو بې

کوره او سرګردانه (خوار) سرې بدل شې.»
محقق په یو خباثت آمېزه (بدرنګه) مسکا سره بکس پر مېز کېښود، او په پوره ارامۍ (یخوالې) سره یې خلاص کړ.
«دا څه شی دی؟»
دا خبره مجرم وکړه، پدې حال کښې چې بکس ته یې کاته.
«دا زما د خوښۍ شېبې دي، او ستا لپاره بیا ستا د بدبختۍ او تریخوالي شېبې دي!»
هغه د ننه څخه یو اوږد او تېره اوزار (اله) راوباسله، او ورته ویې کتل، په داسې حال کښې چې موسکی و او ویل یې:
«خپل وخت به یې ډېر ژر راورسیږي.»
هغه هغه پر مېز کېښود، او یو بل ځانګړی اوزار یې راوباسه چې د مجرمینو د نوکانو د ایستلو لپاره خورا خوندور (مجرب) و:
«یوازې لږ غوندي خوند (لذت) ترې اخیستل، او د هغه کارول.»
هغه هغه پر مېز کېښودل، او د کوټې د هوا سړونکی (ایکنډیشن) بند و، او له رائد څخه په پرله پسې توګه خولې بهېدلې، او تشویش او اضطراب یې په تدریجي توګه په زیاتېدو و.
«ته په رښتیا سره خپل ځان څوک ګڼې؟!»
هغه یو داسې اوزار په لاس کښې ونیو چې هغه یې موسکولو ته مجبور کړ، او ویې وویل: «همم.»
خپل د لاس ورغوی یې په نرمۍ سره د هغه د مخ څنګ ته کېښود، او په بل لاس کښې یې هغه وسیله (اله) ونیوله او رائد ته ور نږدې سو، او کله چې ور ورسېدی نو د هغه پر غومبوري (مخ) باندې یې کښېښودله؛ ترڅو د خورا سوځونکي شرنګ (جرکې) لږ غوندي لمبه ترې راووځي، او رائد د هیڅ غبرګون ښودلو توان ونلود، یوازې خپل سر یې وښوراوه او په لوړ غږ یې چغې وهلې، او ابراهیم پرې نارې وهلې:
«ما خبر کړه، هغه چیري ده؟!!!»
«سمه ده، بس کړه بس کړه!»

رائد دا خبره په داسې حال کښې وکړه چې غومبورى يې تک تور شوى و او اوښکې ترې بهېدلې.
ابراهيم ترې ليرې سو او هغه ته يې د اراملو او د خپل قوت د بېرته راټولولو فرصت ورکړ، نو رائد وويل: «زه ستا سره دروغ نه وايم؛ ستا لور خامخا مړه سوې ده، او که هغه پيدا هم کړې، نو يوازې د هغې د بدن ځينې کوچنۍ ټوټې به وومومې چې جادوګر يې په خپلو ځينو کارونو کښې کاروي، او هغه ډله (منظمه) به ما هيڅکله يو ورځ هم ژوندى پرې نږدي که چيري ما د هغوى په اړه کوم يو پټ راز درته افشا کړ؛ ځکه هغوى د رازونو د افشا کولو په باره کښې خورا سخت او بې رحمه دي.»
ابراهيم هغه وسيله چې په لاس کښې يې وه ورغورځوله، او يوه وړوکې برخه يې ترې ماته سوه، او په کوټه کښې د ګازو يو داسې بوى خپور سو چې په پوره ارامۍ (کرار کرار) خپرېدى:
«ته به هم يو بل ورځ ژوندى پاتې نشې که چيري ما ته د هغې د ځاى په باره کښې خبر رنکړې!»
رائد په لوړ غږ وخندل او ويې وويل:
«ته لا هم پر دې ټينګار کوې چې ستا لور ژوندۍ ده، په داسې حال کښې چې هغه اوس يو مړى دى او موږ به ورڅخه يو لوى دولت (ثروت) ترلاسه کړو. هغه اوس په داسې کوچنيو غړو بدله سوې ده چې جادوګران يې په خپلو ځينو کارونو کښې کاروي، او ته پخپله نه پوهېږې چې د چا سره مخامخ يې اې محققه، هغوى به ستا ژوند په پوره ډول تباه کړي، او ټول به ستا پر ضد کړي، ان ستا خپله مېرمن هم!»

ابراهيم د هغه خبرو ته هيڅ پاملرنه ونکړه، او هغه بل ځانګړى اوزار يې په لاس کښې ونيو چې د نوکانو د ايستلو لپاره و، او د هغې چوکۍ پر غاړه باندې يې يو سخت ګوزار وکړ چې رائد پکښې ناست و، نو رائد په پوره قوت سره پر ځمکه راولوېد، بيا محقق ور باندې کښېناست او لاس يې ور کلک کړ، او بې له کوم مخکينۍ خبرداريۍ څخه يې د هغه يو نوک راوايست او ليرې يې ور وغورځاوه، او بيا يې بل نوک هم ورڅخه راوايست، او د هغه بوډا (سپين ږيري) چغې ببخي نه بندېدې، بيا يې بل نوک هم ورڅخه جلا کړ، او يوازې دوه نوکان پاتې شول، نو

ابراهیم راپاڅېد، هغه يې له وېښتانو څخه په کلکه ونيو، پورته يې کړ او ورته ويې وويل:
«د څه لپاره دي هغه وتښتوله؟! زما لور د څه لپاره؟! د څه لپاره؟!»
هغه له سخت درده په داسې حال کښې وويل چې کرېدی: «ما تاته ويلي وو چې زما د زوی د نيولو او د پوليسو مرکز ته د هغه د غوښتلو پروسه بنده کړه، او دغه ډله (منظمه) هغه وخت سخت په غوسه سوه کله چې تا پخوانی رئيس شړلی و، او د پوليسو د هغو ډېرو کسانو رتبې دي ترې اخيستلې وې چې د هغوی تر امر لاندې وو؛ نو ځکه ته د هغوی لپاره په يو لوی مصيبت بدل شوی وې، او هغوی به هيڅکله ارام نشي مګر هغه وخت چې ستا د کورنۍ ټول غړي ووژني. ته اوس په يوازې ځان د يو خورا غټ او پياوړي دښمن (کيان) سره مخامخ يې.»
«زه د خپلې لور د غچ (انتقام) لپاره پر ځمکه د هر څه سوځولو ته پوره چمتو يم. تاسو د ماشومانو په تښتولو او د هغوی په وژلو سره د هغوی د غړو د خرڅلاو کوم لوی جرم کوئ؟! ايا ته له خپل پيدا کونکي (خالق) څخه بيخي نه وېرېږې؟!»
«پر دغه ځمکه باندې هيڅ پيدا کونکی نشته. د يو ملحد (بې دينه) سړي په هيڅ شي باندې د قانع کولو هڅه مه کوه، هغه په اصل کښې بيخي ورباندې باوري نه دی! زه په اصل کښې يو مسلمان وم، خو د دغه ډلې (منظمې) زه له هغو ټولو فکرونو څخه پاک کړم چې تاسو زما په درون کښې کرلي وو!!!»
محقق په خپل ورغوي (لاس) سره د رائد پر مخ باندې يو سخت څپېړه (سوک) وواهه، چې له امله يې د هغه ځينې غاښونه راغلول شول، او د هغه له ووری (لثې) څخه ويني راوبهېدې:
«که تاسو له ما څخه غچ (قصاص) غواړئ نو زه مقابلې ته پوره چمتو يم، خو ته پخپله د دغه کار لپاره چمتو اوسه!»

:Fazal Jan Fazali
څوارلسم څپرکي ،(الفصل الرابع عشر)

الحقيقة! (حقيقت!)

«ايا داسي نه ګڼې چي دا ټولي پېښي په ډېره چټکتيا سره وسوې!»

خلود دا خبره په داسي حال کښي وکړه چي د خلاصي کړکۍ څخه يې سپوږمۍ ته کاته، او باد د هغې د وېښتانو سره لوبې کولې، او تر شا يې عبدالله د کټ پر غاړه ناست و او هغې ته يې کاته:

«درواغ نه درته وايم، مګر زه هم درسره موافق يم چي هر څه ډېر ژر پېښ سول.»

خلود په يوه خافت (ټيټ) غږ کښي داسي زمزمه کړه چي هغه وانه ورېدل:

«غوارم يو شی درته ووايم.»

خلود ورته راوګرځېدله، موسکۍ سوه او ويې ويل:

«هو، راته ووايه.»

«څو موده مخکي په دښته کښي زما تر ورکېدو (ضياع) وراندي، ما خوب ليدلی و چي زه ورکه سوې يم او د يوه راتلونکي خطر سره مخامخ يم، او اوس په دغه خطر پوه سوم.»

«د خطر سرچينه (مصدر) څوک دی؟!»

«هغه خطر په خپله ته يې؛ ځکه تا زما د ورکېدو او لالهاندۍ پر مهال زما زړه راخپل کړ، او زما هوش (رشد) او عقل دي بېرته ماته راکړل.»

هغه لږ غلی سو ترڅو د هغې په هغه مسکا کښي چي د دغه وجود (کيان) يې لړزولی و، ښه ځير سي، بيا يې خپله خبره پوره کړه:

«خلود، زه داسي احساسوم چي ته زما هغه ورکه سوې نيمه برخه يې، او اوس زما زړه ستا په شتون کښي بشپړ (مکتمل) سو.»

مسکا د خلود له مخ څخه ليري نه سوه، او ويې ويل:

«ما تل له خپل نوم څخه کرکه لرله، مګر کله چي تا زه په خپل نوم غږ کړم، نو د لومړي ځل لپاره مي احساس کړه چي مينه ورسره لرم.»

څو ثانيې غلې سوه، او بيا يې خپله خبره پوره کړه:

«زما ژوند خړ (رمادي) او ستړی کوونکی (ممل) و، ترڅو چي له تا سره مخامخ سوم، او په تا کښي مي ژوند وموند.»

د هغه په لور ور روانه سوه، او کله چي ور نږدې سوه، په یوه ټیټ (خافت) غږ کښي يې وويل:
اوس نو ته زما یې، او زه ستا یمه. هغه کلي به تاته وسپارم چي زما زړه به ستا لپاره خلاص کړي.»
هغه ورته ټیټه سوه او پر بارخو (مخ) يې ښکل کړ، د عبدالله زړه ته نږدې و چي له ځایه راوېنګيږي (وغرځي)، د زړه درزا يې چټکه سوه، او په خولو سو. خلود ځیني لیري سوه او پر کوچ (اریکه) باندې کښېناستله، بیا اوږد غځېدلې سوه او خپل کښان (سترګې) يې پټ کړل.
هغه کوچ ته کاته، او د زړه درزا يې په شدت سره ډېرېدله، نو په لوړ (اوربدل کېدونکي) غږ يې هغې ته وويل:
«داسي احساسوم چي زړه مي غواړي تاته درووېنګېږي او تا په ځان کښي راټول (محوه) کړي، ما هیڅکله داسي احساس نه و کړی، دا (احساس) نږدې دی چي ما د خپل حرارت (تودوخې) له امله ووژني.»
خلود وموسېدله، مګر عبدالله د هغې د دغې قاتلې مسکا د لیدلو چانس (بخت) ترلاسه نه کړ.
خوبونه د هغو کسانو په بڼه راځي چي موږ مینه ورسره لرو؛ ترڅو موږ سلب کړي (راڅخه يې یوسي)....
یو داسي ارامښت چي د دروازې د په نرمۍ سره خلاصېدو اواز يې ماتوي، دروازه په بشپړه توګه خلاصېږي.
جود رانوځي، هغې تور کالي اغوستي دي او وېښتان يې پټ کړي دي، تر شا يې یو کوچنی بېډۍ (قزم) دی چي د خېټې په منځ کښي يې یو ښکر دی او د بدن رنګ يې شین دی.
په یوه خافت (ټیټ) غږ کښي يې وويل:
«هغه لعنتي وتړه!»
بېډۍ د ویده خلود په لور ورغی، او په نرمۍ سره يې برستن (لحاف) کش کړه، هغې د دغې حرکت احساس ونه کړ. کله چي خلاص سو، د هغې د سر د پاسه ودرېد او په

عجیبو کلمو سره یې په خافت (ټیټ) غږ کښي په چوف کولو (زمزمه کولو) پیل وکړ. کله چي یې کار په مکر سره پای ته ورساوه، بېرته د خپلې مالکې په لور ورغی چي په ورو ګامونو سره روانه وه، کله چي د خپل ورور غاړې ته ورسېدله، په خافت (ټیټ) غږ کښي یې وویل:

«بېرته به زما پاچاهي سي..»

هغه له ځمکې څخه پورته سوه ترڅو د کټ لوړوالي ته ورسېدله، بیا په چټکۍ سره پرې راکښته سوه او د عبدالله پر خېټه باندي کښېناستله؛ ترڅو هغه بېدی د جود پر اوږه باندي وډنګېږي (وغرځي). په دغه شېبه کښي عبدالله له وېرې سا واخیستله او خپل کښان (سترګې) یې د خپلې خور او د هغې د وېروونکې څهرې په لیدلو سره خلاص کړل، هڅه یې وکړه چي په چټکۍ سره راپاسېږي مګر د هیڅ داسي چا په څېر چي حرکت نه سي کولای، بېرته په شدت سره پر کټ راپرېووت، او نور یې د حرکت کولو وړتیا نه لرله لکه د هغه بدن چي ترل شوی وي. هڅه یې وکړه چي خبرې وکړي مګر ژبه یې ترل سوې وه، او یوازینی شی چي له ده څخه وتلو، د ننه چغې وې چي د زمزمې په څېر ښکارېدې. جود خپله ګوته د هغه پر خوله باندې کېښودله او په تېز غږ کښي یې وویل: «چپ سه (اوششش)!»

شیطان په لوړ غږ سره وخندل او ویې ویل:

«چارې به بېرته د پخوا په څېر خرابې او بدتره سي!»

هغه شیطان ته راوګرځېدله، موسکۍ سوه او ویې ویل:

آیا ته چمتو یې اې خبیثه؟»

هغه د هوکړې په توګه خپل سر وښوراوه.

هغې خپل ورور ته راوګرځېده چي کاته یې وېروونکي ول، او اوښکې یې په شدت سره بهېدلې، خپل لاسونه یې د هغه د خولې په لور ور اوږده کړل، او هغه یې په قوت سره خلاصه کړه ترڅو یو لوړ بغار (تېزه چغه) ووهي

له خلود څخه یوه تېزه سا (شېشکه) ووته، او په چټکۍ سره راپاسېدله او خپل شاه (شا) یې پر کوچ باندې تکیه کړه، خپل لاس یې د زړه پر لور کېښود، د زړه درزا یې ډېره تېزه وه او په خپل لاس کښي یې یو ډول تېزوالی (درد) احساس کړ، هغه ځای

ته یې وکتل چي خال (شامه) و، هغه مړاوې (نیمه پکه) سوې وه او چندان اهمیت یې ورنکړ، خپل څنګ ته راوګرځېدله او عبدالله یې ولید چي د هغې د سر د پاسه موسکی ولاړ و او خپل لاس یې د روغبړ لپاره ور اوږد کړی و، او په پوره جوش سره یې وویل: «زه عبدالله یمه.»
هغې په حیرانتیا سره ورته وکتل او ویې ویل: «پر دې پوهېږم!»
مسکا د هغه له مخ څخه لیري نه سوه، او ورته ویې ویل:
«آیا ته ښه (بخیر) یې؟»
هغه په یو عجیبه ډول سره وخندل او خپل لاس یې ایسته کړ، بیا یې وویل:
«اې نجلۍ، زه خو هسې ټوکې درسره کوم. څه درپېښ دي؟!»
خلود په وارخطایۍ سره وموسېدله، او په خپل لاس یې د خپل مخ پاکول پیل کړل، او وروسته تر هغه چي خپل لاس یې لیري کړ د عبدالله په لټه کښې سوه مګر هغه یې ونه موند، نو له خپل ځای څخه راپاسېدله او د هغه پسې یې وګرځېدله مګر بیا یې هم پیدا نه کړ، پرېکړه یې وکړه چي تشناب (حمام) ته ولاړه سي، او په رښتیا هم ولاړه سوه، دروازه یې خلاصه کړه او ونه یې موند، ننووتله او دروازه یې وتړله، د اوبو نل یې خلاص کړ او خپل مخ یې ومینځه او بېرته یې بند کړ، بیا یې په ایندازه (هنداره) کښې ځان ته وکتل، نو د خپل تندي پر سر یې یو سپک ټپ (زخم) ولید، او وینه پر وچه سوې وه، نل یې بیا خلاص کړ او د وینې ځای یې پاک کړ ترڅو چي لیري سوه، ناڅاپه د هغې تر شا د پېشو د میاو میاو اواز راووت، شاته یې وکتل او یوه توره پېشو یې ولیدله چي کښان (سترګې) یې سپین ول او موسکۍ وه!
هغه بېره شاته ولاړه، او د هغې تر شا ټب (بانیو) و، نو راپرېووتله او سر یې ووهل سو، ډېر درد یې ونه کړ، راپاسېدله او سختې وېرې د هغې زړه ډک کړ.
د ضربې (صدمې) ځای یې ومښه، او هغه ځای ته یې وکتل چي پېشو پاتې وه، مګر دا ځل یې بیا ونه موندله!
له تشناب څخه راووته، او پښو یې د هغې د ډېر بار (دروندوالي) د پورته کولو توان نه لاره، او د کوچ مخې ته راپرېووتله، عبدالله ننووت او په لاس کښې یې د ډوډۍ یو غالی (بشactivity/بشقاب) و، هغې ته یې په داسې یو سخت خوف (وېرې)

سره وکتل لکه یو څه چي يې ليدلي وي.
خبيث او عجيب ښکارېدی، د هغې په لور ورغی او غالی (بشقاب) يې پر مېز باندې کېښود، او په چټکۍ سره د هغې څنګ ته راټيټ سو او د هغې لاس يې ونيو:
«آيا ښه (بخير) يې؟»
هغې په چټکۍ سره ساه اخيستله، لکه د صدمې (هک پک کېدو) په حالت کښي چي وي:
«خلود، راته ووايه ايا ته ښه يې؟!»
خپل لاس يې د ټپ (زخم) پر ځای باندې کېښود، او په داسي حال کښي چي لاس يې رپېدی، ويې ويل:
«ما په خپل ژوند کښي هيڅکله داسي ټپ نه و ليدلی، او اوس دا ټپ لرم!»
عبدالله وموسېدی او بيا په شدت سره وخندل، هغې په صدمې سره ورته وکتل، او ده ورته وويل:
«ما خو داسي ګڼله چي کوم سخت شی درپېښ شوی دی اې نجلۍ.»
«هو، ما ته يو خطرناک شی پېښ شوی دی، ورته وګوره، زه درته وايم چي په خپل ژوند کښي مي هيڅکله داسي ټپ نه و ليدلی، او ته اوس داسي خبرې راسره کوې؟!»
«غوارې څه وکړم؟!»
له خپل ځای څخه راپاسېدی او په داسي حال کښي چي موسکی و، په خپل لاس يې په يو عجيبه ډول حرکتونه پيل کړل او ويې ويل: «انتظار وکړه، زه به داسي يو تعويذ درته جوړ کړم چي ستا هغه جادو ببرته راولي چي ستا ساتنه کوي.»
بيا په خندا سره په لړزه سو، او پر ځمکه باندې راپرېووت او خپل لاس يې پر خېټه باندې اېښی و، خلود په سختې صدمې سره ورته کاته، نور يې زغم ونه کړ او له خپل ځای څخه راپاسېدله او بهر ووته او دروازه يې په شدت سره وتړله، بيا په دهلېز (رواق) کښي په چټکۍ سره روانه سوه او له زينو (سلالم) څخه کښته سوه، کله چي لاندې ورسېدله نو ناڅاپه د عبدالله له مور سره مخامخ سوه چي ډېره په تشويش او وارخطايۍ کښي وه او هغې ته يې پام ونکړ او په چټکۍ سره له کوره ووته، خلود په خپل زړه کښي وويل:

«دوی ته څه پېښ دي؟!»
شاته یې وکتل چې روانه وه، او هغې ولیدله چې یوه مشره ښځه او حجاب لرونکې (پېټې) نجونې را روانې دي، ښځې هغوی ته ښه راغلاست ووایه او بیا یې د ښځو د یوه لوی مجلس (ناستې) په لور اشاره ورته وکړه او هغوی هلته ولاړې.
خلود د هغوی د ننووتلو انتظار وکړ او بیا په چټکۍ سره د هغې (مشرې ښځې) په لور ورغله، په داسې حال کښې چې اوښکې یې په خپل لاس باندې پاکولې، هلته ډېرې داسې کړکۍ وې چې په پردو باندې پټې سوې وې، دروازې ته ورسېدله او د خلاصېدو هڅه یې وکړه، مګر هغه...

تړلې وه، نو پلې روانه سوه او یوه داسې کړکۍ یې ولیدله چې په پردې باندې نه وه پټه سوې، ورته وې کتل چې مجلس (تنهایي/کوټه) تلواره (تاریکه) وه، او دغه کړکۍ د رڼا د راتلو یوازینۍ لاره وه. هغې د عبدالله مور ولیدله چې د مشرې ښځې مخې ته ولاړه وه، او هغه نجونې چې خپل سرونه یې کښته کړي ول، او د هغې له نېکه بخته (بخته) اواز هغې ته راورسېدی، او د هغه څه له امله چې اورېدل یې، په رښتیا سره په صدمې (هک پک) کښې سوه...!
څنګه وایې چې زما د ورکړې مال د خلاصولو لپاره پیسې نلري؟! ما خو تاته ویلي ول چې نن ورځ به یې خلاصوې، او اوس تاته خالي لاس راغلې سوې یې؟!»
د عبدالله مور دا خبره په ډېره غوسه کښې وکړه.
هغې ښځې په عاجزۍ او وېرې سره وویل: «اې اغلې حلیمې، هیله کوم ماته د پور د خلاصولو لپاره یو بل چانس (فرصت) راکړه.»
حلیمې خپل لاس پورته کړ او هغه ښځه چې شل کاله ترې مشره وه، په څپېړه ووهله، نو هغه پر ځمکه باندې راپرېووتله، او نجونې د سختې وېرې له امله له خپل ځایه ونه ښورېدې. هغې په خپله پښه باندې په قوت سره د ښځې په وهلو پیل وکړ ترڅو چې د ښځې له خولې څخه وینه راووته او په شدت سره یې په ژړا پیل وکړ، مګر حلیمې د هغې ژړا ته هیڅ پام ونکړ او خپله پښه یې د ښځې پر غاړه باندې کېښودله، او فشار یې ورباندې راوړ ترڅو چې هغې ښځې خپل وروستی ساه ورکړه او په ساه بندۍ کښې مړه سوه. نجونو په ژړا او بغارو سره پر ځمکه ځانونه

راواچول. حليمې د کونج (زاويې) په لور وکتل، په داسي حال کښي چي هغې د خادمانو (نوکرانو) يوې ډلې ته کاته چي تور کالي يې اغوستي ول او بلېدونکې سرې شمعې يې په لاسونو کښي وې، او ورته ويې ويل:

«د هغې مړی (جثه) واخلئ، بهر يې کړئ او په هر ځای کښي چي وي خښ يې کړئ، او د هغې نجونې مجبورې کړئ چي په هر ځای کښي په سوال کولو (تکدی) باندې کار وکړي ترڅو هغه پيسې خلاصې کړي چي د دوی د مور پر غاړه وې، او ورکړل سوې موده يوازې دوې مياشتې ده، او که يې پيسې خلاصې نه کړې نو پرته له کومې رحمې يې ووژنئ!»

خادمان مخته راغلل، ښځه يې پورته کړه او بهر ته يې يووړه، نجونې هم له ځمکې څخه راپاسېدې او د هغوی تر شا بهر ووتې....

د خلود زړه نړېدې و چي د هغه وېروونکې منظر له امله له حرکته ولوېږي کوم چي د عبدالله د مور څخه يې ليدلی و، او اوس پوه سوه چي د هغې نوم حليمه ده، او هغه يوه قاتله ښځه ده.

د هغې تر شا د پېشو د مياو مياو اواز راووځي، نو په چټکۍ سره راوګرځېدله ترڅو هغه توره پېشو پيدا کړي، د هغې لکۍ پورته او ثابته وه او هېڅ يې کښان (سترګې) نه پټول، ناڅاپه پېشو راوګرځېده او په چټکو ګامونو سره روانه سوه، او په دغه وخت کښي دروازه په خپله خلاصه سوه او خادم (نوکر) بهر وووت.

خلود د هغې پېشو تر شا منډه کړه چي نه درېدله مګر د څو ونو سره ودرېدله، ځای لږ تلواره (تاريک) و، پېشو پر خپله لکۍ باندې کښېناستله او په مياو مياو يې پيل وکړ، خلود په حيرانتيا سره هغې ته وکتل، او ناڅاپه يې د هغې له خولې څخه يو اواز واورېد چي ويل يې:

«ته د جګړې په منځ کښي يې، او د خپل غچ (انتقام) له اخيستلو پرته بهر نه شې وتلای!»

خلود په ډېر احتياط او وېرې سره د دغه منظر څخه ويې ويل:

«کوم غچ؟!»

«د هغو ښځو د وينو غچ چي د هغې په لاس، او د پلار، زوی او لور په لاس وژل

@Shuhab09

سوې دي. ته د يوې مجرمې کورنۍ په منځ کښې يې، او ستا نوروتل د هغوی منځ ته يوه لويه تېروتنه وه. ما هڅه وکړه چي ستا ساتنه وکړم، مګر هغه لعنتي شيطان هغه نښه (وسم) باطله کړه کوم چي ستا مور ستا پر زړه باندې ايښې وه، او زه نور له نن څخه وروسته ستا د ساتنې توان نلرم، مګر غواړم تاته د عبدالله په اړه خبرداری درکړم، ځکه هغه نور د پخوا په څېر نه دی پاتې او د خپلې خور تر رحمې لاندې راغلی دی؛ هغه يوه خبيثه جادوګره ده چي جادو يې ورباندې کړی او هغه يې د خپل واک لاندې راوستی دی، او هغه اوس لکه يو ليونی داسي سوې دی. مګر وروسته تر هغه چي هغه د هغې ډاکټرې په لور ولاړ، ما هغه د دغه شيطان څخه ازاد کړ کوم چي ورباندې مسلط و، او زه هغه څوک وم چي تا مې کوټې ته له نوروتلو څخه منعه کولم؛ ځکه د هغې ډاکټرې همزاد (ملګری جن) د دغه شيطان سره په جګړه کښې و، او له نېکه بختنه هغه ورباندې برلاسی سو او هغه يې د عبدالله له وجود څخه وشاړه، مګر پرون ستا خور ستاسو کوټې ته ستا د خوب پر مهال راغله، او هغه (شيطان) يې بېرته د هغه وجود ته ننباسه، او دا ځل به عبدالله بېرته رانسي!»

هغې د پېشو د خبرو له اورېدو وروسته د سختې صدمې (هک پک کېدو) له امله د خبرو کولو توان نلاره!

پنځلسم څپرکی (الفصل الخامس عشر)

«اې د پاچاهانو پاچا»
«اې د کښانو (سترګو) جادوګره»
«اې د حالاتو او ژوند اړوونکې»
«زه تاته دغه توره پېشو د قربانۍ په توګه درکوم!»
هغه له ځمکي څخه ډېره پورته کېږي، او وېښتان يې باد ته الوځي، خپل سر پورته کوي او کښان يې سپينېږي، او يو لوړ بغار (تېزه چغه) وهي. بيا موسکۍ کېږي او لاندې ته ګوري، او يو لوی ښامار (شيطان) ويني چي هغې ته په هوس او غوښتنې سره ګوري او خپل لاسونه يې يو پر بل باندې ايښي دي:
«ما ستا قرباني قبوله کړه، مګر زه يو بل شی غواړم.»

«اې زما باداره، داسې وګڼه چې ما ستا بله غوښتنه هم قبوله کړه.»
«زه نن شپه ستا جسد (تن) غواړم.»
هغه په مکر سره وموسېدله او ویې ویل:
«دا ستا سو!»
شیطان غیب (ورک) سو، او هغې تر خپل شا د یوه حرکت اواز واورېدی، او عبدالله هغې ته کاته په داسې حال کښې چې موسکی و، بیا د هغې په لور ورغی او هغه یې ښکل کړه، مګر جود په غوسه سوه او ویې ویل:
«ما زما د ورور په جسد کښې مه ښکل کوه، زه د کرکې احساس کوم!»
هغه ورته وموسېدی او ویې ویل:
«اې زما لذیذې، ستا امرونه منل کېږي. زه نه غواړم چې زما څخه پرته بل څوک ستا څخه خوند واخلي، مګر څرنګه چې دا کار زموږ د موخې (هدف) په ترلاسه کولو کښې مرسته کوي، نو زه به تر ټولو ناممکن کار هم وکړم، او که ابلیس هم ستا څخه غوښتنه وکړي، نو زه به یې ورته ورکړم.»
هغه وخندل او جود هم ورسره وخندل، بیا یې د مخ بڼه (ملامح) بدله سوه او ویې ویل:
«څنګه د هغې فاحشې (کاهنې) څخه ځان خلاص کړو؟»
«لکه څنګه چې زموږ کورنۍ د هر هغه چا څخه د خلاصون لپاره ووژل سو چې د خداموش پاچاهي او واکمني لري، موږ به هغه هم د هغې د نښې (وسم) تر خلاصېدو وروسته ووژنو.»
هغه په مکر او خباثت سره چکچکې وکړې او ویې ویل: «زه په تا او ستا پر دغه سخت مکر باندې ډېر ویاړم. زه نه پوهېږم چې تا دا هر څه څنګه وکړل! تا هغه مجبوره کړه چې ستا د ورور سره مینه وکړي، او هغه دي په بشپړ اسانۍ سره دغه کور ته راوستله لکه هغه چې ستا په لاسونو کښې یوه لوبه وي، او اوس به ځان ځیني خلاص کړو، او پر خداموش باچا باندې به تسلط پیدا کړو ترڅو زموږ د مرستندویانو څخه یو سي.»
جود د مېز په لور ورغله، او د هغه پر غاړه (طرف) باندې کښېناستله، بیا یې په مکر

سره ورته وکتل او ویې ویل:
«زما خوب به ډېر ژر رښتیا سي، او زه به پر تخت باندې کښېنم.»
هغې په خپل لاس سره اشاره ورته وکړه چي ولاړ سي، مګر هغه تر تللو وړاندې یو وروستی سوال ځیني وکړ:
«ایا زه کولای سم چي لږ خوند ځیني واخلم؟»
هغې بې له کومې لېوالتیا (اهتمام) ورته وویل: «څه چي دي زړه غواړي ورسره ویې کړه.»
«ژوند به پر موږ باندې ډېرې ناهیلۍ (خپګان) ووروي؛ ترڅو موږ مجبوره کړي چي پر هغه څه پوه سو چي پر موږ تېرېږي، ځکه هغه (ژوند) له لومه ډک دی، او که دي کوم شی وکړل نو د هغه په سبب به لېونی سې، نو ځکه زغم کړه او صبر لره؛ ځکه د ناهیلیو څخه وروسته به لمر بیا پر موږ باندې راوخېژي.»
پېشو ناڅاپه ورکه سوه وروسته تر هغه چي ویې ویل:
«زه به ستا څخه د دفاع کولو هڅه وکړم. ته ستا د کورنۍ د نسل (سلالې) وروستی تن یې، او دا واجب ده چي ستا او د هغه (ماشوم) ساتنه وسي چي ستا په خېټه کښې دی.»
خلود له خپل ځای څخه ونه ښورېدله، هغه هک پکه (تجمده) سوه او په خپل زړه کښې یې وویل:
«ایا.. ایا زه حامله یمه؟! مګر څنګه؟!»
بېرته کور ته ستنه سوه، او کله چي ننووتله حلیمه د هغې د هرکلي لپاره ولاړه وه، او مسکا د هغې له مخ څخه لیرې نه سوه، په پیل کښې یې ښه راغلاست ورته ووایه، او بیا یې ورته وویل:
«ایا دواړه مېره او ښځه (عاشقان) په خیر یاست؟ زه ولې تا داسې خفه او وېره لړونکې وینم؟!»
هغې ته په پاملرنې سره ور نږدې سوه، او د ټپ (زخم) ځای یې ور ومښه او ویې ویل:
«ایا دا زخم دی؟ دا چا درته پېښ کړی دی؟ ایا زما زوی عبدالله دی؟»

خلود د هغې له غوسې (سخط) څخه د وېرې له امله خبرې ونه کړې.
«ژر کړه، راته ووایه دا چا درسره کړي دي؟»
خلود د ډېر ټینګار (الحاح) څخه وروسته په داسې حال کښې خبرې وکړې چې ژبه یې بندېدله:
«نه، عبدالله ملامت (متسبب) نه و.»
دوارو له زینو (سلالم) څخه یو اواز واورېدی چې وې ویل: «نه، بلکې زه ملامت یمه.»
بیا یو چا په لوړ غږ سره وخندل.
حلیمې د هغه خنداګانې ونه زغملې او د هغه په لور ورغله، او کله چې هغه په کښته کېدو پیل وکړ، ورسېدله او په څپېړه یې وواهه، مګر پر هغه باندې د درد هېڅ نښه ښکاره نه سوه، بلکې د مخ بڼه یې بدله سوه او په غوسه او تېز غږ کښې یې وویل:
«ستا د احمق زوی وخت پای ته ورسېدی.»
حلیمه شاته ولاړه او ویې ویل: «منظور دي څه دی؟!»

خلود خبرې وکړې، او د حلیمې تر شا وه: «بلکې ورته ووایه ته څوک یې!»
خبیث هغې ته وکتل او خبرې یې وکړې، په داسې حال کښې چې د حلیمې مخې ته راتلل او هغې شاتګ کاوه:
«زه هغه لعنت یمه چې تا په مینه اخته کوي، او ستا روح په قتل سره اخلي!»
حلیمه پر ځمکه باندې راپرېووتله، او خبیث د هغې د پاسه سو، او سر یې په شدت سره په لړزه سو ترڅو چې بدل سو او د یوه وېرروونکي شیطان بڼه یې غوره کړه، ورټیټ سو او د هغې غاړه یې ونیوله او له ځمکې څخه یې پورته کړه. له بلې خوا خلود پر ځمکه وه او خپل زنګونونه یې په غېږ کښې نیولي ول او کښان (سترګې) یې پټ کړل، هغې (حلیمې) ته یې په قوت سره پر غاړه باندې فشار راوړ، بیا یې خپل بل لاس ور اوږد کړ او د هغې وېښتان یې ونیول او په قوت سره یې پورته کړه ترڅو د هغې له جسد څخه جلا سي، او وینې په شدت سره بهېدلې، په داسې حال کښې چې هغه په زوره خندل. خلود د سختې وېرې له امله چې ورباندې مسلطه سوې وه په رپېدو وه، هغه یې په خپلو لاسونو کښې ونیوله او پورته یې کړه ترڅو

پر خپلو پښو باندې ودرېږي، په داسي حال کښي چي د هغې کښان پټ ول، بیا یې په تېزۍ سره بغار (چغه) وواهه او ویې ویل:
«ماته وګوره!»
هغې خپل کښان خلاص نه کړل، نو په خپله پښه یې په شدت سره پر ځمکه ووهله، هغې خپل کښان په وېرې سره خلاص کړل او نږدې و چي له ډاره ځان متیازې کړي، هغې د دغه منظر د لیدلو زغم ونه کړ او خپل کښان یې بېرته پټ کړل، مګر د خبیث د لاس مښل ورک سو، بیا یې خپل کښان خلاص کړل او ویې لیدل چي هغه په کوټه کښي ده او تر شا یې کټ (سریر) دی، د خبیث په لټه کښي سوه مګر هغه یې پیدا نه کړ. وروسته تر څو شېبو یې د تشناب د دروازې د خلاصېدو اواز واورېد، بیا له هغه څخه خبیث په بشپړه توګه بربنډ راووت، خلود د دغه منظر له بدرنګۍ څخه چغه کړه او خپل لاسونه یې پر خپل مخ باندې کېښودل، د هغه ګامونه داسي ول چي اواز یې اورېدل کېدی او هغه مخې ته راتلی، د هغې لاسونه یې په قوت سره ونیول او لیري یې کړل ترڅو هغه د خپل مخ په وړاندې وګوري، او پرته له دې چي احساس کړي هغې هغه شاته ټېل واهه، او چا د دغه شي تمه نه لرله نو ځکه هغه پر ځمکه باندې راپرېووت، په چټکۍ سره راپاسېدی او هغه یې د کټ په لور ټېل وهله، او د هغې د کالیو په شلولو (څیرلو) یې پیل وکړ:
«هیله کوم، بس کړه، بس کړه!»
خبیث وخندل، او د هغې اواز یې په مسخره امیزه ډول تکرار کړ: «هیله کوم، بس کړه، بس کړه!»
د هغې د کالیو له څیرلو څخه ونه درېدی، مګر خلود خپل لاس په خپل جېب کښي واچاوه، او یو کوچنی خنجر یې راوباسی چي پېشو ورته ورکړی و، او په چټکۍ سره یې د هغه په سینه کښي وواهه. خبیث د خپلې هڅې څخه ونه درېدی، مګر له هغې څخه لیري سو او په داسي حال کښي چي لکه نشه یي (سکران) غوندې و، په زنګېدو سو. د هغه مخ په بدلېدو سو، کله به د عبدالله مخ سو او کله به هغه وېروونکی مخ سو.

@Shuhab09

پر ځمکه باندې راپرېووت وروسته تر هغه چې د عبدالله مخ ورته ثابت سو، او ناڅاپه یې خپله خوله خلاصه کړه او په تېزۍ سره یې بغار (چغه) وواهه ترڅو چې ساه یې بنده سوه، بیا له ځمکې څخه پورته سو او په څرخېدو او تاوېدو سو، او له خولې څخه یې ډېرې چغې راوتلې. ناڅاپه له څرخېدو څخه ودرېدی او خپله خوله یې خلاصه کړه چې له هغې څخه یو کوچنی لاس راووت، بیا یې بل لاس راووت چې په خوله کښې کلک سول، بیا یې سر راوباسی او وروسته یې خپل بشپړ جسد راوباسی. د عبدالله جسد او هغه بېډی (قزم) راپرېووتل، هغه خلود ته کاته په داسې حال کښې چې زنګېدی، بهر ته یې په منډه پیل وکړ مګر له دېوال سره وجنګېدی او راپرېووت، بیا په چټکۍ سره راپاڅېدی او وتښتېدی.
خلود د هغه د جسد په لور ورغله، او د هغه کښان (سترګې) خلاص پاتې ول، او وینه یې له خولې څخه راوتله، ده هغې ته وویل په داسې حال کښې چې اوښکې یې له کښانو څخه بهېدلې:
«زه ښښنه غوارم. ما د هغه د مقاومت کولو هڅه وکړه، مګر دا ځل هغه تر ما قوي و، او زه نور پر خپل جسد باندې تسلط نلرم.»
خپل لاس یې پورته کړ ترڅو د ټپ (زخم) ځای ومښي، مګر د حرکت کولو توان یې نلاره، نو خلود په داسې حال کښې چې ژړل یې، وویل:
«ما د دې کار اراده نه لرله. ښښنه غوارم، ښښنه غوارم. ایا زه احمقه یمه؟ ځکه ما د هغې لعنتي پېشو خبرې واورېدې چې زما د دغه کار لامل سوه!»
«نه اې خلود، ته تر هغه ډېره زړوره او قوي یې چې ما یې تمه لرله!»
په شدت سره یې په ټوخې پیل وکړ، او په داسې حال کښې چې وینې ترې وتلې، ویې ویل:
«زه په رښتیا سره ستا سره مینه لرم.»
خلود وموسېدله په داسې حال کښې چې ژړل یې: «که داسې وي، نو زما سره پاتې سه او مه ځه.»

«ما چې هر څومره وس کېږي هڅه کوم، مګر د دغه کار ژمنه (وعده) نه درکوم.»
په شدت سره یې په ټوخې پیل وکړ، او وینې په ډېربښت سره راوتلې، هغې خپل

لاس د هغه پر خوله باندې کېښود ترڅو وینې پاکې کړي، نو عبدالله د هغې لاس او د هغه زړې نښې (وسم) ځای ته پام سو، او د داسي یوه شي په اړه یې خبر کړه چي ډېر ناوخته وربانديې پوه سو:

«هغه نښه (وسم) وه چي ماته یې په قوت سره انرژي راکول ګانې ترڅو ستاسو سره په خپلو طبیعي خویونو پاتې سم، او هر کله چي به خبیث هځه کوله چي زما پر جسد باندې تسلط پیدا کړي، دغې نښې زه په داسي یو قوت سره پیاوړی کولم چي زه یې په سبب نه پوهېږم... مننه له تا چي زما تر څنګ وې.»

او ناڅاپه هغه له ټوخي څخه ودرېدی، خلود د خپل محبوب مړینه (جمود) باور نه کاوه، او خپل لاس یې د هغه پر زړه باندې کېښود مګر هغه نه درزا (نبض) لاره، بیا یې خپل سر د هغه پر سینه باندې کېښود او په تودوخې سره یې په ژړا پیل وکړ....

او ناڅاپه یې په کوټه کښي څو اوازونه واورېدل، او له هغوی څخه د یوه تن لوړ اواز راووت چي ویل یې:

«دلته دوه تنه شتون لري.»

خلود خپل سر پورته نه کړ او په خپل ځای کښي پاتې سوه، مګر د خپل شا څخه یې یو اواز واورېد:

«زه محقق ابراهیم یمه، او زه دلته راغلی یم ترڅو ستا څخه د خپلې لور په اړه پوښتنه وکړم.»

خلود په یوه مات (مهزوم) غږ کښي وویل: «دلته نجونې شتون نلري. ولاړ سه، لاړ سه!»

«هیله کوم. هغه زما لور ده چي عمر یې تر اتو کلونو ډېر نه دی، هیله کوم راسره مرسته وکړه.»

د هغه په غږ کښي د خپلې لور لپاره د غم، لېوالتیا او وېرې نښې وې، نو هغې په ځواب کښي ورته وویل:

«دلته کومه کوچنۍ نجلۍ شتون نلري.»

ابراهیم پر ځمکه باندې راپرېووت او په لوړ غږ یې چغه کړه، او د هغه تر شا یو سړی و چي د هغه پر اوږه باندې یې لاس کېښود. یو تن مخته راغی او خلود یې د عبدالله

له مړي څخه ليرې کړه، مګر هغې په سختۍ سره د هغه مقاومت کاوه، بيا بل تن مخته راغی ترڅو مړی معاینه کړي، او په لوړ غږ يې وويل:
«هغه په چاقو (بکاري) سره مړ شوی دی.»
محقق ابراهيم راپاسېدی، او کښان (سترګې) يې له اوښکو ډک ول، د خلود په لور ورغی او په غوسه يې ورته وويل:
«خلود د جفار الاجريا لور، ته د دوو تنو د قتل په جرم تورنه يې!»
دوه پوليسان د هغې په لور ورغلل او د هغې لاسونه يې ونيول، بيا يې پورته کړل او ولولپې (ولچک) يې ور واچولې. هغې هېڅ مقاومت ونه کړ او د غبرګون هېڅ نښه يې ونه ښودله، ان تر دې چې هغې د کاليو د اغوستلو غوښتنه هم ونکړه چې ځان پرې پټ کړي؛ ځکه د امنيت له کسانو څخه د هغې لپاره نور هېڅ داسي شی پاتې نه و چې اهميت ولري، هغې په دې ژوند کښې هر څه چې ښکلي ول، له لاسه ورکړې ول.

وروسته تر څو مياشتو په زندان کښې، پر هغې باندې د امېدوارۍ (حمل) نښې ښکاره سوې او د هغې سره مل ستړيا هم ورسره وه. يوه ورځ هغه پېشو راووته او په يو خافت (ټيټ) غږ کښې يې هغې ته وويل:
«هغه ماشوم چې ستا څخه راوځي، زموږ به سي.»
هغې په وېرې سره ورته وکتل او ويې ويل: «زه به هېڅکله تاته اجازه ورنکړم چې لاس ور وړې.»

خپل لاسونه يې پر خپلې خېټې باندې کېښودل ترڅو د هغه ساتنه وکړي.
«دا هغه څه دي چې ما ستا له کورنۍ سره وړباندې هوکړه کړې وه؛ له هر نسل څخه لومړی ماشوم به زموږ وي ترڅو هغه ته هر هغه څه ور زده کړو چې ورته ارتيا لري، ترڅو زموږ لپاره يو سرتېری سي. موږ يوه قضيه لرو، او موږ ماشومان راټولوو ترڅو هغوی د دغې قضيې د خدمت لپاره وروزو.»
هغې د دغې لعنتي پېشو خبرې ونه زغملې، او په قوت سره يې بغار (چغه) وواهه:
«زه به پرېنږدم چې زما ماشوم ته لاس ور وړې، او هغه به ستاسو سره نه وي!!!»

@Shuhab09

پېشو له هغه ځای څخه په غیب (ورک) کېدو سوه، او ډاکتره ننووتله ترڅو خلود په یو داسي حالت کښې وګوري چي زړه پرې سوځېدی، په داسي حال کښې چي هغې چغې وهلې او په هره ثانیه کښي چي پرې تېرېدله، یو نوم یې تکراراوه:
«جنزام جنزام جنزام!!!»

زه نه پوهېږم چي هغه څه چي زه یې تاته لیکم، تاته به ورسېږي که نه، مګر هغه څه چي باید پېښ سوي وای، پېښ سول. زه ستا لېواله یم او ډېر دي یادوم، غواړم خپل احساسات خالي کړم، او ته هغه لوښی وې چي زما په دننه کښې یې د هر څه د زغم توان لاره. زه له تا سره ډېره مینه لرم او ستا پر دغې مینې باندې ویاړم ترڅو ټول خلک ورباندې پوه سي؛ ځکه ته په دغه ژوند کښې یو نادره موجود (کائن) یې. د دې لپاره چي ته نادره وې، ما ستا د مینې تمه لرله او ته مي د خپلې مېرمنې (زوجې) په توګه غوښتله. ایا ته به په کوم وخت کښې زما مېرمن سې؟ زه نه پوهېږم، مګر زه غواړم چي ته یوازې زما اوسې او د بل چا نه سې. زه به ستا لپاره، زما لپاره او زموږ د مینې لپاره هر ډول ناممکن کار وکړم... زه به د هغه لعنتي سره مخامخ سم او ستا په خاطر به له هغه څخه غچ (انتقام) واخلم!

په یوه تلواره (تاریکه) کوټه کښې،
د یوه تن د زګېروي (انین) اواز له سخت درد څخه ختلو،
او اوښکې یې بهېدلې.
یو لوی شیطان بربنډ راووت
او د هغې مخې ته راغی:
«اې جود، ما ستا کار پای ته ورساوه، او زه ستا پر هغه فکر باندې پوهېږم چي د تخت د نیولو لپاره یې لرې.»
جود خپل سر پورته کړ ترڅو د هغه لوی لاس وګوري چي د هغې سر یې ونیو، او په قوت سره یې ورباندې فشار راوړ ترڅو د هغې د سر ټوټې (اشلاء) په داسي ډول والوتلې لکه د هغې سر چي په لاس کښې هیڅ شی نه و.

د هغې جسد راپرېووت، او شیطان غیب (ورک) سو، او له نېشته (عدم) څخه یو ببېی (قزم) شیطان ښکاره سو، او د جود د مړي مخې ته راپرېووت، او په شدت سره یې په ژړا او بغارو پیل وکړ او ویې ویل:

«خپل خباثت مې له لاسه ورکړ.»

په لوړ غږ یې چغه کړه:

«کتاب بند کړئ. لعنت دې پر تاسو وي!»

(داول ټوک پای)

د ناول دوهم ټوک نوم بحيرة الدماء يعني

ليکوال: عبدالله بوموزة

کیسه په همدې دوهمه برخه کښې نوره هم وېرووونکې او پېچلې کېږي چې پکښې د کرکټرانو د برخلیک او د هغوی د غچ اخیستلو پاتې پېښې بیان سوې دي.

زموږ د داسې نور ښایسته ناولون،کیسو او کتابونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل ته راشې.

دا هم زموږ د چینل لینک: https://t.me/pashtoonovels0

دا هم د مدیر ایډی: @shuhab09

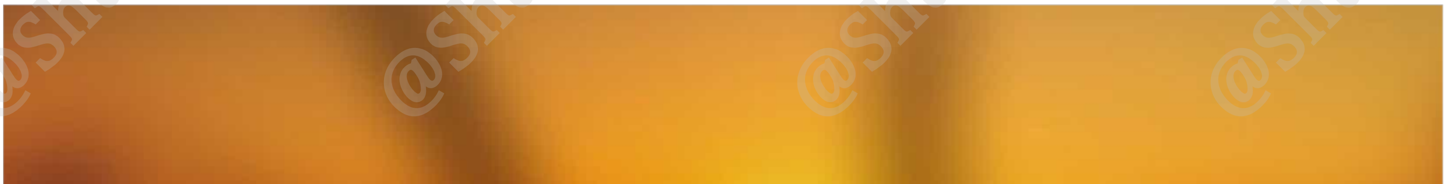

@Shuhab09